

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Schiller, Friedrich.; oversat fra det Tydske, ved Andreas Christian Alstrup.
Titel Title:	<u>Kabale og Kiærlighed : et borgerligt Sørge­spil i fem Optoge</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : trykt paa G. Bonniers Forlag, 1805
Fysiske størrelse Physical extent:	182 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

56,-89-8°

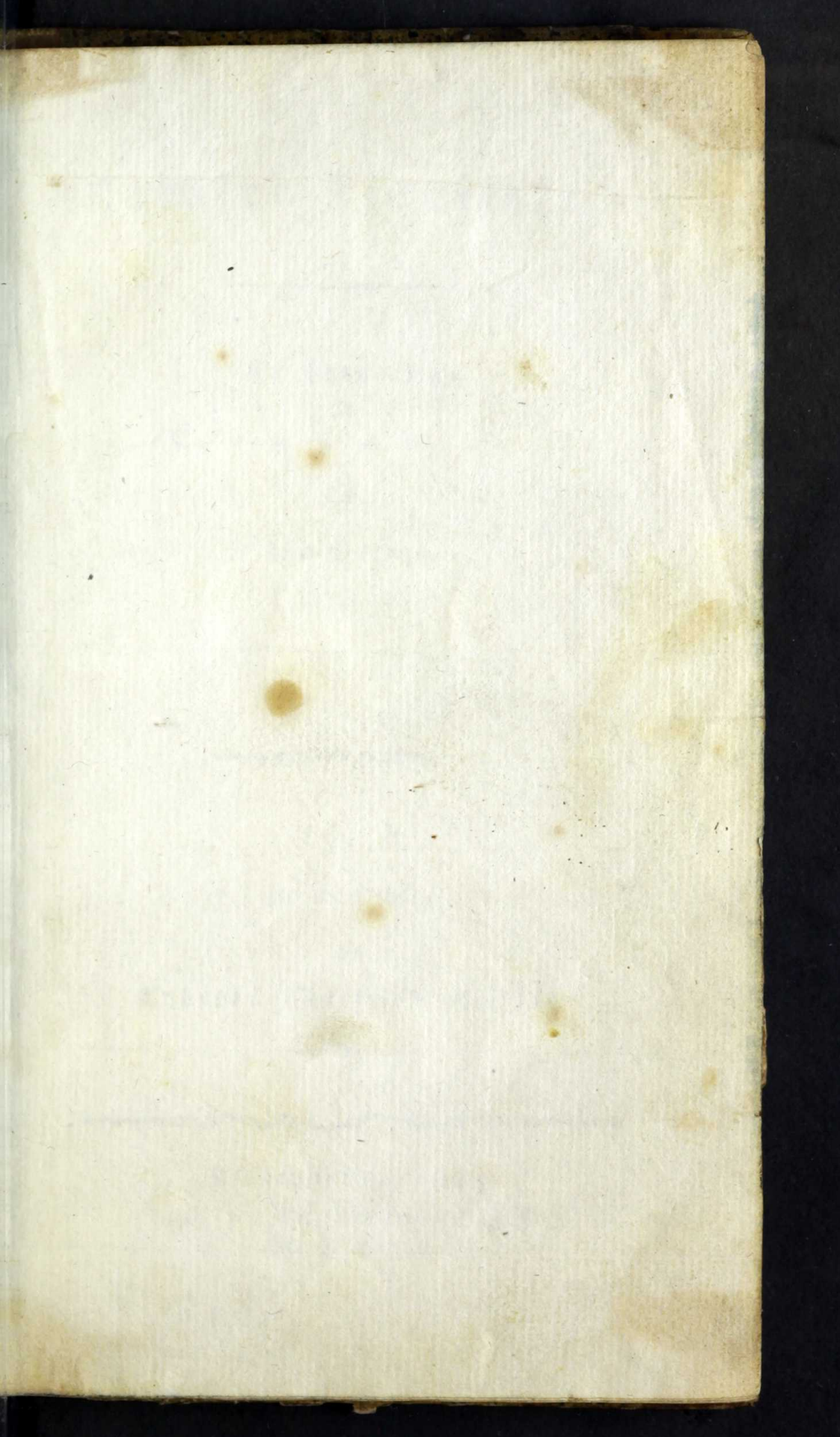
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

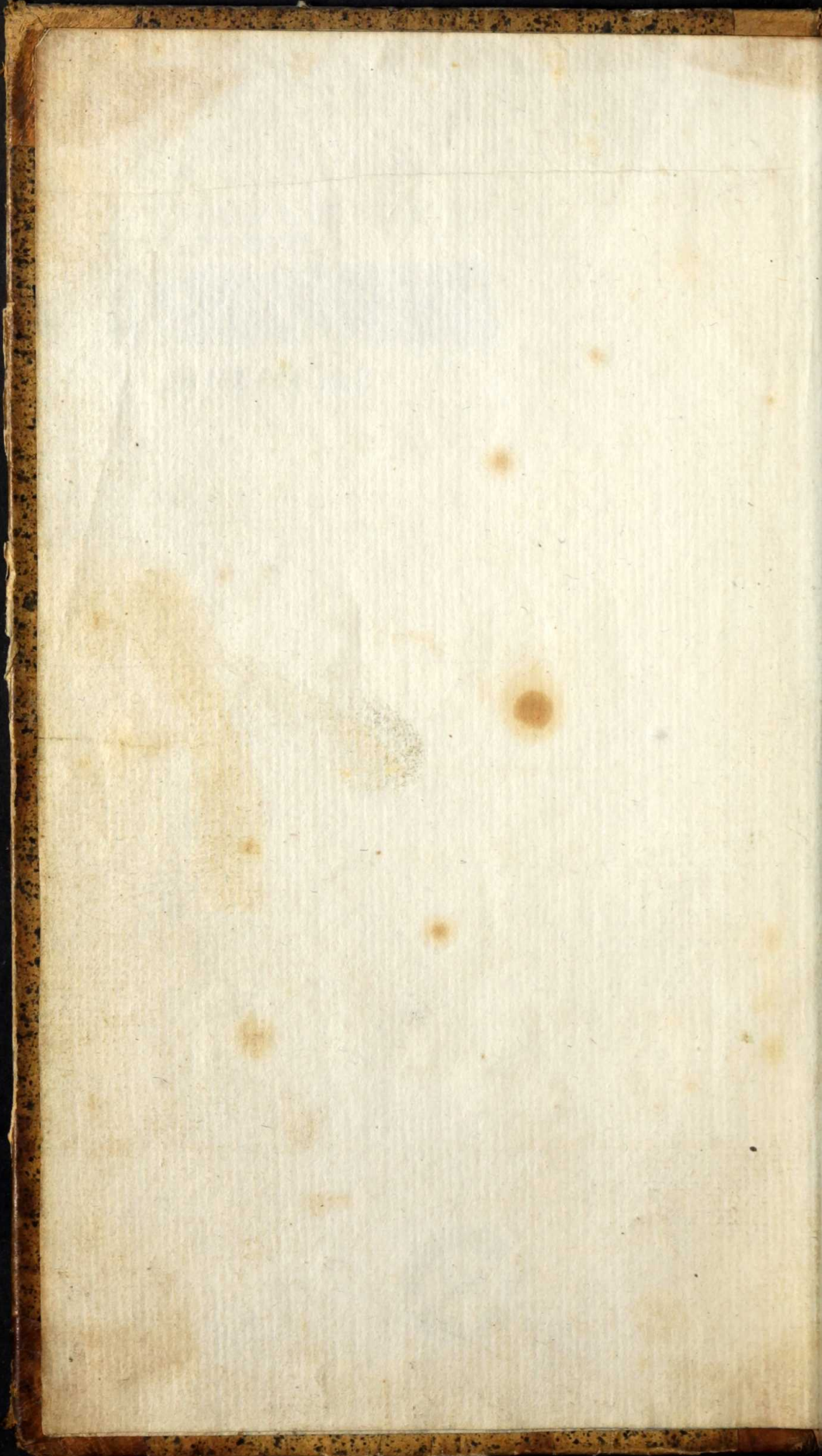

1 1 56 0 8 00638 2

+REX

Kabale og Kiærlighed.

Et borgerligt
S o r g e s p i l

fem Dptoge,

af

Friedrich Schiller.

Oversat

fra det Tydske,

ved

Andreas Christian Alstrup,

Tradslateur.

Kjøbenhavn, 1805.

Trykt paa G. Bonniers Forlag
hos J. Breum.

Personerne.

Præsident von Walter, ved en tidst Tyrstes Hof.
Ferdinand, hans Son, Major.

Hofmarskalk von Kalb.

Lady Milford, Tyrstens Favoritinde.

Wurm, Præsidentens Huus-Secretair.

Miller, Stadsmusikant.

Mad. Miller, hans Kone.

Lovise, hans Datter.

Sophie, Lady's Kammerjomfrue.

En Kammerjener hos Tyrsten.

Korsfællige Biversoner.

Første Akt.

Første Scene.

(Et Værelse hos Musikanten. Miller staaer just op af Stolen, og sætter sin Violoncel væk. Madam Miller sidder endnu i Stortoy og drikker sin Kaffe.)

Miller (gaaer hurtig frem og tilbage).

Fengang for alle Gange. Den Sag bliver alvorlig. Min Datter kommer i Udraab med Baronen. Mit Huus bliver blameret. Præsidenten faaer Nys, og — — fort og godt, jeg forbyder Junkeren mit Huus.

Mad. Miller. Du har ikke snakket ham i dit Huus. Du har ikke kasted ham din Datter paa Halsen.

Miller. Ikke snakket ham i mit Huus, ikke kasted ham Pigen paa Halsen, hvem lægger Mærke dertil? Jeg var Herre i Huset, jeg skulle have taget min Datter meere forom. Jeg skulle bedre have

udtrumpfet Majoren. Eller skulle strax have ladet Hans Excellence, hans Hr. Papa vide det. Den unge Baron slipper med at faae en Næse, det maae jeg vide, og Spillemanden faaer Fanden.

Mad. Miller (løber en Krop ud). Narverie! Snillsnak! Hvad kan du faae? Hvem kan giøre dig noget? Du driver din Profession, og stræber Skolarer sammen, hvor de ere at faae.

Miller. Men sig mig dog, hvad vil der komme ud af den heele Commerz? Pigen kan han ikke tage. Taler er slet ikke om at tage hende, og til en — Gud forbarme sig! — God Morgen! Hvad gielder det, naar saadan en Mostis von, allerede har behiulpet sig omkring her og der, hist og her, naar han har faaet, Dokteren veed hvad? saa forstaaer det sig af sig selv, at det smager min gode Slughals, engang at grave sødt Vand. Pas du paa! pas du paa! og om du strakte et Øje ud af hvert en Greenhul, og stod Skildovagt for hver en Blodsdraabe, saa snakker han hende dog noget for, lige for din Næse, narver Pigen, og fører hende bort, og Pigen er betlittet for sin Livstid, bliver siddende, eller fortsætter Haandværket, naar hun har smagt det. (med knyttet Næve for Panden) Jesus Christus!

Mad. Miller. Gud bevare os i Naade!

Miller. Ja, — der er noget at bevares for. Hvorpaa kan en saadan Bindmager vel ellers stille sine
Hens

Hensigter? Pigen er skøn, rank, har en net Fod, under Taget kan det see ud som det vil. Derover ligger man væk hos jer Qvindfolk, naar den gode Gud kun ikke har ladet det mangle paa Terre. — Ifald min Springsyr først faaer opskøvet dette Kapittel — Hej saa! da opstaaer der et Lys for ham, som for min Rodney, naar han lugter en Fransmand, og nu maae alle Sejl settes til, og løs derpaa, og — jeg fortanker ham slet ikke deri, Menneske er Menneske. Det maae jeg vide.

Mad. Miller. Naar du læser de under smukke Biletter, som den naadige Herre skriver til din Datter. Gode Gud! der seer man jo so klart, at det er ham kun paa at gjøre om hendes skønne Sjel —

Miller. Det er den rette Højde. Paa den Stræng skal man spille; den Væsel mener man. Hvem som har en Hilsen at formelde til det kiære Kiød, han kan kun lade det gode Hjerte være Sendebud. Hvorledes har jeg gjort det? Naar man først har bragt det saavidt paa det Keene, at Sindelaugene stemme overeens, vips! saa tage Legemerne et Exempel, Tjenesteyende efterabe Heskabet, og til Slutningen har den sølverne Maane kun været Kobler.

Mad. Miller. See dog engang først paa de prægtige Bøger, som Hr. Majoren har skaffet i Huset.

Huset. Din Datter hun beder ogsaa steds ud af dem.

Miller (hoiter). Ja pyt! beder! det har du Forstand paa. Naturens raue Kraftsupper ere endnu for haarde for Hans Høvelbaareheds fine Makrons mave, han maae først lade dem kunstig oplaae i Belletristernes Helvedes Pestilentskjotten. I Ilden med det Vaas. Der indsvær Pigen — Gud veed hvilke — overhimmelske Sniksnakkerier, saa løber det omkring i Blodet som spanske Myg og adsplitter nok gar den Haandsfuld Kristendom som Kaderen endnu med Nød og Neppe holdt saasaa tilsammen. I Ilden med det! siger jeg. Pigen sætter sig al Djevleflab i Hovedet; over al den Omkringsvimsen i Skalaraslandet finder hun tilsidst ej sit eget Hjem; forglemmer og flammer sig over, at Miller den Spillemand er hendes Fader, forkaster tilsidst en vakker ærbar Svierson for mig, som saa varmt havde sadt sig ind i mit Kundskab. — Nej! Gud forbande mig! (han springer hastig op). Strax maae den Postey paa Ilden, og Majoren — ja ja, Majoren vil jeg vise hvor Tommermanten har ladet Hullet (han vil gaae bort).

Mad. Miller. Vær artig Miller. Hvors manden skøn Fjirskilling faae vi ikke, blot ved Præsenteerne — —

Miller (kommer tilbage og bliver staaende for hende). Min Datters Blodpenge? Gaae du Fanden i Vold, din infame Koblerffe — Før vil jeg trække omkring at tigge med min Fiol, og give Koncerter for noget Barmt — før vil jeg slaae min Violoncel itu, og komme Nøg i Sonantzbunden, førend jeg vil lade mig det smage af de Penge, som mit eeneste Barn af tjener med Sjæl og Salighed. — Lad af med den forherede Kaffedrikken, og den Tobaksnusen, saa har du ikke nodig at bringe din Datters Ansigt til Torvs. — Jeg har ædt mig mæt, og altid haft en god Skiorde paa Kroppen, førend saadan en forbandet Slapperads, blev smagt i min Stue. —

Mad. Miller. Fald dog kun ikke strax saasledes ind med Døren i Stuen. Hvor du paa Øjeblikket kan staae i Fyr og Flamme! Jeg siger jo kun at man ikke maa diskutere Hr. Majoren fordi han er Præsidentens Son. —

Miller. Der stikker just Knuden. Derfor, just derfor maa Sagen endnu i Dag afgjøres. Præsidenten skylder mig Tak, isald han er en retskaffen Fader. Du maae bærste den røde Plydses Kiote af for mig, og jeg vil lade mig melde hos Hans Excellence. Jeg vil sige til Hans Excellence: Deres Son har et godt Øje til min Datter; min Datter er for ringe
til

til Deres Hr. Søns Kone, men for kostbar til Deres Hr. Søns Høre, og dermed basta! — Jeg heder Miller.

Anden Scene.

Secretair Wurm. De forrige.

Mad. Miller. Ih! god Morgen, Hr. Sekretær. Har man dog engang igjeld den Fornøjelse at see Dem?

Wurm. Paa min Side, paa min Side, Madam Kousine. Der hvor en Hsivelbaaren Kavalerier gior Besøg, der kommer min borgerlige Fornøjelse i det ingen Betragtning.

Mad. Miller. Hvad De der siger Hr. Sekretær! Hr. Major Walters høje Naade viser os vel undertiden den Plæsee; dog derfor foragte vi ingen.

Miller (fortredelig). En Stoel til Herren, Kone. Vil De lægge det bort, Hr. Landsmand?

Wurm (lægger Hat og Stol bort, og sætter sig). Naa! naa! og hvorledes befinder sig da min Tilsommende, eller Forhenværende? — Jeg vil dog ikke haabe, — faaer man hende ikke at see — Frøen Lovise?

Mad.

Mad. Miller. Takker for Efterspørgsel
 Hr. Sekretær. Men min Datter er dog sit ikke
 hoornobig.

Miller (ærgerselig, støder hende med albuen).
 Kone!

Mad. Miller. Vi beklage kun, at hun
 ikke kan have den Ære af Hr. Sekretærens Selskab.
 Min Datter er just i Kirken.

Wurm. Det glæder mig, glæder mig. Jeg
 faaer engang en from kristelig Kone i hende.

Mad. Miller (smiler dum, fornem). Ja —
 men Hr. Sekretær. — —

Miller (kniber hende i synlig Forlegenhed i Øret).
 Kone!

Mad. Miller. Dersom vort Huns ellers
 nogensteds kan tiene Dem, med al Fornøjelse Hr.
 Sekretær.

Wurm (gjør lumme Mine). Ellers nogen-
 steds! mange Tak! mange Tak! — hm! hm!
 hm! —

Mad. Miller. Men — da Hr. Sekretæren
 nok selv har den Indsigt.

Miller (fuld af Brede stødende sin Kone for
 Rumpen). Kone!

Mad. Miller. Godt er godt, og bedre er
 bedre, og man vil dog ikke være sit eneste Barns
 Lykke

Lykke i Vejen. (bondskolt) De forstaaer mig dog vel Hr. Sekretær?

Wurm (rykker urolig frem og tilbage med Stolen, kradsler sig bag Ørerne, og trækker paa Manschietterne og Chapeauen). Forstaae? O nei — jo — Hvad mener De da?

Mad. Miller. Kun — kun — jeg tænkte kun — jeg meener (hoster) fordi den kjære Gud nu just partut vil have min Datter til naadige Frue —

Wurm (farer op af Stolen). Hvad siger De der? hvad?

Miller. Bliv siddende! bliv siddende Hr. Secretarius. Den Kone er en toffet Gaas. Hvor skulle den naadige Frue komme fra? Hvem Pokker bliver klog paa denne Sladder?

Mad. Miller. Stænd du saa længe du til. Hvad jeg veed, det veed jeg, og hvad Hr. Marsjoren har sagt, det har han sagt.

Miller (opbragt, springer efter Violoncellen). Vil Du holde din Mund, vil Du have Violoncellen imod din Sandseliste? — Hvad kan Du vide? Hvad kan han have sagt? Bryd Dem intet om den Sladder Hr. Fetter — Marsch du i dit Kiøkken — De holder mig dog vel ikke for et Dosmerhoveds livagtige Svoger, at jeg skulle ville saa høit i Vejret med Pigen. Det tænker De vel dog ikke om mig, Hr. Secretarius.

Wurm.

Wurm. Jeg har ikke heller fortient det af Dem Hr. Musikmester. De har allestider vist Dem som en Mand af Ord, og mine Præstationer paa Deres Datter vare saa godt som underskrevne. Jeg har et Embede som kan føde en god Huusholder, Præsidenten er mig bevaagen, paa Rekommandationer kan det ikke fælle, naar jeg vil pouse mig høiere op. De seer, at mine Hensigter til Gomsfrue Louise ere alvorlige, dersom hun kanske bliver narret omkring af en adelig Bindbeutel —

Mad. Miller. Hr. Sekretær Wurm! Meer Respect, dersom man tør bede —

Miller. Hold du din Mund staer jeg. Lad det vare godt, Hr. Ketter. Det bliver ved det gamle. Den samme Beskeed som jeg gav Dem afvigte Høst, giver jeg Dem endnu i Dag. Jeg tvinger ikke min Datter. Ifald De staaer hende an — Godt og vel, saa maae hun see til hvorledes hun bliver lykkelig med Dem. Kyster hun med Hovedet — endnu bedre — I Guds Navn! ville jeg sige — saa tager De mod Kirven, og drikker en Flaske med Faderen. Pigen maae leve med Dem — jeg ikke — hvorfor skal jeg af pure klar Egenstund kaste hende en Mand paa Halsen, som hun ikke har Lytt til? — Paa det at den onde Hand skulle paa mine ældgamle Dage jage omkring med mig paa sin Vilbane, — paa det at jeg i hvert Glas Vin skulle komme til at drikke — i hver Stes fuld

fuld Suppe komme til at æde: Du er den Spidsbus som har ruineret Dit Barn! —

Mad. Miller. Og kort og godt — jeg giver absolut ikke min Consens. Min Datter er født til noget højt, og jeg løber i Retten naar min Mand lader sig snulle noget for.

Miller. Vil du have dine Arme og Been itu, Sladdertasse?

Wurm (til Miller). Et faderligt Raad forsmaaer meget hos en Datter, og jeg haaber at De kender mig Hr. Miller?

Miller. Pokkeren i Bold! Pigen maae kende Dem. Det som jeg gamle Graaestæg bliver vaer paa Dem, er just intet Mad for unge lakkere Piger. Jeg vil paa et Haar naar sige Dem, om De er en Mand for Orchestret. — Men en Qvindesjel er ogsaa for spids for en Kapelmester. — Og nu recent fra Leveren, Hr. Fetter — jeg er en plump ligesom en Karl — for mit Raad ville De tilsidst lidt betakke sig. Jeg raader min Datter til ingen — men Dem fraraader jeg min Datter Hr. Secretarius. Lad mig tale ud. En Elsker som kalder Faderen til Hielp, ham — De tillade — agter jeg ikke mere end en ormsstucken Nod, er han noget, saa vil han Kamme sig, at bringe sine Talenter for sin Kiæreste giennem denne gammeldags Kanal. Har han ingen Courage saa er han en Kujon, og for saadan en er ingen

ingen Loviser groede. — Der! bag ved Faderens Nyg maa han tilendebringe sin Handel med Datteren. Han maae maae det saa, at Pigen heller onsker Faer og Moer Fanden i Bold, end lader ham fare — eller kommer selv og kaster sig til Kode for Faderen, og udbeder sig for Guds Skyld, den sorte gusine Død, eller den Hjertensliære, — det kalder jeg en Karl! det hedder at elske! — og hvem som ikke bringer det saavidt hos Qvindfolket, han skal — ride paa sin Pennepose. —

Wurm (griber efter Hat og Stok, og ud af Stuen). Obligert Hr. Miller.

Miller (gaaer langsom efter ham). Hvorfor? Hvorfor? De har jo ikke nydt noget Hr. Secretarius (tilbage kommende). Intet hører han, og han trækker affærd. Det er som Weder og Gift for mig, naar jeg faaer Øje paa den Penneslifter. En confisteret modbydelig Karl, ret som at en Enighandler kunde have smugglet ham ind i min Herreguds Verden. — De smaae lumste Munseojne — Gjørødt Haar, Hagen udstaende, ligesom Naturen af pure Gift over det forklubrede Stykke Arbeide havde der taget fat paa Slungelen, og kastet ham etsteds hen i en Krog. — Nes! Hørend jeg kaster min Datter bort til saadan en Hallunk, for skal hun — Gud forlade mig det —

W a d.

Mad. Miller (spytter giftig). Den Hund!
Men man vil nok smukt stoppe Munden paa dig.

Miller. Men før har du ogsaa med din pestilentialle Junker bragt mig saaledes i Harnisk. Du er dog aldrig dummere, end naar du for Guds Skyld, skulde være klog. Hvad skulde den Snal betyde, om en naadig Frue og din Datter. Du bliver dog stedse den Gamle! Ham maae man binde saadan noget paa Ermet, naar det i Morgen skal udtrompetes ved Springvandet paa Torvet. Det er just saadan en Mosis som snuser omkring i Folks Husse og raisonerer om Mad og Drikke, og lader man saae et næsvise Ord falde af Munden — Dumb! saa veed Kyrste og Matresse og Præsident det, og det buldrende Tordenvejr kommer over Hovedet paa dig.

Tredie Scene.

Lovise Miller (kommer med en Bog i Haanden
De Forrige).

Lovise (lægger Bogen bort, gaaer til Miller og trykker hans Haand). God Morgen, klare Fader.

Miller (varm). Bravo min Lovise. Det glæder mig, at du tænker saa flittig paa din Skaber. Bliv stedse saaledes ved, og hans Arm vil holde dig.

Lovise.

Lovise. O jeg er en stor Synderinde Fader —
Var han her Moder?

Mad. Miller. Hvem mit Barn?

Lovise. Ah! jeg forglemte at her vare flere
Mennesker end han. Mit Hoved er saa svingelt —
var han her ikke? Walter?

Miller (sorgmodig og alvorlig). Jeg tænkte
min Lovise havde glemt Navnet i Kirken?

Lovise (læser at hun en Tid lang har seet slibt
paa ham). Jeg forstaaer ham Fader — jeg føler
den Kniv han stikker i min Samvittighed; men den
kommer for sildig. Jeg har ingen Andagt mere
Fader. — Himlen og Ferdinand trække paa min
blodige Siel, og jeg frygter — jeg frygter — (læser
en Pause) dog nej, gode Fader! naar vi over Mar-
leviet glemme Kunstneren, saa finder han sig jo paa
det fineste roest, maae det ikke fryde Gud, Saer, at
min Glæde over hans Mestersykte, kommer mig til
at oversee ham selv?

Miller (læser sig fortredelig paa en Stool).
Der har vi det! det er Frugten af den ugudelige
Læsning.

Lovise (træder uroelig for et Bindue). Hvor
mon han nu vel er? — De fornemme Frøkener som
see ham — høre ham — jeg er kun en ringe, forglemt
Vige (forstrækkes over Ordet, og styrter imod hendes
Fader) Dog nej! nej! tilgiv han mig, jeg begræder ej
min

min Eliebne. Jeg vil so kun — tænke lidt paa ham — det koster jo intet. Dette smule Liv — torde jeg udaande det i en sagte smigrende Vind, for at affjole hans Ansigt! Var denne Ungdoms Blomst — en Fioldblomst, og han traadde paa den, og den beskedden, torde dse under hans Fod. — Dermed var jeg fornøjet Fader, kan den stolte majestatiske Soel straffe det — naar Myggen solet sig i dens Straaler?

W i l l e r (bojer sig bevæget paa Myggen af Stolen og skjuler Ansigtet). Hør Lovise! — Den Smule af mine Aars Budsald, den gav jeg bort, dersom du aldrig havde seet Majoren.

Lovise (forkræffet). Hvad siger han der? Hvad? — Nej! Han meener det anderledes den gode Fader. Han veed ikke, at Ferdinand er min, Fader for mig, til Glæde for mig, af de Elskendes Fader (hun skæer tankesuld) da jeg første Gang saae ham — (kræfter) steeg Blodet op i mine Kinder, og ethvert Pulsflag slog gladere, enhver Bevægelse talte, ethvert Aandedræt hvissede: det er ham, og mit Hjerter erkienbte, bekræftede, ham er det! og da det gienløb giennem den hele medgladende Verden. Den Gang! — O den Gang opstod den første Morgen i min Sjæl. Tusinde unge Følelser udskiøde af mit Hjerter, som Blomsterne af Jorden, naar det bliver Foraar. Jeg saae ingen Verden mere, og dog befinder jeg mig, at den aldrig var saa stien.

Jeg vidste af ingen Gud meer at sige, og dog havde jeg aldrig elsket ham saaledes før.

Miller (iiler hen mod hende, og trykker hende igjen til sit Brøst.) Lovise! — dyrebare — herlige Barn! — Tag mit gamle fiore Hoved — tag alting — alting! Majoren — Gud er mit Vidne — ham kan jeg aldrig give dig. (Gaaer bort).

Lovise. Jeg vil jo ikke heller have ham nu. Denne gierrige Tædraabe Tid — blot en Drom om Ferdinand opdrækker den vellystige. Jeg frasiger mig ham i dette Liv. Da — Moder — da, naar Forskiellens Skranker nedstyrte — naar Standens forhædte Valge springe af os — naar Mennesker ere kun Mennesker — Jeg bringer intet med mig, uden min Uskyldighed, men Faer har jo tildt sagt, at Prydelse og de prægtige Titler blive godt Kiøb, naar Gud kommer, og Hierterne stige i Værdie. Da vil jeg være riig. Hist regner man Taarer for Triumph, og skianne Tanter for Ahner. Moder, da vil jeg være fornem — Hvad havde han da vel endnu forud for sin Pige? —

Mad. Miller (farer op i Vejret). Lovise! Majoren! Han springer over Plankeværket. Hvad skal jeg dog sige mig?

Lovise (begynder at sjalve). Bliv hun dog Moder.

Mad. Miller. Min Gud! hvorledes jeg
 seer ud. Jeg maae jo flamme mig. Jeg tør ikke
 lade mig see for Hans Velbaarenhed. (Gaaer).

Fjerde Scene.

Ferdinand v. Walter. Lovise.

(Han styrer hen imod hende — hun synker bleg og mat ned
 paa en Stool — han bliver staaende for hende —
 en Tid lang see de siltende paa hverandre. Pause).

Ferdinand. Du er bleg Lovise?

Lovise (staaer op og falder ham om Halsen).
 Det er intet; intet. Du er jo her. Det er gaaet
 over.

Ferdinand (tagende hendes Haand og førende
 den til Munden). Elsker min Lovise mig endnu?
 Mit Hjerte er som det var i Gaar, er dit ligesaa?
 Jeg styrer kun herhen, for at see om du er glad, og
 at gaae for ogsaa at være det. — Du er det ikke.

Lovise. Dog, dog er jeg det, min Elsker.

Ferdinand. Siig mig Sandheden. Du
 er det ikke. Jeg stuer igiennem din Sjel, som igiens
 nem disse Brillianters klare Vand (han viser paa sin
 Ring). Ingen liden Blære opskyder sig her, som
 jeg ikke blev vaer, ingen Tanke triner i dette Ansigt,
 som undveeg mig. Hvad fattes dig? hurtig! Naar
 jeg kun veed, at dette Spejl er klart, saa driver det
 ingen

ingen Sky over Verden. Hvad er du bekymret over?

Lovise (seer Inogen Eid taus og betydnende paa ham, siger saa med Beemod). Ferdinand! Ferdinand! O at du vidste, hvor skont det klæder den borgelige Pige i dette Sprog. —

Ferdinand. Hvad er det? (forundret) Pige! Hør! Hvor falder du paa det? — Du er min Lovise. Hvem siger dig, at du foruden det endnu skulle være noget. Seer du Følge, i hvilken en Koldindighed jeg træffer dig. Dersom du var kun aldeles Riærlighed for mig, naar havde du da vel havt Tid til, at giøre en Sammentigning. Naar jeg er hos dig, da smelter min Fornæft bort i et Øjeblik — naar jeg er borte, i en Drøm om dig, og du har endnu en Klogskab ved Elden af din Riærlighed. — Skam dig! Ethvert Dieblik, som du spilder paa denne Kummer, det var staalet fra din Ferdinand.

Lovise (tager fat paa hans Haand i det hun rykker med Hovedet). Du vil tyffe mig i Sovn Ferdinand, lokke mine Øjne bort fra den Afgrund, i hvilken jeg sikkert maae styrte. Jeg seer i Tilkomsten. — Vrens Stemme. — Dine Planer, din Fader — min Ringhed (forstrækkes, og slipper pludselig Haanden) Ferdinand en Dolk over mig og dig! — Man skiller os.

Ferdinand. Skiller os? (han springer op) Hvorfra faaer du denne Anesse Lovise? Skiller os? Hvo kan opløse to Hjerters Forbund, eller slide en Accordes Toner fra hverandre? — Jeg er Adelsmand — lad os dog see om mit Adelsbrev er ældre, end Ridset til den uendelige Alverden? eller mit Vaaben gyldigere end Himmels Haandskrift i Lovises Øjne. Denne Qvinde er for denne Mand? — Jeg er Præsidentens Son. Just derfor. Hvem uden Kiærligheden kan forløde mig de Forbandelser, som min Faders Landsaager vil efterlade mig?

Lovise. O hvor højligen frygter jeg for ham — Denne Fader! —

Ferdinand. Jeg frygter intet — intet — uden din Kiærligheds Grændser. Lad endog saa Hine bringer træde imellem os som Bierge, da vil jeg antage dem for Trapper — og flyve hen over dem i Lovises Arme. Den gienvordige Skiebnes Storme skulle opløse min Følsomhed. Farer vil kun giøre min Lovise yndigere. — Altsaa intet mere om Frygt min Elskede. — Jeg selv — jeg vil vaage over dig, som Trolddragen over underjordisk Guld. — Betroe dig til mig. Du bruger ingen Engel meer. — Jeg vil kaste mig imellem dig og Skiebnen — modtage hvert et Saar for dig — opfange hver en Draabe af Glædens Bager for dig — bringe dig den i Kiærligheds Skaal. (kiærlig om favnende hende) Ved denne Arm

Arm skal min Lovise hoppe giennem Livet; Himlen skal faae dig skionnere igien, end den lod dig komme fra sig, og med Forundring tilstaae, at kun Kiærligheds lagde den sidste Haand paa Sjelen.

Lovise (trækker ham fra sig, i stor Bevægelse).
Intet mere! jeg beder dig, tie! — vidste du — lad mig — du veed ikke, at dine Forhaabninger ansalder mit Hjerte som Furiere (vil bort).

Ferdinand (standser hende). Lovise?
Hvorledes? hvad? hvilket Anfald? —

Louise. Jeg havde forglemt disse Drømme og var lykkelig. Nu! nu! fra i Dag af — er mit Livs Roelighed forbi — jeg veed det — vilde Ønsker ville rase i min Barm — gaae — Gud tilgive dig det. — Du har kastet Branden i mit unge fredelige Hjerte, og den bliver aldrig slukket. (Hun løbter ud, han følger maalløs bag efter hende).

Femte Scene.

En Sahl hos Præsidenten.

(Præsidenten med et Ordens-Kors om Halsen og en Stjerne paa Brystet, og Secretaire Wurm træder frem).

Præsidenten. Et alvorligt Attachement! Min Son? — Nej Wurm, det faaer han mig aldrig til at troe.

Wurm.

Wurm. Deres Excellence have den Naabe at befale mig Bevist.

Præsident. At han glør Kour hos den Borger-Kanaille — siger Flatterier — at han og foresnaller hende om Folelser — det er lutter Ting, som jeg finder muelige — finder tilgivelige — men — og oven i Kjøbet en Musikantsdatter siger han? —

Wurm. Musikmester Millers Datter.

Præsident. Smukt! — Vel forstaaer det sig —

Wurm (syrig). Det skjønneste Exemplar af en Blondine som, ej for meget sagt, endog ville gjøre Figur ved Siden af Hoffets første Skjønheder.

Præsident. (leer). Han siger mig Wurm — at han har Øie paa Tingen — det mærker jeg. Men seer han vel min kjære Wurm — at min Son har Folelser for Fruentimmeret, det giver mig Haab om, at Damerne ej ville hade ham. Han kan drive noget igjennem ved Hoffet. Pigen er skøn siger han, det kan jeg lide hos min Son, at han har Smag. Forespejler han Marinden solide Hensigter — endnu bedre — saa seer jeg, at han har Wittighed nok, til at lyve i sin egen Dug. Han kan blive Præsident, dersom han endnu dertil driver det igjennem? — Herligt! det viser mig, at han har Lykke. — Enten farcen sig med en sund Sønneson — usforligneligt!
saa

saar drifter jeg en Flaske Mallaga mere paa mit Stam-
troes gode Aspecter, og betaler Skortations Straffen
for hans Frille.

Wurm. Alt hvad jeg onsker Deres Excellence
er, at De ej maatte have nodig at drikke denne Flaske
til deres Udspreidelse.

Præsident. Wurm, han maae huske paa,
at jeg, naar jeg engang troer, troer haardnattet,
rafer naar jeg vredes — jeg vil gjøre en Opsag af
det, at han ville ophidse mig. At han-gjerne vil
have sin Medbestler rydet af Bejen, det troer jeg hjer-
telig gjerne. At Faderen skulle tjene ham som Flues
smække, da han ville faae Møje med at udfille min
Søn hos Digen, det finder jeg ogsaa begribeligt —
og at han har et saa herligt Anlæg til Skjelm, det
endog henrykker mig. — Han maae kun ikke ville
vippe mig med, min kjære Wurm. — Han maae
kun ikke drive Fiffet indtil Indbrud i mine Grund-
sætninger, forstaaer han mig? —

Wurm. Deres Excellence tilgive. Om ogsaa
virkelig — som De mistænker — Skinsygen skulle
være her i Legen med, saa var den det i det mindste
kun med Øjnene, og ej med Tungen.

Præsident. Og jeg tænkte den kunde blive
reent borte dumme Djevel, hvad kan det Skjelne ham,
enten han faaer en Karoline nye fra Montan, eller Wan-
queren. Trost han sig med den her værende Adel; —

med

med Vidende eller ikke — hos os b'iver fielden en Mas
riace Slutet, hvor ei i det mindste et halvt Dousin af
Gjæsterne — eller Opvarterne — kan geometrisk uds
maale Brutgommens Paradiis. —

Wurm (butter fig). Her vil jeg gjerne være
en Borgermand, naadige Herre.

Præsident. Desuden kan han med det
første hve den Glæde paa den skionnefte Maade at
give sin Medbe'ler Spotten tilbage. Nu just ligger
der et Anslag i Kabinettet, at Lady Milford ved den
nye Hertuginde's Ankomst, for et Syns Skyld skal
faae sin Afsked, og, for at gjøre Bedrageriet sulds
komment indgaae en Foreening. Han veed Wurm,
hvor meget min Anseelse støtter sig paa Ladys Ind-
flyelse — hvorledes overhoved mine mægtigste
Springsfiare spille ind i Kørstens Luner. Hertugen
søger et Partie for Lady Milford. — En anden kan
melde sig — slutte Kjøbet tilligemed Damen tiltrække
sig Kørstens Fortroelighed, gjøre sig umistelig for
ham — paa det at Kørsten nu kan blive i mit Garn,
saa skal min Ferdinand ægte Lady Milford. — Er
det klart for ham?

Wurm. Saa klart at det skær mig i Øj-
nene. — I det mindste beviste Præsidenten her, at
Faderen kun er en Begynder imod ham. Naar Mas-
joren ligeledes viser Dem den lydige Søn, ligesom
De

De viser ham den samme Fader, saa kunde Deres Fortring nok komme tilbage med Protest.

Præsident. Til al god Lykke, har jeg aldrig været bange for Udsættelsen af et Anslag, der hvor jeg kunde indfinde mig med et: Saaledes skal det være. — Men seer han nu Wurm det har igjen ledet os til det forrige Punkt. Endnu i denne Formiddag forkynder jeg min Søn hans Formaling. Det Anslag som han da vil vise mig, skal enten retfærdiggjøre hans Mistanke, eller ganske gjendrive den.

Wurm. Naadige Herre, jeg beder meget om Forladelse. Det mørke Ansig, som han ganske sikkert viser Dem, lader sig ligesaa godt skrive paa den Bruds Regning, som De bringer ham, som paa dens, hvilken De tager fra ham. Jeg beder Dem om en skarpere Prøve. Vælg De ham det bedste frieste Partie i Landet, og siger han Ja, saa lad De Secretair Wurm gaae 3 Aar i Stubbarren.

Præsident. (bider Læberne sammen).

Wurm. Det er saaledes og ikke anderledes. Moderen — Dumheden selv — har i sin Eensfoldighed sluddret for meget til mig.

Præsident. (gaaer frem og tilbage, og undertrykker sin Bredde). Gode! Endnu i denne Morgen —

Wurm. Deres Excellence forglemme kun ikke, at Majoren — er min Herres Søn. —

Præsident

Præsident. Han skal blive skaanet Wurm.

Wurm. Og at Tjenesten at hjelpe Dem af med en uvelkommen Svigerdatter —

Præsident. Er den Gjentjeneste værd, at hjelpe ham til en Kone? Og saa det Wurm.

Wurm (butter sig fornoiet). Evig Deres, naadige Hæere.

(Han vil gaae).

Præsident. Hvad jeg forhen har betroet ham Wurm (truende) Dersom han sladder —

Wurm (leer) Saa fremviser Deres Excellence mine fælle Haandskrifter.

(Han gaaer bort).

Præsident. Dog du er mig en sikker Mand, jeg holder dig ved dine egne Sturkestreger, som et Reeb omkring et Stykfad.

En Kammertjener (kommer ind). Hofmarskalk von Kalb.

Præsident. Han kommer som han var falsk det. — Han skal være mig velkommen.

(Kammertjeneren gaaer).

Sjette Scene.

Hofmarskalk Kalv (i en riig, men smagløs Hofklædning, med Kammerherre Nøgle, to Ubre og en Kaarde, Chapeaubas og friseret a la Herislon. Han flyver med stor Støi imod Præsidenten og udbreder en Desmer Lugt over hele Parterret).

Hofmarschallen (omfavnende ham). Ih god Morgen min Bedste! Hvorledes har De hvilet? hvorledes har De sovet? — De tilgive dog, at jeg saa tidlig har den Ære — vigtige Forsretninger — Kjøkkensæbten — Visitedilletter — Partiernes Arrangement til Kanefarten i Dag — at — og saa maatte jeg ogsaa være tilstæde ved Levéen, og og sige Hans Durchlauchtighed hvorledes Besret var.

Præsident. Ja, Marskalk det forstaaer sig, at De da ej har kunnet komme bort.

Hofmarskalk. Oven i Kjøbet har en Stjelm af Skræder ladet mig vente —

Præsident. Og dog fir og færdig?

Hofmarskalk. Det er endnu ikke alt — i Dag kommer der en Malheur oven paa den anden. Hør kun engang —

Præsident (adspredt). Er det mueligt? —

Hofmarskalk. Hør De kun. Jeg stiger neppe ud af Bognen, saa bliver Hingsterne stye, stampe og slaae ud, saa at — at jeg beder Dem! —

Gades

Gadefnavset ganske oversprøjer mine Buxer. Hvad vor nu herved at gjøre? Sæt Dem for Guds Skyld i mit Sted Baron. Der stod jeg. Sildig var det. En Dags Rejse er det. Og for Hans Durchlauchtighed i dette Optog! retfærdige Gud! — Hvad falder der mig ind? jeg fingerer en Besøtmelse. Man bringer mig over Hals og Hoved i Karethen. Jeg i fuld Carriere hjem — kifter Klæder — kjører tilbage — hvad siger De — og er endnu den første i Antichambret — hvad tænker De vel? —

Præsident. Et herligt Impromptu af den menneffelige Wittighed — dog det tilfidesat Kalv. — Altsaa har De allerede talt med Hertugen?

Hofmarskalk (vigtig). Tyve og en halv Minut.

Præsident. Det tilstaaer jeg! Uden Tvivl veed De altsaa en vigtig Nyhed for mig.

Hofmarskalk (alvorlig efter nogen Tausked). Hans Durchlauchtighed havde i Dag en Merde d'Oye Bæver paa.

Præsident. Tænk mig engang — nej Marskalk saa har jeg dog en bedre Tidende for Dem — at Lady Milford bliver Majorinde von Walter, det er sikkert noget Nyt for Dem?

Kammerher. Tænker De! — Og det er alt bragt i Rigtighed?

Præsident. Understrevet, Marskalk —
Og De gjør sig mig forbunden, naar De uden Op-
sættelse gaaer hen, at forberede Lady paa hans Besøg,
og at gjøre min Ferdinands Besøgning bekjendt i
den hele Residens.

Hofmarskalk (henrykket). O med usigelig
Gornøjelse min Bedste — Hvad kan være mere ønske-
ligt for mig? — Jeg slyer strax — (omfavner ham)
lev De vel — om tre Kvarteer veed hele Byen det.
(Hopper ud).

Præsident. (leer efter Marskalken). Man
sige endnu at disse Skabninger due til intet i Ver-
den. Nu maae jo min Ferdinand ville, eller hele
Byen har løjet (ringer — Wurm kommer) min Sen-
skal komme ind. (Wurm gaaer ud. Præsidenten gaaer
taukfuld op og ned).

Spvende Scene.

Ferdinand, Præsidenten. Wurm,
(som strax gaaer bort).

Ferdinand. De har befaleet, naandige Hr.
Fader —

Præsident. Det maae jeg bestoværre naar
jeg engang vil see min Sen — lad os være allene,
Wurm. — Allerede i nogen Tid, har jeg passet paa dig,
Ferd

Ferdinand, og finder ej mere den aabne raffe Ungdom, som ellers saa meget har henrykket mig. — En selsom Græmmelse ruger paa dit Ansigt. — Du flyer for mig — du flyer dine Selskaber — Sy! — Dine Aar tilgiver man snarere 10 Udsvævelser end en eneste Grille. Overlad dig til mig kjære Son. Lad mig arbejde paa din Lykke, og tænk paa intet, uden at spille i mine Planer. — Kom! omfavn mig Ferdinand.

Ferdinand. De er meget naadig i Dag min Fader.

Præsident. I Dag du Skalk — og dette i Dag desuden med en saa bitter Grimas? (alvorlig) Ferdinand! for hvis Skyld har jeg betraadt den farlige Bane til Herrens Hjerte? for hvis Skyld er jeg for evig bleven uenig med min Samvittighed og Himlen? Hør Ferdinand — jeg taler med min Son — for hvem har jeg gjort Plads ved at rydde min Formand af Vejen — en Historie som desto blodigere skær mig i mit Underste, jo omhyggeligere jeg skjuler Kniven for Verden. Hør! sig mig Ferdinand, for hvem gjorde jeg alt det?

Ferdinand (triner med Skrak tilbage). Dog ikke for mig min Fader? Paa mig skal dog vel ej denne Forbrydelses blodige Gjenstik falde? Ved den almægtige Gud! det er bedre slet ikke at være sødt, end at tjene til Skjul for denne Misgjerning.

Præs

Præsident. Hvad var det? Hvad? Dog! jeg vil holde det Romanhoved det tilgode — Ferdinand — jeg vil ikke blive hidfig højrestede Kns — lønner du mig saaledes for mine søvnløse Natter? saaledes for min idelige Sorg? saaledes for min Samvittigheds evige Skorpion? Paa mig falder Ansvarets Tyngde. — Paa mig Forbandelsen, Dommereus Torden. Du modtager din Lykke fra den anden Haand. — Forbrydelsen klæber ej ved Arven.

Ferdinand (rækker sin højre Haand mod Himlen). Højtidelig frasiger jeg mig her en Arv, som kun minder mig om en affkyelig Fader.

Præsident. Her unge Menneſte, opir mig ikke. — Naar det gik efter dit Hoved saa køb du din Livstid i Støvet.

Ferdinand. O det var dog altid bedre Fader, end jeg køb omkring Tronen.

Præsident. (Underkuer sin Brede). Hum! — Man maae tvinge dig til, at erkjende din Lykke Der hvor vi andre med al Anſtrængelse ej klævre op, der bliver du spægende løftet op som i Søvn. I dit tolvte Aar er du Kæmpe. I dit tyvende Aar for. Jeg har drevet det igjennem hos Førsten. Du kommer til at afstrække Uniformen, og at indtræde i Ministerium. Førsten talte om Geheimeeraad — Gesandtskaber — overordentlig Naade. En hertig Udsigt udbredes sig for dig — den jævne Vej til Tronen

nen — til Tronen selv, naar ellers Magten er saa meget værd, som dens Tegn. — Det begejstret dig ikke? —

Ferdinand. Fordi mine Begreber om Højhed og Lykke ere ikke aldeles som Deres. Deres Lyksalighed gjør sig kun sjelden bekjendt ved andet end Ulykke. Lid, Frygt, Forbandelse ere de sørgelige Spejle, hvori en Behærskers Højhed tilsmiler sig — Zaarer, Forbandelser, Fortvivlelse, det gruelige Maaltid, ved hvilket de priste Lyksalige svælge, fra hvilket de opstaae drukne, og saaledes tumle ind i Eogigheden, for Guds Trone. Mit Ideal om Lyksalighed trækker sig mere nøjsom tilbage i mig selv. I mit Hjerte ligge alle mine Dødsr begravne.

Præsident. Mesterligt! uforbeholdt! om tredive Aar den første Forelæsning i Ajen! — Kun Skade, at mit halvhundredaarige Hoved er for lejt til at lære! — Dog for ej, at lade dette sjeldne Talent rustne, saa vil jeg give dig nogen ved Siden, med hvilken du efter Ønske kan exercere dig i denne brogede Galenskab — du kommer til at resolve dig — endnu i Dag at resolve dig — at tage en Kone.

Ferdinand (træder beshyrtet tilbage). Min Fader! —

Præsident. Uden Complimenter. Jeg har i Dag i dit Navn sendt en Bisitbillet til Lady Wilfort. Uden Opsættelse maae du bekvemme dig til,
at

at gaae derhen og sige hende at du er hendes Brudgom. —

Ferdinand. Lady Milford, min Fader?

Præsident. Dersom hun er dig bekendt.

Ferdinand (uden al Gatning). For hvilken Skamstøtte i Landet er hun ikke det! min kjære Fader, er jeg ikke latterlig, at jeg tager Deres Spøg for Alvor? vilde De være Fader til den Skurk af en Son, som ægtede en privilegeret Skjoge?

Præsident. Endnu meere. Jeg ville selv fric til hende, dersom hun skjattede om en halvhundredaarig. Vilde du ej være Son til den Skurk af en Fader?

Ferdinand. Nej! saa sandt som Gud lever! —

Præsident. Paa min Ære, en Frækhed, som jeg tilgiver formedelst' dens Sjeldenhed. —

Ferdinand. Jeg beder Dem Fader! Lad De mig ej længer blive i en Formodning, hvor det bliver mig uudstaaeligt, at kalde mig Deres Son.

Præsident. Dreng, er du gal? Hvad for et fornuftigt Menneske ville ej hige efter den Distinktion, at skifte med sin Landsherre paa et tredje Sted?

Ferdinand. De bliver en Gaade for mig. De kalder det Distinktion — — Distinktion, at

deele den med Forsten, hvor han ogsaa kryber ned
iblandt Mennesker.

Præsident. (opslaaer en Latter).

Ferdinand. De kan lee — og jeg vil ikke
opholde mig derved Fader. Med hvilket Ansigt skal jeg
træde for den ringeste Haandværksmand, som i det
mindste faaer et heelt Legem til Medgift med sin Kor-
ne? Med hvilket Ansigt for Verden? For Forsten?
Med hvilket for Skjogen selv, som vilde astoe sin
Deres Brandmærke i min Skjandsel. —

Præsident. Hvor i al Verden faaer du den
Mund fra, Dreng?

Ferdinand. Jeg besværges Dem ved Him-
mel og Jord, Fader. De kunde ej blive saa lykkelig
ved denne Deres eneste Sønns Fornedrelse, som De
gjør ham ul lykkelig. Jeg giver Dem mit Liv, der-
som det kan komme Dem til at stige. Jeg skylder
Dem mit Liv, jeg vil ikke tøve et Øjeblik, ganske at
opopfre det for Deres Højhed. — Min Ere, Fader
— naar De fratager mig den, saa var det et letfær-
digt Skjelmhykke, at give mig Livet, og jeg maa fors-
vande Faderen ligesom Robleren.

Præsident. (venlig, i det han klapper ham
paa Skulderen). Brav, kjære Søn. Nu seer jeg,
at du er en heel Karl, og den bedste Rone i Hertugs-
dømmet værdig — Hun skal blive din — Endnu i
denne

denne Middag forlover du dig med Grevinde Ostheim. —

Ferdinand (paa nye forvirret). Er denne Time bestemt ganske at sonderknuise mig.

Præsident. (kastende et forfænde Blik til ham). Hvor din Ære dog forhaabentlig vil intet have at indvende? —

Ferdinand. Nej min Fader. Frederike v. Ostheim kunde gjøre enhver anden til den Lykkeligste. (for sig selv i den højeste Forvirring) hvad hans Ondskab endnu lod heelt af mit Hjerte, det sonderlæder hans Godhed.

Præsident. (som endnu stedse ikke vender noget Nye fra ham). Jeg venter paa din Taknemmelighed, Ferdinand.

Ferdinand (farer op imod ham, og kysser frygt hans Haand). Fader Deres Naade opflammer al min Følelse — Mit inderligste Tak Fader! — for Deres hjertelige Mening. Deres Valg er udadeligt — men — jeg kan — jeg tør — beklage De mig — jeg kan ikke elske Grevinden. —

Præsident. (triner et Skridt tilbage). Holla! Nu har jeg den unge Herre. Al saa gik den listige Hyllers i denne Fælde — det var al saa ikke Æren, som kom Dig til at frabede dig Lady? Det var ikke Personen men Giftermaa let du afstyrede?

Ferdinand (skaer forsk som forskæenet, derpaa farer han op, og vil rende bort).

Præsident. Hvorhen? Holdt! Er det den Respekt du skylder mig? (Majoren vender om igjen) Du er meldt hos Lady. Førsten har faaet mit Ord. Byen og Hoffet troe at det er rigtigt — Dersom du gjør mig til Løgner, Dreng — For Førsten — Lady — Byen — Dersom du gjør mig til Løgner for Hoffet — For Dreng — eller dersom jeg kommer efter visse Historier? Holdt! Holla! Hvad blæser saaledes med et Ilden ud paa dine Kinder?

Ferdinand (bleg som et Liig og Skjelvende). Hvorledes? Hvad? Det er vist intet min Fader!

Præsident (bestende et frygteligt Blik paa ham). Og dersom det er noget — og dersom jeg skulle finde Sporene, hvorfra denne Gjenstridighed opstaaer? — Ha Dreng! den blotte Mistanke bringer mig alt til Raserie. Gaae paa Djeblikket. Vagtparaden begynder. Du maae være hos Lady, saasnart Parolen er forbi. Naar jeg træder frem, da skjelver et Hertugdøm. Lad os dog see om et Trods hoved af Søn kan mestre mig. (han gaaer og kommer endnu engang igjen) Dreng, jeg siger dig, du maae være der, eller flye for min Brede.

(Han gaaer bort).

Ferdinand (opvaagner af en stum Bedøvelse).
Er han borte? Var det en Faders Stemme? — Ja
jeg vil hen til hende — vil derhen — vil sige hende
Ting, vil holde et Spejl for hende. Og naar du
d a endnu forlanger min Haand, Nederdrægtigel —
Omgjord dig med al dit Englands Stoltthed — For
den forsamlede Adels, Krigsstandens og Folkets Na-
syn — forkaster jeg dig — jeg en tydsk Ungling!

(Giler nd).

A n d e n A k t.

(En Sahl i Lady Milfords Palais; paa høje Haand
staaer en Sofa, paa venstre et Clavicymbal).

Første Scene.

Lady (i en frie, men nydelig Negligé, Haarene endnu
ufriserede, sidder for Clavicymbalet og fantaserer;
Sophie, Kammerjomsfruen kommer fra Vin-
duet).

Sophie. Officererne gaae fra hverandre.
Bagparaden er forbi, men endnu seer jeg ingen
Walter.

Lady (meget uroelig, i det hun staaer op og
gør en Gang giennem Sahlen). Jeg veed ikke, hvad
mig fattes i Dag, Sophie. — Jeg har endnu ikke
været saaledes — Du saae ham altsaa slet ikke —
Vel forstaaer det sig — Han vil ikke haste — Det
ligger som en Forbrydelse paa mit Bryst — gaae
Sophie — man føre mig den vildeste Rønder frem,
som er i Stallen. — Jeg maae ud i frie Luft —
see Mennesker og den blaae Himmel, — og ride mig
lettere omkring Hjertet.

Sophie

Sophie. Naar De føler sig upasselig Mys- lady — saa kald Assembleet sammen her. Lad Hertugen holde Taffel her, eller sætte L'Hombrebordet for Deres Sofa. Førsten og hans hele Hof skulle lyde mit Vink, og dog en Grille surre i mit Hoved?

Lady (kaster sig i en Stoel). Jeg beder, for- skaan mig. Jeg giver dig en Demant for hver Time, dersom jeg kan faae dem bortjaget. Skal jeg tapesere mine Værelser med disse Folk? Det ere slette usle Mennecker, som forstrækkes naar jeg lader et varmt hjerteligt Ord falde, spærre Næse og Mund op, som om de saae en Aand — Slaver af en eneste Marionettraad, som jeg styrer lettere end mit Fillet. Hvad skal jeg gjøre med Folk, hvis Sjæle gaae ligesom deres Lommenhæ? Kan jeg finde nogen Glæde i, at spørge dem om noget, naar jeg i Forvejen veed, hvad de ville svare mig? Eller vexe Ord med dem, naar de ej have Mod nok til at være af en anden Meening end jeg? Vort med dem! Det er fortredeeligt at ride en Hest, som ikke ogsaa bider i Tøjlen. —

(Hun gaaer for Vinduet).

Sophie. Men Førsten undtager De dog Lady? Den skønneste Mand — den fyrigste Elsker — det vittigste Hoved i sit hele Rann. —

Lady (kommer tilbage). Thi det er hans Land — og kun et Førstendom Sophie, kan tjene til taale-
lig

lig Undskyldning for min Smag — Man misunder mig, siger Du. Arme Stakket! Hellere skulle man beklage mig. Iblødt alle som drikke ved Majestærens Bryster, kommer Favoritinden sættest væk, fordi hun allene møder den store og rige Mand ved Bettelstaven — Sandt er det, med sin Storheds Talsman kan han kalde ethvert af mit Hjertes Ønsker ud af Jorden, som et Jeeslot, — Han sætter Saffeten af begge Indier paa Tasselet — kalder Paradieser frem af Udøkkener — lader sit Lands Riddere springe i stolte Buer op imod Himmelen, eller sine Undersaatters Marv knalde hen i et Fyrværk — Men kan han ogsaa befale sit Hjerter at slaae stormodigt og fyrigt imod et stormodigt fyrigt Hjerter? Kan han vederqvæge sin smægtende Hjerne ved en eeneste Skjon Følelse? — Ved al denne Sandsernes Fylde hungrer mit Hjerter, og hvad hjelpe tusinde bedre Følelser mig, der, hvor jeg kun tør slukke Rørelser? —

Sophie (seer paa hende med Forundring). Men hvortlange er det nu vel, at jeg har tjent Dem Mylady? —

Lady. Fordi du først bliver kjendt med mig i Dag? — Det er sandt kjære Sophie — Jeg har solgt Forsten, min Ære, men mit Hjerter har jeg beholdt frit — et Hjerter min Bedste som maaskee endnu er en Mand værdigt — over hvilket Hoffets giftige Vind kun er gaaet som et Vandepust over Spejlet —

Min

Min Bedste, du kan troe mig, at jeg for lange siden havde forsvaret det imod denne stakkels Forste, naar jeg blot havde kunnet erholde af min Eergjerrighed, at indrømme en Dame ved Hoffet Rangen over mig.

Sophie. Og dette Hjerte underkastede sig Eergjerrigheden saa gjerne? —

Lady (syrig). Som om det ikke allerede havde hevnnet sig? — Ej endnu hevnedes sig? — Sophie (betydende, i det hun lader Haanden falde paa Sophies Skulder). Vi Fruentimmer kunde blot vælge imellem at herske og at tjene. — Men Magtens høieste Fryd, er dog kun et elendigt Hjælpemiddel, naar den størrere Fryd at være en Mand's Slavinder, som vi elske, bliver nægtet os.

Sophie. En Sandhed Milady, som jeg vilde høre tilsidst af Dem.

Lady. Og hvorfor min Sophie? Kan man ikke see det paa denne Septerets barnagtige Førelse, at vi kun due for Gangbaandet? Saae du da ikke paa denne lunefulde Letsindighed — paa disse vilde Forlystelser, at de kun skulle neddyffe vildere Ønsker i mit Bryst? —

Sophie (træder bestyrtet tilbage). Lady? —

Lady (syrigere). Tilfredsstil disse! Giv mig den Mand som jeg nu tænker — som jeg tilbeder — som jeg maae eje, eller døe Sophie (smeltende) Lad mig høre af hans Mund, at Kjærligheds Taarer
glinde

glindse Kjennere i voré Øine end Brillanterne i vort Haar, (sorig) og jeg kaster Førstens Hjerter og Forskændom for hans Fødder. flyer med denne Mand, flyer i Verdens fjerneste Ørt. —

Sophie (seer forskrækket paa hende). Himmel! Hvad gjør De? Hvad fattes Dem Lady? —

Lady (bestyrtet). Du skifter Farve? — Har jeg maaffet sagt for meget? — O saa lad mig binde din Tunge med min Fortroelighed — hør endnu meere — hør alting —

Sophie (seer sig ængstelig omkring). Jeg frygter Mylady — jeg frygter — at jeg ikke har nødig at høre meere.

Lady. Forbindelsen med Majoren — Du og Verden staae i den Tanke, at det er en Hofkabal — Sophie — bliv ikke rød — skam dig ikke over mig — den er et Bærk af min Kjærlighed —

Sophie. Ved Gud! Det som anede mig!

Lady. Sophie de lode sig besnakke, den svage Første — den hoffnede Walter — den sjantede Marskalk. — Enhver af dem vil sværge paa, at dette Giftermaal er det usejlsbarligste Middel, til at redde mig for Hertugen, for at knytte vort Baand desto fastere. — Ja! for evig at adskille det! for evig at bryde disse skjændige Bånd! — Beløjede Løgnere!

Overs

Overlistede af en svag Kvinde. — I føie selv min Elsker til mig. Det var jo kun det som jeg vilde — har jeg ham — da god Nat for stedse affkyelige Hertighed.

Anden Scene.

Førstens gamle Kamertjener (som bærer en Smykkeske.)

De Forrige.

Kammertjeneren. Hans Durchlauchtig Hed Hertugen anbefaler sig i Myladys Naade; og sender Dem disse Brillanter til Brylluppet. De ere just nyelig komne fvg Benedig.

Lady (har aabnet Kisten og farer forfækket tilbage). Menneſke! hvad betaler din Hertug for disse Steene? —

Kammertjen. (med et mørk^t Ansyn). De koste ham ikke en Halvskilling.

Lady. Hvad? er du rasende? Intet? — Og (i det hun gaaer ham et Skridt nærmere) du kaster jo et Øjesyn til mig, som om du vilje gjennemføre mig — Disse umaadelige kostbare Steene koste ham intet?

Kammertjen. I Gaar gik Syvtusende af Landets Børn til Amerika — De betale alting.

Lady (sætter Smykket pludselig bort og gaaer rask igjennem Salen. Efter en Pause til Kammertjeneren).

neren). Mand, hvad fattes Dig? Jeg troer du græder? —

Kammertjen. (tørter sine Øjne, med skrækkelig Stemme, rystende over heele Legemet). Edelsteene som disse der. Jeg har ogsaa et Par Søner iblandt dem.

Lady (vender sig skjælvende væk, og tager fat paa hans Haand). Dog ingen Tvungen? —

Kammertjen. (leer frygtelig). O Gud — bare Frivillige. — Vel traadde nogle højroste Knæ frem for Fronten, og spurgte Obersten, hvor dyrt Forsøgen solgte det Dvort Mennesker? — Men vor naadigste Landsherre lod alle Regimenter marschere op paa Paradepladsen, og nedskyde de Sladdermunde. — Vi hørte Bøsserne knalde, saae deres Hjerner sprøjte paa Steenbroen, og hele Armeen kreg: Hejsa til Amerika!

Lady (falder med Forstrækkelse ned paa Sofaen). Gud! Gud! — Og jeg hørte intet? Og jeg mærkede intet? —

Kammertjen. Ja naadige Frue — hvorfor maatte De just der Tid ride paa Bjørnejagt med vor Herre, da man slog Larm til Opbrud? Den Herlighed skulle De dog ikke have forsømt, da de klingende Trommer forkyndede, det er Tid, og hylende Moderløse hist forfulgte en levende Fader, og her løb en rasende Moder, at spidde hendes diende Barn paa

paa Bajonetterne, og hverledes man sled Brudgom og Brud fra hverandre med Sabelhug, og vi Graaes skjægge stode der fortvivlede, og endnu tilsidst kastede Krykkerne efter Knosene i den nye Verden. — Al, og imellem den buldrende Hvirvelslagning, paa det den Alvidende ej skulle høre os bede —

Lady (saaer op, heftig bevæget). Vort med disse Steene. — De sunkle Helvedsflammer i mit Hjerte (blidere til Kammertjeneren) Giv dig tilfreds arme gamle Mand. De komme nok igjen. De faae nok deres Fædreland at see igjen.

Kammertjen. (fuld af Varme). Det veed Himlen! om de faaer det at see, endnu ved Stadsporten drejede de sig om, og skrege: „Gud vare med Eder, Kone og Børn — Vor Landsfader leve — paa Dommegang ere vi her igjen!”

Lady (gaaer med stærke Skridt frem og tilbage). Uffhyeligt! Frygteligt! — Man fik mig til at troe, at jeg havde tørrets Landets Taarer — Strækkeligt! Strækkeligt oplukkes mine Øjne — Gaae du — Siig din Herre — at jeg personlig skal takke ham (Kammertjeneren vil gaae, hun kaster ham sin Pengepung i Hatten). Og tag dette fordi du sagde mig Sandheden!

Kammertjen. (kaster den foragtelig tilbage paa Bordet). Læg dette til det øvrige.

(Han gaaer bort).

Lady

Lady (seer bestrøvet efter ham). Sophie, spring efter ham, spørg ham om hans Navn. Han skal have sine Sønner igjen. (Sophie gaaer. Lady gaaer i Tanker op og ned. Pause. Til Sophie, som kommer igjen). Gik der ikke for kort Tid siden et Rygte, at Jlden havde ødelagt en Stad paa Grændserne, og bragt henimod Firehundrede Familier til Vettelsstaven?

(Hun ringer).

Sophie. Hvorledes falder De paa det? Det er ganske rigtigt saaledes, og de fleste af disse Ulykkelige tjene nu deres Debitorer som Slaver, eller omkomme i de ferstelige Sølv Bjergværker.

Tjeneren (kommer). Hvad befaler Mylady?

Lady (giver ham Smøkket). At dette usfortøvet bliver bragt ud i Landet? — Jeg befaler at man strax skal gjøre det til Penge, og at uddele Bindingen deraf iblandt de Firehundrede som Jdebranden har ødelagt.

Sophie. Mylady, betænk De, at de vover at udsætte sig for den højeste Unaade?

Lady (med Højhed). Skal jeg bære hans Lands Forvandelse i mine Haar (hun giver Tjeneren et Vink, denne gaaer) eller vil du at jeg skal synke til Jorden under saadanne Taarers skrækkelige Tyngde? — Gaae Sophie — det er bedre at bære falske Juveler i Haaret,

ret, og have Bevidstheden af denne Gjerning i Hjertet.

Sophie. Men Juveeler som disse! Kunde De ikke have taget deres slettere? Nej i Sandhed Mylady! Det kan ikke tilgives Dem!

Lady. Maragtige Dige. I et Øjeblik, vil derfor affalde flere Juveeler og Perler for mig end som 10 Konger have baaren i deres Diademer, og Kjennere —

Tjener (kommer tilbage). Major von Walster! —

Sophie (springer imod Lady). Gud! De blegner.

Lady. Den første Mand som forarsagede mig Skræk — Sophie. Jeg er upasselig. Eduard! — Holdt — Er han munter? — Leer han? Hvad siger han? O Sophie! ikke sandt, jeg seer hæslig ud?

Sophie. Jeg beder Dem Lady —

Tjener. Befaler De, at jeg skal vise ham bort?

Lady (stammende). Han skal være mig velkommen (Tjeneren gaaer). Tænk Sophie — Hvad skal jeg sige til ham? Hvorledes modtage ham? — Jeg vil være stum — Han vil spotte over min Svaghed — han vil — O! hvad aner mig — Du for-
ladte

lader mig Sophie? — Bliv — Dog nej! — Gaae!
— Saa bliv dog.

(Majoren kommer igiennem Forgemakket).

Sophie. De maae fatte sig. Han er der
alt.

Tredie Scene.

Ferdinand von Walter. De Forrige.

Ferdinand (med et lidet Ruf). Der som jeg
afbryder Dem i noget, naadige Frue —

Lady (med kjendelig Hjertebanken). Intet,
som er mig vigtigere, Hr. Major.

Ferdinand. Jeg kommer efter min Faders
Befaling —

Lady. Jeg er hans Skyldnerinde —

Ferdinand. Og skal melde Dem, at vi
ægte hverandre — Saa vidt gaaer min Faders
Orde.

Lady (Rister Farve og Hals). Ikke Deres
eget Hjertes? —

Ferdinand. Ministre og Koblere pleje al-
drig at spørge derom.

Lady (med en Bængstelse, som hindrer hende at
finde Ord). Og ellers havde De selv intet at tilføje?

Ferdinand (med et Diekast til Kammerjoni-
fruen). Endnu overmaade meget Mylady.

Lady (giver Sophie et Vink, denne gaar
bort). For jeg bede Dem, at sætte sig paa denne
Sopha?

Ferdinand. Jeg vil være fort, Mylady.

Lady. Naar? —

Ferdinand. Jeg er en Mand af Ære —

Lady. Som jeg veed, at give den skyldige
Agteise —

Ferdinand. Kavaleer —

Lady. Ingen bedre i Hertugdømmet.

Ferdinand. Og Officeer —

Lady (smigrende). Her nævner De Fortria,
som andre og have tilfældes med Dem, de større
hvor De er eene ste, hvorfor fortier De dem? —

Ferdinand (koldfindig). Her bruger jeg dem
ikke.

Lady (med en stedse stigende Angest). Men
for hvad skal jeg tage denne Fortale? —

Ferdinand (langsom og med Eftertryk). For
Ærens Indvending, dersom De skulle have Lyst, at
tilsvinge sig min Haand.

Lady (opfarende). Hvad er det, Hr. Mar-
jor? —

Ferdinand (roelig). Mit Hjertes — mit
Vaabens — og denne Kaardest Sprog —

L a d y. Førsten gav Dem denne Kaarbe —

F e r d i n a n d. Ved Førstens Haand, gav Staten mig den — Gud mit Hjerte — et halvt tusend Aar mit Vaaben —

L a d y. Hertugens Navn —

F e r d i n a n d (hidfig). Kan Hertugen fordreje Menneskehedens Love, eller mynte Handlinger som sine Halvfillinger? — Han er selv ikke ophøjet over Æren, men han kan stoppe dens Mund med sit Guld — Han kan kaste Hermelinet over sin Skjandsel. Jeg udbeder mig, intet mere herom Mylady — — Taler er ikke mere om bortkastede Udfigter og Aner — eller om denne Kaardegvaft — eller om Verdens Meening. Jeg er beredt til at træde alt dette under Fødderne, saasnart De kun har overbevist mig om, at Prisen ikke er endnu værre end Offeret.

L a d y (gaaende-smertefuld fra ham). Hr. Maror! De t har jeg ikke fortjent.

F e r d i n a n d (tager hendes Haand). Tilgiv De mig. Her tale vi uden Vidner. Den Omstændighed, som i Dag og aldrig meer — bringer mig og Dem tilsammen, berettiger mig til, tvinger mig til, ej at holde min hemmeligste Følelse skjult for Dem. Jeg kan ikke faae i mit Hoved, Mylady, at en Dame af saa megen Skjønhed og Forstand — Egenstaber som en Mand ville sætte vedbartig Ustille paa

paa, skulle bortkaste sig til en Fjerde, som kun har lært at beundre Kjønnet hos hende, dersom Damen ikke skammede sig for, at træde frem for en Mand med sit Hjerter.

Lady (ser ham stormodig i Ansigtet). Tael De reent ud,

Ferdinand. De kalder sig en Brittinde — De tillade mig — jeg kan ikke troe at De er en Brittinde. Den frifødte Datter af det frieste Folk under Solen — som ogsaa er for stolt til, at tilbede fremmed Dyd — kan aldrig borthyre sig til fremmed Last. -- Det er ikke mueligt, at De er en Brittinde — eller denne Brittindes Hjerter maae være saa meget lavere, som Brittanniens Hæver staae højere og driftigere til.

Lady. Er De til Ende?

Ferdinand. Man kunde svare, det er qvindlig Forsængelighed — Lidenskab — Temperament — Tilbøjelighed til Jornsøjsle. Allerede ofte overlevede Vren Dyden. Allerede have mange som traadde med Skjændsel inden for denne Skranke, siden efter ved ædle Handlinger forsonet Verden med sig — Men hvorfor kommer nu denne Landets uhyre Prægsning, som aldrig forhen har været saadan? Det var i Hertugdømmets Navn — Jeg er til Ende.

Lady (med Sindighed og Højsed). Det er den første Gang, Walter, at man vovede saadanne Taler

til mig, og De er det eneste Menneske, som jeg svarer paa samme. At De forkaster min Haand, ders for agter jeg Dem. At De dadler mit Hjerte, det tilgiver jeg Dem. At det er Deres Alvor, deri troer jeg Dem ikke. Den som tiltager sig den Frihed at sige Fornærmelser af dette Slags til en Dame, som kun bruger een Nat til, aldeles at ødelægge ham, maae tiltroe denne Dame en stor Sjæl, eller — være affindig — At De vælter Landets Ruin paa mit Bryst, det tilgive den almægtige Gud Dem, som engang stiller Dem og mig og Fjendsen mod hverandre — Men i mig har De opfordret Engellænderinden, og til Bebrejdelse af dette Slags maae mit Faders neland have Svar.

Ferdinand (skøttet paa sin Kaarde). Jeg er nysgjerrig.

Lady. Hør altsaa det som jeg ikke betroede til nogen uden til Dem, eller nogentid vil betroe til noget Menneske. — Jeg er ikke den Eventyrerke, Walter, for hvilken De holder mig. Jeg kunde prale og sige: Jeg er af forstelig Blod — Af den ulykkelige Thomas Norfolks Slægt, som blev et Offer for den Skotte Marie. — Min Fader, Kongens øverste Kammererer, blev bestyrdt for, at han stod i forræderisk Forstaaelse med Frankrig, domt ved en Parlaments Act, og halshugget — Alle vore Godser faldt til Kronen — Vi selv bleve forviiste
Lan.

Landet. Min Moder døde den Dag han blev henrettet. Jeg — en fjorten Aars gammel Pige — flygtede med min Opvarterſke til Tydſkland — med en Efke Juveler — og dette Famllie Kors, ſom min døende Moder ſat i min Barm, tilligemed hendes ſidſte Beſſignelſe —

Ferdinand (bliver eſtertænkſom, og hæfter varmere Pjefkaſt paa Lady).

Lady (vedbliver med ſtedſe tiltagende Bevægelse).
 Syg — uden Navn — uden Forſvar og Formue — kom jeg ſom en udenlandſk Fader- og Moderløs til Hamborg. Jeg havde intet lært, uden en Smule Franſk — at filere lidt, og at spille paa Klaveer — deſtobedre forſtod jeg at ſpiſe paa Guld og Sølv, at ſove under Dammaſtes Matradſer, med et Wink, at komme ti Betjente til at flyve aſked, og at modtage Smigrerier af de Store af Deres Rion. — Sex Aar vare allerede bortgrædte. — Den ſidſte Pynſnaal gik Flojten — Min Opvarterſke døde — og nu førte min Eljebne Deres Hertug til Hamborg. Den Gang ſpaſerede jeg ved Alſters Bredder, ſaae i Strømmen, og begyndte juſt at fantasere om dette Band, eller min Lidelſe var dybeſt? — Da Hertugen ſaae mig, forfulgte mig, ſandt mit Opholdsſted — laae for mine Fodder, og ſvoer, at han elſkede mig. (hun lholder op i beſtig Bevægelse, og derpaa vedbliver hun med grædende Stemme). Alle mine lykkelige

lige Barndoms Billeder opvaagnede nu igjen med forførende Glands — En trøstesløs Fremtid graaned imod mig, sort som Graven — Mit Hjerter brændte efter et Hjerter. Jeg sank til hans (styrkende bort fra ham). Fordøm De mig nu! —

Ferdinand (meget bevæget, iler efter hende og holder hende tilbage). Lady! O Himmel! Hvad hører jeg? Hvad gjorde jeg? — Stråkelig udvisler min Forbrydelse sig for mig. De kan ikke meere tilgive mig. —

Lady (kommer tilbage, og har søgt at fatte sig). Hør De videre: Vel overraskede Førsten min Forsvarsløse Ungdom — Men Dorfolkernes Blod opvorte sig i mig; Du er født Førstinde, Emilie, raabte det, og nu en Førstes Frille? Stolthed og Skjebne kjempede i mit Bryst, da Førsten bragte mig herhid, og den gyfeligste Scene med et stob for mine Øine. — Denne Verdens Stormands Vellyst, er den stedse umættelige Hyæne, som med Graadighed op søger Offere for sig. — Frygtelig havde den alt rasat i dette Land — havde adskilt Brud og Brudgom — havde sønde slidt selv Egtstandens gudbommelige Baand — her sløffet en Families stille Lyksalighed — hist oplukket et ungt uerfarent Hjerter for den fortærende Pest, og døende Lærlingerinder udfrandede deres Lærers Navn under Forbandelser og Krampetræk — Jeg stillede mig imellem Lammet og

og Eigeren, tog en Førsteltz Tied af ham i en Videnskabs Time, og dette affhyelige Offer maatte ophøre.

Ferdinand (render i den hastigste Uroelighed igjennem Galen). Intet meere Mylady! Intet videre. —

Layy. Denne sørgelige Periode havde gjort Plads for en endnu sørgeligere. Hof og Serail vrimlede nu af Italiens Affrum. Letfærdige Parisers inder legede med det frygtelige Scepter, og Folket blødte under deres Luner — De oplevede alle deres Tid. Jeg saae dem at synke i Støvet ved Siden af mig; thi jeg var meere Kolette, end de alle. Jeg fraatog Tyrannen Tølsen som vellystig faldt i Søvn i min Omfavnelse. Dit Fædreland, Walter, sølede første Gang en Menneskehaand, og sank fortroelig til min Barin (Pause, hvilken hun smeltende seer paa ham). O! at den Mand, blot af hvilken jeg ikke vilde være mistkjendt, nu maae tvinge mig til at prale højt, og at svide min lille Dyd ved Beundringens Lys! — Walter, jeg har opsprænget Fængsler — har iturevet Dødsdomme, og forkortet mangen en gyselig Evighed paa Galejerne. I ulægelige Saar har jeg dog i det mindste gydet lindrende Balsam — lagt mægtige Forbrydere i Støvet, og ofte endnu ræddet Ufkyldighedens tabte Sag med en Fjogagtig Taare — Ha Ungling! hvor det var sødt for mig!

Hvor

Hvor stolt kunde mit Hjerte ikke gjendrive enhver af min forfæltige Fødsels Anklagelser — og nu kommer den Mand, som allene skulle besønne mig for alt dette — den Mand, som min udtrømmede Skjæbne maaskee skabte til Erstatning for mine forrige Lidelser — den Mand, som jeg alt omfavner i Dromme med brændende Vængsel —

Ferdinand (falder hende ind i Halsen, overmaade bevæget). Formeget! Formeget! Det er imod Aftalen! Lady. De skulle retfærdiggjøre sig for Anklagelser, og De gjør mig til en Forbryder. Skaan De — jeg besværges Dem — skaan De mit Hjerte, som Beskjæmmelse og rasende Anger sender side —

Lady (holder hans Haand fast). Nu eller aldrig. Heltinden holdt længe nok ud — Du maae endnu sole disse Taarers Vægt. (i emmeste Tone) Har Walter — naar en Ulykkelig — uimodstaelig, almægtig trukken hen til Dig — tilfæler sig til Dig med en Varm fuld af brændende udtømmelig Kiærlighed — Walter — og du endnu taler det kolde Ord Ære — Naar denne Ulykkelige — nedtrykket af Følelsen om sin Skændsel — kied af Lasterne — hertes modig opløstet af Dydens Raab — saaledes — kaster sig i Dine Arme (hun omfavner ham, høitidelig og besværgende) ved Dig vil være ræddet — ved Dig igjen vil være skjænket til Himmelen — eller (Ansigtet vendt fra ham, med huul bævende Stemme) for, at undsløve Dit Villedde, lydig mod Fortviølselsens frygtelige Raab

Raab, igjen nedtømter i Lasterne endnu affhyeligere
 Afgrunde —

Ferdinand (Slidende sig løs fra hende, i den
 skræffeligste Beklemmelse). Nej, ved den almægtige
 Gud! jeg kan ikke holde det ud — Lady, jeg maas
 — Himmel og Jord ligge paa mig — jeg maae
 gjøre Dem en Tilstaaelse, Lady.

Lady (flyvende bort fra ham). Endnu ikke!
 Endnu ikke, ved alt det som er helligt — Ei i dette
 skræffelige Øjeblik, da mit senderlidte Hjerte bløder
 af tusende Dolkstik — det være Liv eller Død —
 jeg tør ikke — jeg vil ikke høre det —

Ferdinand. Dog, dog bedste Lady. Det
 maae De. Det som jeg nu vil sige Dem, vil for-
 mindste min Straffskyldighed, og være en varm Af-
 bigt for det Forgangne — I Henseende til Dem
 har jeg bedraget mig, Mylady — Jeg forventede —
 jeg ønskede, at finde Dem min Foragt værdig. I
 den faste Beslutning at fornærme Dem, og at for-
 tjene Deres Had, kom jeg herhid — Vi vare begge
 lykkelige, dersom mit Forsæt havde lykkedes! (han
 tier noget, derpaa sagtene og bangere) Mylady jeg
 elsker — elsker en borgerlig Pige —
 Lovise Miller, Datter af en Musikus (Lady vender
 sig bleg bort fra ham, han vedbliver heftigere) Jeg
 veed, hvori jeg styrter mig; men dersom Klogheden end
 byder Eidskaben at tie, saa taler Pligten
 desto

defto højere — Jeg er den Skyldige. Jeg sønder-
 rev først hendes Uskyldigheds gyldne Fred — vug-
 gede hendes Hjerter med forbryderiske Forhaabnin-
 ger, og gav det forræderst til Priis for den vilde
 Lidenskab. De vil erindre mig om Stand — om
 Fødsel — Om min Faders Grundføtninger — men
 jeg elsker — mit Haab stiger saa meget højere, som
 Naturen er bleven dybere uenig med Konventioner
 — Min Beslutning og Fordommen! — Vi ville
 dog see, om Moden eller Menneſkeheden faaer Overs-
 haand. (Imidlertid har Lady truffet sig tilbage til
 den yderste Ende af Bærelset, og holder Ansigtet skjult
 med begge Hænder. Han følger efter hende). De
 vilde sige mig noget, My Lady?

Lady (med den heftigste Lidelses Udtryk). Intet
 Hr von Walter! Intet uden at De ødelægger Sig og
 Mig og endnu en tredje Person —

Ferdinand. Endnu en tredje Person?

Lady. Vi kunde ikke blive lykkelige med hvers
 andre. Vi maae dog blive et Offer for Deres Faders
 Overfølelse. Aldrig vil jeg erholde den Mand's
 Hjerter, som kun tvungen gav mig sin Haand.

Ferdinand. Tvungen Lady? Tvungen gav?
 og allsaa dog gav? Kunde De tiltvinge sig en Haand
 uden Hjerter? Kunde De hersøve en Pige den Mand,
 som er denne Piges heele Verden? Kunde De rive
 en Mand fra den Pige, som er denne Mand's heele

Bers

Verden? De Mylady — For et Øjeblik siden den beundringsværdige Brittinde? De fundede?

Lady Fordi jeg maae (med Alvorlighed og Eftertryk) min Videnskab, Walter, viger for min Kjærlighed for Dem. — Min Ære kan intet meere — Vor Forening er heele Landets Omtale. Alle Dine, alle Spottens Pille ere spændte mod mig. Bestjemmelsen er uudsettelig, naar en af Korfstens Undersaatter forkaster mig. Jrettesæt Deres Fader. Værg Dem saa godt som De kan. — Jeg lader alle Miner springe (hun gaar hastig bort. Majoren bliver staaende i maalles Bestyrkelse. Pause. Derpaa farer han bort gjennem Klojderen)

Fjerde Scene.

Miller. Mad. Miller, Lovise (træde frem).

Miller (hastig ind i Værelset). Jeg har jo sagt det i Forvejen!

Lovise (springer angstelig imod ham). Hvad Saer, Hvad?

Miller (render som affindig op og ned). Min Søndagskjole hid — hurtig — jeg maae komme ham i Forkjæbet — og en hvid Manskjærtsjorte! — det bildte jeg mig strax ind!

Lovise.

Lovise. For Guds Skyld! Hvillet? —

Mad. Miller. Hvad er der paa Færde?
Hvad er det da?

Miller (kaster sin Paryk i Brevet). Denne
strax til Parykmageren! — Hvad der er paa Færde?
(Springer for Spejlet) Og mit Skjæg er ogsaa igjen
saa langt som en Finger — Hvad der er? — Hvad
skal der være, du Laptasse? Djeveln er løs, og Pok-
teren skal tage dig —

Mad. Miller. Der seer man! alting skal
strax komme over mig.

Miller. Over dig? Ja du fordomte Sladder-
tasse over hvem eller? I Dag Morges med din
diaboliske Junker — Har jeg ikke sagt det i Mo-
mentet? Wurm har sladret.

Mad. Miller. Ah hvad! Hvor kan du
vide det?

Miller. Hvor jeg kan vide det? — Der! —
nede ved Gadedøren snuser en af Ministerens Folk,
og spørger efter Musikanten.

Lovise. Jeg er Dødsens —

Miller. Men ogsaa du med dine Forgjef-
migeis Dine (leer fuld af Arrighed) Det har sin Rige-
tighed, hvem Djeveln har lagt et Æg i Huushold-
ningen, ham bliver en smuk Datter født, — nu er
det klart for mig! —

Mad.

Mad. Miller. Men hvorfra veed du ba, at det gjelder Lovise? Du kan være bleven recomsmanderet til Hertugen. Han kan forlange dig i Orchestret.

Miller (Springer efter sin Stok). Sid du faae al Landsens Pestilenz! — Orchester! — Ja, der hvor du Koblerste kommer til at hyle Diskanten, og mit Agterkompas til at foresille Kontrabassen (Kaster sig i sin Stoel). Gud i Himmelen! —

Lovise (Sætter sig ned, bleeg som et Liig). Moer! Faer! hvorfors bliver jeg med et saa beangstet? —

Miller (Springer igjen op af Stolen). Men skulle den Penneslikker engang komme mig i Skubdet? Skulle han komme? — Enten det skeer i denne eller i hiin Verden — Naar jeg da ej tærsker hans Sjel og Legeme saa blødt som Meelpap, skriver alle 10 Bud og alle 7 Bønner i Fadervor, og alle Moses Bøger og Propheterne paa hans Skind, at man endnu skal see de blaa Pletter ved de Dodes Opstandelse —

Mad. Miller. Ja hand du og støj du! — Det vil mane Ganden nu. Hjelp klare Herre Gud! hvorhen nu? Hvordan skulle vi hitte paa Raad? Hvad nu fange an? Saa tael dog, Faer Miller! (Hun løber hylende igjennem Bærelset).

Mil.

Miller. Jeg vil strax paa Stedet til Ministeren. Jeg vil først oplukke min Klav — Jeg vil selv angive det. Du har vidst det førend jeg. Du kunde have givet mig et Bink. Pigen havde endnu ladet sig vise til rette. Det havde endnu været Tid — men nej! — Der var noget at mægle, der var noget at fiske! Der har du ovenikjøbet baaret Brænde til! — Sørg nu ogsaa for din Koblerpels. — Ved op, hvad du har brullet i. Jeg tager min Datter under Armen, og marscherer over Grændsen med hende.

Femte Scene.

Ferdinand v. Walter (styrter forstræffet og aandedløs ind i Bærelset). De Forrige.

Ferdinand. Var min Fader her?

Alle paa
sengangs. } Lovise (farer op med Skrak). Hans Fader!
} Der! almagtige Gud! —

Mad. Miller (slaaer Hænderne sammen).

Præsidenten! det er ute med os!

Miller (leer fuld af Urrighed). Gud ske Lov!
} Gud ske Lov! Der har vi jo Bestemmelsen!

Ferdinand (iiler imod Lovise, og trykker hende stærk i sine Arme). Min er du, om ogsaa Himmel og Helvede kastede sig imellem os.

Lovise.

Lovise. Min Død er vis — Tael videre —
Du udtalte et skrækkeligt Navn — din Fader? —

Ferdinand. Intet. Intet. Det er overstaaet. Jeg har dig jo igjen. Du har mig jo igjen. O lad mig drage Hænde ved dette Bryst. Det var en skrækkelig Time.

Lovise. Hvilken? Du dræber mig —

Ferdinand (triner tilbage, og seer betydeligt paa hende). En Time, Lovise, i hvilken en fremmed Dannelselse kastede sig imellem mit Hjerte og dig — da min Kjærlighed blegtede for min Samvittighed — i hvilken min Lovise ophørte at være alt for hendes Ferdinand.

Lovise (synker med skjult Ansigt ned paa Stolen).

Ferdinand (gaaer hurtig mod hende, bliver staaende maalos med skivt Djekest for hende, derefter forlader han hende pludselig, i stor Bevægelse). Nej! Aldrig! Umueligt Lady! For meget begjert! Jeg kan ej opoffre dig denne Uskyldighed — Nej ved den uendelige Gud! Jeg kan ej svige min Eed, der nærmer mig af dette bristende Øje saa lydelig som Himmels Torden — Lady skue her hid — skue her hid du Ravnefader — Skal jeg myrde denne Engel? Skal jeg udgyde Helvede i denne himmelske Værn (ilende med Beslutning imod hende) jeg vil føre hende for Verdens Dommers Trone, og den Evige skal sige, om min Kjærlighed er Forbrydelse. (han tager hende

hende ved Haanden og løfter hende op af Stolen) Fat Mod, min Dyrebareste! — Du har vundet. — Som Sejervinder kommer jeg tilbage fra den farligste Kamp.

Lovise. Nej! Nej! Skjul intet for mig. Udslig den skrækelige Dom. Du nævnede din Fader? Du nævnede Lady? Dødens Gysen griber mig — Man siger hun skal giftes.

Ferdinand (styrter sandselsløs ned for Lovises Fodder). Med mig, Ulyksalige! —

Lovise (efter en Pause, med en stille bævende Tone og skrækelig Roelighed). Naa — hvorfor forskrækkes jeg da? Den gamle Mand hist har jo ofte sagt mig det — jeg har ikke villet troe ham (Pause, derpaa kaster hun sig i Millers Arme, grædende høit) Fader, her er din Datter isjen — Forbandelse Fader — dit Barn kan jo ikke sdr, at denne Drøm var saa skøn, og — Opvaagningen nu saa frygtelig —

Miller. Lovise! Lovise! — O Gud hun er fra sig selv — min Datter, mit stakkels Barn — Forbandelse over Forførelsen — Forbandelse over Qvinden som koblede hende til ham! —

Mad. Miller (kaster sig jamrende paa Lovise). Min Datter, fortjener jeg denne Forbandelse? Gud tilgive Dem det! Baron. — Hvad har dette Barn gjort, at De myrder det?

Ferdinand (springer op ved hende, fuld af Beslutning). Men jeg vil gjennebores hans Kabasler — jeg vil sønderrive alle disse Fordommens Jernlænker — Frie som en Mand vil jeg vælge, paa det at disse Insektssjæle kunde svingle over min Kjærligheds Kjempebaad.

(Han vil bort).

Lovise (skaarer Kjelvende op af Stolen og følger ham). Bliv! Bliv! hvor vil du hen? Fader — Moder — i denne bange Time forlader han os?

Mad. Miller (tiler efter ham, og klynger sig fast til ham). Præsidenten vil komme her — Han vil mishandle vort Barn — Han vil mishandle os — og De forlader os, Hr. von Walter?

Miller (leer rasende). Forlade os! Det forstaaer sig! Hvorfor ikke? Hun gav ham jo alting! (tagende Majoren ved den ene, og Lovise ved den anden Haand). Taalmodighed Herre! Bejen ud af mit Huus gaaer kun over Denne der — oppeble først din Fader, dersom du er ingen Nidding — Fortæl ham, hvorledes du stjal dig ind i hendes Hjerte, Besdrager, eller ved Gud (tilslyngende ham sin Datter vild og heftig) du skal først sønderrørde denne krympende Orm som Kjærlighed til Dig saa ilde tilsredede.

Ferdinand (kommer tilbage, og gaaer op og ned i dybe Tanker). Vel er Præsidentens Magt stor —

E

Faders

Faderret er et vidtløstigt Ord. — Forbrydelsen selv kan skjule sig i dets Følde — Han kan drive det vidt med det. — Vidt — dog kun Kjærlighed driver det paa det yderste. — Her Lovise! Din Haand i min (han tager bestig fat paa den) Saa sandt som Gud ej skal forlade mig i mit sidste Andebætt! — Det Øjeblik som skiller disse to Hænder, sanderriver ogsaa Baaudet imellem mig og Skabellen.

Lovise. Jeg bliver bange! see, bort! dine Læber skælve. Dit Øje ruller frygteligt —

Ferdinand. Nej Lovise. Skjels ikke. Det er ikke Afstændighed, som taler af mig. Det er Himmelens kostelige Gave, Beslutning i det gældende Øjeblik, i hvilket det beklemte Bryst kun skaffer sig Luft ved noget Ufort. — Jeg elsker Dig Lovise — Du skal blive min Lovise — Du til min Fader (han iler hurtig bort, — og vender imod Præsidenten).

Sjette Scene.

Præsidenten med et Folgt af Tjenere.

De Forrige.

Præsident (ved Indtrædelsen). Der er han allerede.

Alle (forfækkede).

Ferdinand (viger nogle Skridt tilbage). I Ukyldighedens Huus.

Præsident. Hvor Sønnen lærer Lydighed imod Faderen?

Ferdinand. Lad De os herom —

Præsident (afbrøder ham, til Miller). Er han Faderen?

Miller. Stadsmusikant Miller —

Præsident (til Mad. Miller). Er hun Moderen?

Mad. Miller. Al ja! Moderen —

Ferdinand (til Miller). Fader, bring han Datteren bort. Hun trues med en Afsmagt —

Præsident. Overflødige Omhyggelighed. Jeg vil gvide hende (til Lovise) hvor lange kjender hun Præsidentens Son?

Lovise. Om denne har jeg aldrig gjort Efterspørgsel. Ferdinand von Walter har besøgt mig siden November Maaned —

Ferdinand. Tilbeder hende —

Præsident. Til hun Forsikringer?

Ferdinand. For saa Pjeblikke, de høstidestigste for Guds Afsyn —

Præsident (til sin Son). Man skal nok give dig Tegn til at skrifte din Daarlighed. (til Lovise) Jeg venter paa Svar.

Lovise. Han tilsvøer mig Kjærlighed.

Ferdinand. Og vil holde det —

Præsident. Naar jeg befale, at du tier?
Tog han imod Eeden?

Lovise (kjaerlig). Jeg besvarede den —

Ferdinand (med fast Stemme). Forbundet
er sluttet —

Præsident. Jeg skal lade kaste Echoet ud.
(ondskabssuld til Lovise) Men han betalte Dem dog
hvergang contant?

Lovise (opmaerkksom). Dette Spørgsmaal for-
saaer jeg ikke ganske —

Præsident (med hidende latter). Ikke? Naa!
jeg meener kun — Ethvert Haandvaerk har, som
man siger, sin gyldne Bund — og jeg haaber at
De ikke omsonst har bortskjanket Deres Yndest —
eller lod De sig maastee noie med den blotte Af-
sætning, hvad?

Ferdinand (farer op som rasende). For
Døden og Djæveln! Hvad var det? —

Lovise (til Majoren med Bærbighed og Fortryd-
delse). Hr. von Walter, nu er De frie.

Ferdinand. Fader! Dylen byder Uerhødig-
hed, endog i Tiggerdragt.

Præsident (leer høiere). En lystig An-
modning! Faderen skal respectere Sonnens Høie.

Lovise (styrter ned). O Himmel og Jord!

Ferdinand (paa eensgang med Lovise, i det han trækker Kaarden mod Præsidenten, hvilken han dog strax lader synke). Fader! Engang havde De et Liv at fordre af mig — Det er betalt (stikkende Kaarden ind). Der ligger den barnlige Pligts Gjeldsbeviis sonderreven —

Miller (som indtil nu har staaet frygtfuld afsides, træder frem i Bevægelse, vrelchvis Nærende med Hænderne af Arrighed, og klapprende med samme af Angst). Deres Excellence, Barnet er Faderens Arbejd — Tag det ikke unaadigt op — Hvo som stælder Barnet for en Mær, slaaer Faderen paa Øret, og Ørefigen for Ørefigen — Det er saaledes Tært hos os — Tag det ikke unaadigt op.

Mad. Miller. Hjælp Herre Gud og Frelsermand! — Nu bryder den Gamle ogsaa løs — Uvejret vil udbryde over vort Hoved —

Præsident (som kun har hørt det halvt). Hvor Kobleren sig nu ogsaa? — Vi tales strax ved Kobler.

Miller. Tag det ikke unaadigt op, jeg heder Miller, dersom De vil høre et Adagio. — Jeg opvarter ikke med Boelskaber — Saalange Hoffet endnu har Ferraad, saa kommer Leverancen ej til Borgerfolk. Tag det ikke unaadigt op.

Mad. Miller. For Guds Skyld Mand! Du dræber Kone og Barn.

Ferdinand. Her spiller De en Rolle min Fader, i hvilken De i det mindste kunde have undværet Bidnerne.

Miller (kommer ham nærmere, meere behjertet). Kort og godt. Tag det ikke unaadigt op. Deres Excellence falter og valter i Landet — Dette er min Stue. — Min devoteste Compliment, naar jeg engang bringer en Pro Memoria; men den ubehøvede Gjest kaster jeg ud af Døren. — Tag det ikke unaadigt op.

Præsident (bleg af Forbittrelse). Hvad? Hvad er det? (træder nærmere hen til ham)

Miller (trækker sig sagte tilbage). Det var kun saa min Meening Herre. — Tag det ikke unaadigt op.

Præsident (i Fyr og Flamme). Ha Spids! Sub! Din forbryderiske Meening bringer dig i Tugthuset — Gaa! Man skal hente Rettens Betjente (noget af hans Folge gaae bort, Præsidenten render fuld af Forbittrelse igjennem Børelset) Faderen i Tugthuset — Moder og Løje af Datter i Gabestokken — Rensfærdigheden skal laane sine Arme til min Forbittrelse. For denne Bestemmelse maae jeg have strækkelig Fyldestgjørelse. — Saadant Pak, skulle I udkafe mine Planer, og ustraffet ophidsse Fader og
Søn

San mod hverandre? Ha — Forbandede! Jeg vil trætte mit Had paa eders Undergang, heele Angelen, Fader, Moder og Datter, vil jeg opoffre for min brændende Hænn.

Ferdinand (træder roelig og standhaftig imod dem). O vist ikke! Bæret uden Frygt! Jeg er tillæstede. (til Præsidenten med Underdanighed) Ingen Overskættelse min Fader! Ingen Voldsomhed, ifald De elsker sig selv — Der gives en Egn i mit Hjerte, i hvilken Ordet Fader endnu aldrig er bleven hørt, træng De sig ej ind til dette —

Præsident. Nederdrægtige! Tie! opir ikke min Forbittelse endnu meere.

Miller (kommer til sig selv igjen af den sum Bedøvelse). See du efter dit Barn, Kone. Jeg løber til Hertugen. Livstræderen — Det har Gud indskydt mig! — Livstræderen lærer at blæse paa Fløjte hos mig. Det kan ikke slaae mig Fejl hos Hertugen.

(Han vil gaae).

Præsident. Hos Hertugen siger du? — Har du forglemt, at jeg er Trinet, over hvilket du maae springe eller brække din Hals? — Hos Hertugen du Domsmerhoved? — Prøv paa det, naar du, levende død, ligger et Taarnhøjde dybt, under

Jors

Jorden i Fængsel, hvor Natten karesserer med Helvede, og Lyd og Lys vende om igjen, vasse da med dine Lanker, og samre dig: Mig er steet Uret.

Syvende Scene.

Retten's Betjente. De Forrige.

Ferdinand (liler mod Lovise, som falder halv død i hans Arme). Lovise! Hjelp! Redning! Strækken overvalder hende.

Miller (griber sit Spankror, sætter Hatten paa, og gjør sig færdig til Angreb).

Mad. Miller (kaster sig paa Knæ for Præsidenten).

Præsident (til Retten's Betjente, blottende sin Orden). Tager fat i Hertugens Naab — bort fra Skjogen, Dreng. — Afmærstig eller ikke — Naar hun først har Jernhalsbaandet paa, saa vil man nok vække hende op med Steenekast.

Mad. Miller. Forbarmelse Deres Excellence! Forbarmelse! Forbarmelse!

Miller (trækker sin Kone op i Vejret). Knæl for Gud, gamle Dhore, og ej for — Skjelmer, siden jeg dog alt maae i Tugthuset.

Præs

Præsident (bider i sine Læber). Du kan forregne dig, Krabat. Der staaer endnu Gal, er tomme (til Rettens Betjente) skal jeg sige det endnu engang?

Rettens Betjente (krænge ind paa Lovise).

Ferdinand (springer op ved hende, og stiller sig for hende, bifter). Hvem vil det (han trækker Kaarden tillige med Skeden og værges sig med Hæftet) Hvo som ikke har bortlejet Hjerneskalen til Retten han vove at røre hende (til Præsidenten) Staan De sig selv. Driv De mig, ej videre min Fader.

Præsident (truende til Rettens Betjente). Derfom Eders Levebrød er Jer hjært, Rusoner —

Rettens Betjente (angribe Lovise igjen).

Ferdinand. Død og Djeveln! Jeg siger tilbage! — Endnu eengang. Hav De Medlidenhed med sig selv. Driv De mig ej til det yderste, Fader.

Præsident (opbragt til Rettens Betjente). Er det Jeres Embedsiver, Klurke? —

Rettens Betjente (angribe hidsigere).

Ferdinand. Siden det da maae være (i det han trækker Kaarden, og saarer nogle af samme) saa tilgiv mig, Retfærdighed! —

Præsident (suld af Brede). Jeg vil dog see, om jeg ogsaa skal se den Kaarde. (Han tager selv fat paa Lovise, lader hende op i Veiret, og overgiver hende til Kettens Betjente).

Ferdinand (leer forbitret). Fader! Fader, Her gjer De en hidende Pasqvil paa Subdommen, som forstod sig saa stet paa sine Folk, og gjorde flette Ministere ud af fuldkomne Vøddels Knægte.

Præsident (til de øvrige). Fort med hende!

Ferdinand. Fader, hun skal staae i Gabestokken, men med Majoren, Præsidentens Son — Begierer De det endnu?

Præsident. Spektaklet bliver desto isiere ligere — Fort.

Ferdinand. Jeg kaster min Officeerskaarde paa Pigen — Forlanger De det endnu?

Præsident. Port d'Espeen er ved din Side bleven vant til Gabestokken — Fort! Fort! I vide min Villie —

Ferdinand (trykker en af Kettens Betjente bort, tager fat paa Lovise med een Arm, med den anden trækker han Kaarden imod hende). Fader, jeg gjennemfører min Gemalinde, sørend De vanære hende. — Begierer De det endnu?

Præs

Præsident. Gjør det, ifald din Raarbe
ogsaa er spids nok.

Ferdinand (Slipper Lovise, og seer frygtelig til
Himmelen). Du Almagtige er Vidne! — Jeg lod
intet menneskeligt Middel usøgt — Du maae
jeg skride til et djævelsk — I søre hende bore til
Gadestokken, imidlertid (raabende Præsidenten i Øret)
fortæller Jeg Residentzen en Historie, hvorledes
man bliver Præsident.

(Gaaer).

Præsident (som røet af Lyn). Hvad er
bette? Ferdinand —

(Han tiler ester Majoren).

Tredie Akt.

Første Scene.

(En Sahl hos Præsidenten).

Præsidenten og Secretair Wurm komme.

Præsident. Det var en forbandet Streg.

Wurm. Som jeg befrygtede naadige Herre! Evang forbitterer altid Sværmerne, men omvender dem aldrig.

Præsident. Jeg havde sat min bedste Tiltid til dette Ansøg. Jeg dømte saaledes: dersom Pigen bliver beskæmmet, saa maade han som Officeer træde tilbage.

Wurm. Gandske ypperligt, men til Beskæmmelse skulle det da ogsaa have kommet.

Præsident. Og dog — naar jeg nu over-tænker det med koldt Blod — Saa skulle jeg ej have ladet mig affkrække. Det var en Trudsel som han nok aldrig havde gjort Klovr af —

Wurm. Det skal De ikke tænke. Ingen Daarlighed er for broget for den opirrede Videnskab. De siger

flger mig, at Majoren steds har rystet med Hovedet over Deres Regjering. Det vil jeg nok troe, de Grundsatninger som han bragte hjem med sig fra Akademierne, de behagede mig fra Begyndelsen af ille ret vel. Hvad skulle ogsaa de fantastiske Drømmerier om Sielshojsed og personlig Adel ved et Hof, hvor den største Wiisdom bestaaer i, at være i det rette Tempo paa en særdig Maade, Stor og Lidet. Han er al for ung og al for syrig, til at sinde Smag i Rabalens langsomme krumme Gang, og intet vil sætte hans Ambition i Bevægelse uden det som er stort og eventyrligt.

Præsident (fortredelig). Men hvad kan vel denne velblise Anmærkning forbedre paa vor Sag?

Burm. Den vil vise Deres Excellence hen paa Saaret, og maafee ogsaa paa Vindstet. En saadan Karakter — De tillade — skulle man enten aldrig have gjort til Fortroelig, eller aldrig til Fiende. Han affyer de Midler, ved hvilke De er stegen, maafee det kun hidindtil var Sønnen som bandt Forrædderens Tunge. Giv De ham Lejlighed, til retmæssig at afryste huu. Der som De ved igjentagne Storme paa hans Lidenskab, kommer ham til at troe, at De ej er hans samme Fader, da vilde Patriotens Pligter trænge frem hos ham. Ja, blot den selsomme Phantasi, at bringe Rejsfærdigheden et saa mærkværdigt Offer, kunde have

have Tilløkkelse nok for ham, til at styrte sin egen
Fader —

Præsident. Wurm — Wurm — der
fører han mig hen for en forfærdelig Afgrund —

Wurm. Jeg vil føre Dem tilbage igjen,
naadige Herre. Tor jeg tale frimodigt?

Præsident (i det han sætter sig ned). Som
en Fordømt til en Medfordømt —

Wurm. Altsaa tilgive De — Mig tyktes,
at De kan talke den højelige Hofkunst for den heele
Præsident, hvorfor anbettede de ikke ligeledes
Faderen til den? Jeg erindrer mig ret godt med
hvilken Aabenhjertighed De den Gang overtalede
Deres Formand til et Partie Piquet, og bortsvømte
mede den halve Nat hos ham med venstabelig Bour-
gogne-Vin, og det var dog i selv samme Nat, i hvilken
den store Mine skulde springe, og kaste den gode
Mand op i Luften — Hvorfor viiste De Deres
Søn Fienden? Aldrig skulde denne have erfaret, at
jeg vidste af hans Kjærligheds Anliggender. De
skulde have underhulet Romanen fra Pogens Side,
og beholdt Deres Sønns Hierte. De skulde have
opført sig som en klog General, som der ej angriber
Fienden paa Kærnen af hans Tropper, men gjer
Aabninger i Geledderne.

Præsident. Hvorledes kunde dette gøres?

Wurm.

Burm. Paa den simpleste Maade — og Korstene ere endnu ikke ganske forgivne. Undertryk De en Tidlang Tanken, at De er Fader. Maal De sig ikke med en Lidenskab, som enhver Modstand, kun gjorde mægtigere. Overlad De til mig, at udklækle ved sin egen Ild den Orm, som gnaver Dem.

Præsident. Jeg er nysgjerrig.

Burm. Jeg maatte slet forstaae mig paa Sielens Barometer, hvis Hr. Majoren ikke er lige saa skrækkelig i Skinskye, som i Kjærlighed. Gjør De Pigen mistænkelig for ham. — Sandsynligt eller ikke. Et Gran Barme er nok til at jage den heele Masse i en ødelæggende Gjæring.

Præsident. Men hvorfor skal dette Gran tages?

Burm. Der er vi paa Punktet. Naadige Herre! De maa frem for alting forklare for mig, hvormeget De sætter paa Spil, dersom Majoren vægrer sig længer, i hvilken Grad det er vigtigt for Dem at ende Romanen med Borgerpigen, og at bringe Foreningen istand med Lady Milford?

Præsident. Kan han endnu spørge Burm? — Min hele Indflydelse er i Fare, naar Partiet med Lady gaaer overstyr, og mit Liv, dersom jeg tvinger Majoren.

Burm (munter). Har De nu den Naade at høre — Majoren besnære vi med Liff. Imod Pigen tager

tage vi Deres hele Magt til Hjelp. Vi diktere hende en Ollietdoux i Pennen til en tresdie Person, og spille den paa en god Maade i Majorens Hænder.

Præsident. Gode Indfald! Ligesom at hun saa strax skulle beqvemme sig til, at skrive sin egen Dødsdom?

Wurm. Hun m'aae, dersom De vil lade mig have frie Hænder. Jeg kjender det gode Hjerter fra øverst til nederst. Hun har kun to dødelige Sider, igjennem hvilke vi kunde bestorme hendes Samvittighed — hendes Fader og Majoren. Den sidste bliver ganske og aldeles ude af Legen. Desto friere kunde vi springe omkring med Spillemanden.

Præsident. Som for Exempel?

Wurm. Efter det som Deres Excellence har sagt mig om Oprinet i hans Huus, vil intet være lettere, end at true Faderen med en Kriminalproces. — Favorittens og Seglforvarerens Person, er paa en vis Maade Majestædens Skygge — Fornærmelser imod hiin, ere Overtrædelser mod denne. — I det mindste vil jeg sage den arme Stakket igjennem et Naaleøje med dette sammenslukkede Spøgelse —

Præsident. Dog — denne Handel maatte ikke blive alvorlig.

Wurm. Aldeles ikke — kun for saavidt som det er nødvendigt, til at bringe Familien i Rube —

altsaa

altsaa sætte vi Spillemanden fast i al Stillehed for at gjøre Møden desto mere trængende, saa kunde man og tage Moderen med — tale om piintlig Proces, om Skafot, om evigt Slaverie, og gjøre Datterens Brev til en Betingelse for hans Befrielse.

Præsident. Godt! Godt! Jeg forstaaer det.

Wurm. Hun elsker hendes Fader — indtil Eidskab gad jeg sagt. Hans Livs — i det mindste hans Friheds Fare — hendes Samvittigheds Beskjæmter at have givet Anledningen dertil — Umueligheden at faae Majoren — og endelig hendes Hoveds Fortumling, hvilken jeg tager paa mig — Det kan ikke fejle, hun maae gaae i Falden.

Præsident. Men min Son, vil han ikke strax paa Stedet faae Nys derom? Vil han ikke blive endnu mere rasende?

Wurm. Lad det være min Sorg, naadige Herre — Fader og Moder blive ikke løsladte, forend heele Familien har aflagt en forpørlig Eed paa at holde alt det Foregaaende hemmeligt, og at stadfæste Bedrageriet.

Præsident. En Eed? Hvad kan en Eed hjælpe, Domsmerhoved?

Wurm. Intet hos os, naadige Herre. — Alt hos dette Slags Mennesker — Og seer De nu hvor skjont vi begge paa denne Maade ville komme

til Maalet — Pigen taber Majotens Kjærlighed, og Rygtet om sin Dyb. Fader og Moder give efter, og gandske blodgjorte ved dette Slags Skjebner, erkjende de det dog tilsidst for Barmhierttighed, naar jeg ved min Haand, giver Datteren sin Reputation igjen.

Præsident (leer og ryfter med Hovedet). Ja, jeg giver mig tabt for dig, Skurk. Bævet er satanisk fint. Lærlingen overgaaer Mesteren — Nu er Spørgsmaalet, til hvem Billetten skal stilles, med hvem vi maat bringe hende i Mistanke?

Burm. Nødvendig med een, som maae vinde eller tabe alt ved Deres Sønns Beslutning.

Præsident (efter nogen Estertanke). Jeg veed ingen uden Hofmarskallen.

Burm (trækker paa Skulderne). Han var sikkert ikke efter min Smag, isald jeg heed Lovise Miller.

Præsident. Og hvorfor ikke? Synderligt! En glimrende Garderobe — en Atmosphære af Eau de mille fleurs og Desmer — for hvert et toffet Ord en Haandsfuld Ducater — og alt dette skulle endelig ikke kunde bestikke en borgerlig Tærnes Delikatesse? O gode Ven, saa skrupulos er Ekinsygen ikke. Jeg sender Bud til Marskallen.

(Ringer).

Burm.

Wurm. I midlertid at Deres Excellence besørger dette, og Spillemandens Hestelse, vil jeg gaae hen, og opsætte det bevidste Kærlighedsbrev.

Præsident (gaaende til Skriverpulten). Som han bringer mig op til Glenneumlæsning, saasnart det er færdigt. (Wurm gaaer bort, Præsidenten sætter sig til at skrive, en Kammertjener kommer, han staaer op og giver ham et Papir). Denne Arrest-Befaling maae uden Opsættelse bringes i Retten — en anden af Jer skal bede Hofmarskalken hen til mig.

Kammertjen. Den naadige Herre er just i dette Øjeblik kjort her for Døren.

Præsident. Endnu bedre — Men I skal sige, at Anstalterne skee med Forsigtighed, at der ingen Opsigt skeer —

Kammertjen. Meget vel Deres Excellence —

Præsident. Forstaaer I? Ganske i Stillehed —

Kammertjen. Meget vel, Deres Excellence. —

(Gaaer).

Anden Scene.

Præsidenten og Hofmarskalken.

Hofmarskalk (iissærdig) Kun en passant min Bedste — Hvorledes lever De? — Hvorledes befinder De sig? — I Aften saaer vi den store Opera Dido. — Det superbeste Fyrværk — en heel Stad brænder af — De vil vel ogsaa see den brænde? Hvad?

Præsident. Jeg har Fyrværkerie nok i mit eget Huus, med hvilke min hele Herlighed ryger i Luften — De kommer som De var kaldet kjære Marskalk, for at raade mig — for at hjelpe mig eftertrykkelig i en Sag som pouserer os begge, eller i Bund og Grund ødelægger os. Sæt Dem ned.

Hofmarskalk. Gjør mig ikke angst, min Søde.

Præsident. Som sagt — pouseret eller i Bund og Grund ødelagt. De veed mit Projekt med Majoren og Lady. De begriber ogsaa, hvor uundværligt det var, at befæste begge vores Lykke. Alting kan gaae overstyr Kalv. Min Ferdinand vil ikke —

Hofmarskalk. Vil ikke — vil ikke — jeg har jo alt fortalt det omkring i heele Byen. Mariagen er jo i enhver Mandes Mund.

Præsident. De kommer til at være en
Vindtmager for heele Byen, han elsker en anden.

Hofmarskalk. De Hjemter. Er det vel
nogen Hindring.

Præsident. Det uovervindeligste hos det
Trods hoved —

Hofmarskalk. Skulle han være saa affin-
dig at støde sin Fortune fra sig? — Hvad?

Præsident. Spørg De ham selv og hør
saa hvad han svarer.

Hofmarskalk. Men mon Dieu! Hvad
kan han da svare?

Præsident. At han vil aabenbare for heele
Verden den Forbrydelse, ved hvilken vi ere stegne —
at han vil angive vore falske Breve og Qvitteringer
— at han vil sætte os Kniven paa Struben — Det
kan han svare.

Hofmarskalk. Er De fra Deres Forstand?

Præsident. Det har han svaret. Det
havde han alt i Sinde at udføre — Neppe bragte
jeg ham derfra med min højeste Fornedrelse. Hvad
veed De at sige hertil?

Hofmarskalk (med et Saareansigt). Min
Forstand staaer stille.

Præsident. Det kunde endnu passere. Men
mine Spioner berette mig tillige, at Overkjaant von
Bol staaer paa Springet, at frie til Lady.

Hof

Hofmarskalk. De gjør mig rasende. Hvem siger De? Von Hof siger De? veed De da vel, at vi ere dødelige Flender? Veed De og hvorfor vi sere det?

Præsident. Det er det første Ord jeg har hørt derom.

Hofmarskalk. Bedste! De skal faae det at høre, og ud af Skindet vil De fare — Ifald De erindrer Dem det Hofbal — Det er henimod 21 Aar siden — veed De — paa hvilket man dandsede den første Engellsdands, og det heede Vox af en Lyskrone dryppede paa Grev von Meerstums Domino. Alt Gud! Det forstaaer sig selv at De maae vide det!

Præsident. Hvem kunde glemme saadan noget?

Hofmarskalk. Seer de vel! Der havde Prinsesse Amalia i Danstans Heede tabt et Strømpebaand — Alt kommer i Allarm, som man vel kan begribe — von Hof og Jeg — Vi vare endnu Kammerjunkere — vi krybe igjennem hele Redout Salen, for at lede efter Strømpebaandet — endelig bliver jeg det vaer — von Hof mærker det — von Hof hen til det — river det ud af mine Haender — jeg beder Dem! — bringer det til Prindsessen og snapper Komplimenten lykkelig vaer fra mig — Hvad tænker De?

Præs

Præsident. Impertinent! —

Hofmarskalk. Snapper Komplimenten væk fra mig — jeg troede jeg skulle faldet i Asmagt — Saadan en Malice er uhørt Endelig tager jeg Mod til mig, nærmer mig til hendes Durchlauchtighed og siger: Naadigste Frue! von Vol var saa lykkelig at overlevere Strømpebaandet til Deres høje Person, men den som saae Strømpebaandet først, belønner sig i Stilhed og tier.

Præsident. Brav Marskalk! Bravissimo!

Hofmarskalk. Og tier — Men jeg skal huske Vol det, indtil Dommедag — den nederdrægtige krybende Smigrer! — og det var endnu ikke nok — Da vi begge paa engang faldt paa Gulvet paa Strømpebaandet, saa gnier von Vol alt Puderet af den højre Side af min Frisur, og jeg er ruineret paa heele Baller —

Præsident. Det er den Mand som skal ægte Lady Milford, og som vil blive den første Person ved Hoffet —

Hofmarskalk. De støder en Kniv i mit Hierte. Blive? blive? Hvorfor bliver han? Hvad er Nødvendigheden?

Præsident. Fordi min Ferdinand ikke vil, og ellers ingen melder sig.

Hofmarskalk. Men veed De da slet ikke et eneste Middel til, at bringe Majoren til Beslutning? —

Det

Det være end nok saa bizart! nok saa fortvivlet!
Hvad i Verden kan være saa modbydeligt, at det
ikke nu var velkomment for os til at udstikke den fors
hadte von Bol?

Præsident. Jeg veed kun eet, og som ber
roer paa Dem —

Hofmarskalk. Berouer paa mig? Og det
er? —

Præsident. At gjøre Majoren ueenig med
sin Elskede —

Hofmarskalk. At gjbre dem ueenige?
Hvorledes meener De det? Hvorledes kan jeg gjøre
det?

Præsident. Alt er vundet, saasnart vi
gjøre Digen mistænkkelig for ham.

Hofmarskalk. Meener De, at jeg skulde
stjæle hende?

Præsident. Oh nej dog! Hvorledes ville
han troe det? At hun endnu holde til med en anden.

Hofmarskalk. Og denne anden?

Præsident. Naatte De være, Baron.

Hofmarskalk. Jeg være? Jeg? Er hun
af Adel? —

Præsident. Hvortil behoves det? Hvilket
Indfald! — En Musflants Datter —

Hofmarskalk. Altsaa borgerlig? Det kan
ikke gaae an. Hvad? —

Præs

Præsident. Hvad kan ikke gaae an. Mar-
riel Hvem under Solen ville faae det Indfald, at
spørge et Par runde Kinder efter Stamtræet?

Hofmarskalk. Men betænk De dog, en
Egtemand! og min Reputation ved Hoffet!

Præsident. Det er noget andet. De til-
give mig. Jeg har endnu ikke vidst at Manden
med upaaandede Sæder er meer for Dem,
end Manden af Indflydelse. Skal vi
bryde af?

Hofmarskalk. Vær dog klog Baron. Det
var jo ikke saaledes at forstaae —

Præsident (Koldindig). Nej — Nej! —
De har fuldkommen Ret — Jeg er ogsaa fied af det.
Jeg lader Karren staae. Von Hof ønsker jeg til
Lykke til Premierminister. Der er flere Steder i
Verden end her. Jeg forlanger min Afseed af
Hertugen.

Hofmarskalk. Dj jeg? — De har gode
ved at snakke, De! De er en Studeret! Men jeg?
— Mon Dieu! Hvad er jeg da, naar hans Durch-
lauchtighed giver mig Afseed?

Præsident. Et Bonmot fra i Fjergaars.
Fortrige Nars Mode.

Hofmarskalk. Jeg besværges Dem, Dyre-
bare, Kare! Undertryk De denne Tante. Jeg vil
jo være tilfreds med alting.

Præ-

Præsident. Vil De udlaaue Deres Navn til en Kondejvous, som denne Jomfrue Miller skriftlig skal foreslaae Dem?

Hofmarskalk. I Guds Navn! Jeg vil udlaaue det —

Præsident. Og lade Brevet falde et Sted, hvor det maae blive seet af Majoren.

Hofmarskalk. For Exempel paa Paradet vil jeg som af en Hændelse, rive det op med Lomme-tørklædet.

Præsident. Og forsvare en Elskers Rolle imod Majoren?

Hofmarskalk. Mort de ma vie! Jeg skal nok vasse ham! Jeg skal afsvanne den Præviis Ap-
petitten efter mine Amourer.

Præsident. Nu gaaer det efter Duffe. Brevet maae endnu være skrevet i Dag. De maae komme her endnu førend Aften, og bringe Deres Rolle istand med mig.

Hofmarskalk. Saasnart som jeg har aflagt sexten Visiter, som ere af allerhøjeste Importance. De tilgive altsaa, at jeg uden Opsættelse recomman-
derer mig.

(Gaaer).

Præs

Præsident (ringer). Jeg gjør Regning paa Deres Snedighed, Marskalk!

Hofmarskalk (raaber tilbage). Ih mon Dieu! De kjender mig jo!

Lærdie Scene.

Præsidenten og Wurm.

Wurm. Musikanten og hans Kone ere lykkelig og uden mindste Tummel bragte i Ariest. Vil Deres Excellence nu gennemlase Brevet?

Præsident (efter at han har læst). Herligt, herligt Secretair! Marskalken har ogsaa bide paa. En Gist som dette, maatte forvandle Suntheeren selv i bullende Udset — Du strax med Forslagene til Faderen, og derefter ligesaa varm til Datteren.

(Gaae bort til forskjellige Sider).

Fjerde Scene.

(Et Værelse i Millers Boelig).

Lovise og Ferdinand.

Lovise. Jeg beder dig, hold op. Jeg troer ikke længere paa nogle lykkelige Dage. Alle mine Forhaabinger ere sunkne.

Fer.

Ferdinand. Da ere mine stegne. Min Fader er opirret. Min Fader vil stille alt Skyldet imod os. Han vil tvinge mig til, at spille den umenneskelige Søn. Jeg indstaar et meere for min fontlige Pligt. Raserie og Fortvivlelse vil afvinge hans Mordgjernings sorte Hemmelighed. Sønnen vil overlevere sin Fader i Døddelens Hænder. Det er den højeste Fare — og den højeste Fare maatte være der, naar min Klærlighed skulle vove det Kæmpe spring — Hør Lovise — En Tanke, stor og forsmædtelig som min Lidenskab, trænger sig frem for min Sjæl — Du Lovise, og jeg og Klærlighed. Ligger ikke heele Himmelen i denne Cirkel? Eller har du en sjerde Ting fornøden til? —

Lovise. Bryd'af. Intet meere. Jeg blegner over det, som du vil sige —

Ferdinand. Dersom vi ej have nogen Fordring meere paa Verden, hvorfor skulle vi da tigge dens Bifald? Hvorfor vove, hvor intet bliver vundet, men alt kan tabes? Vil dette Øje ikke funkte ligesaa smeltende, enten det spejler sig i Rhinen eller i Elben, eller i Østersøen? Mit Fædreland er der, hvor Lovise elsker mig. Dine Godspoer blive meere interessante for mig i vilde sandige Ørkener, end som Domkirken i min Fødebye — Ville vi savne Stedernes Pragt? Hvor vi end ere, Lovise, der opstaar en Søef, der daler en Søel — Skuespil, ved Siden

af hvilke, Konsternes yppige Sving blegne. — Derfor
vi ej meere komme til at dyrke Gud i noget Tempel,
da trækker Matten op med begejstrende Gysen, den
afsværende Maane præler os Bod, og en andægtig
Kirke af Stjerner beder med os. Skulle vi udtømme
os i Kiærligheds Samtaler. Et Smil af min Lov
vise er Materier for Aarhundrede, og Livets Dram
er ude, inden jeg udgrunder denne Taare.

Lovise. Og du havde ellers ingen flere Pligter,
end din Kiærlighed?

Ferdinand (omfavnende hende). Din Koes-
lighed er den helligste for mig.

Lovise (meget alvorlig). Saa tie og forlad
mig. Jeg har en Fader, som ejer ingen Formue,
uden denne eeneste Datter — som bliver 60 Aar i
Morgen — som er vis paa Præsidentens Hevn.

Ferdinand (falder hende fyrig ind i Talen).
Som vil følge med os. Derfor ingen Indvending
meere, Elskede. Jeg gaaer, gjør mine Kofsbarheder
til Penge, trækker Summer paa min Fader. Det er
tilladt at plyndre en Røver, og ere hans Skatte ikke
Fædrelandets Blodpenge? — Klokken eet ved Mid-
nat skal en Vogn holde her uden for Huset. Du
kaster Dig i den. Vi flygte —

Lovise. Og din Faders Forbandelse efter os?
— En Forbandelse Ubesindige, som endog Mors-
ders ikke, udfige uden Denhørelse, hvilken Him-
melen

melens Hjern endogsaa opfylder for Lyven paa Stej-
len, der vilde jage os Skytninge, ubarmhiertig, som
et Spøgelse, fra Hav til Hav? Nej min Elskede!
Naar en Forbrydelse kun kan bevare dig til mig,
saa har jeg endnu Styrke til at miste dig.

Ferdinand (Staaer stille og mumler mørk for sig
selv). Virkelig?

Lovise. Miste! O uden Grændser forfær-
delig er den Tanke — Græffelig nok til, at gjennem-
bore den udødelige Mand, og at blege Glædens glø-
dende Kind. — Ferdinand! at miste dig! — Dog!
man mister jo kun, det som man har ejet, og dit
Hierte tilhører din Stand. — Min Fordring var
Kirkeran, og gylende lader jeg den fare —

Ferdinand (Ufsigtet fordrejet, og bidende paa
Underlæben). Lader du den fare?

Lovise. Nej! See paa mig klare Walter.
Skar ej saa bittert med Tanderne. Kom! lad mig
nu oplive dit døende Mod ved mit Exempel. Lad
mig være dette Øjeblik's Heltinde — at skianke en
Fader igjen den bortrømmede Søn — at frastige mig
et Forbund der vilde adskille Borgervæsenens Sam-
menføjning, og som vil ødelægge den almindelige
evige Orden — Jeg er Forbryderessen — Min Barm
har næret frække taabelige Duffer — Min Ulykke er
min Straf, saa overlad mig dog nu den søde smig-
rende

rende Forblindelse, at det var mit Offer — Vil du misunde mig denne Belyst?

Ferdinand (har i Adspredelse og Forbittrelse grebet en Violin, og forsøgt at spille paa samme. — Nu sonderriver han Strængene, knuser Instrumentet paa Gulvet, og udbryder i en høj Latter).

Lovise. Walter! Gud i Himmelen! Hvad skal det betyde? Tag Mod til dig. Denne Time udkræver Mod, det er SkilsmisSENS. Du har et Hjerte, kjære Walter. Jeg kjender det. Varm er din Kiærlighed som Livet, og uden Stranker som det Umaaafelige. Skjænk den til en Vdler og Værdigere — hun vil ej være misundelig over den Lykkeligste af sit Kjon — (undertrykker Taarer) mig skal du ikke see meere — den forsængelige bedragne Pige skal hortgræde sin Græmmelse inden eensomme Mure, om hendes Taarer vil ingen bekymre sig — Tom og uddød er min tilkommende Tid — Dog vil jeg af og til lugte til den fremfarne Tids visne Urtetost (i det hun med fravendt Ansigt giver ham sin skjelvende Haand) Lev De vel Hr. von Walter.

Ferdinand (springer op af sin Sandsesløshed). Jeg flygter bort, Lovise. Vil du virkelig ikke følge mig?

Lovise (har sadt sig i Baggrunden af Bærelset, og holder Ansigtet skjult med begge Hænder). Min Pligt byder mig at blive og lide.

Ferdinand. Slange, Du lyver. Noget andet lænker dig her.

Lovise (i den dybeste indvortes Lidelses Tone).
Bliv De ved denne Formodning — Den gjør kanskee mindre elendig. —

Ferdinand. Kolde Vligt imod syrig Rivalitet! — Og dette Eventyr skulle blinde mig? En Sker holder dig bunden, og Bee over dig og ham, dersom min Mistanke stadfæstes.

(Gaaer hurtig bort).

Femte Scene.

Lovise allene.

(Hun bliver endnu en Tid lang liggende i Lænkestolen uden Bevægelse, endelig staaer hun op, kommer fremad, og seer sig frygtelig omkring).

Hvor mon mine Forældre blive af? — Min Fader lovede at være her igjen om faa Minutter, og fem heele frygtelige Timer er alt forbi. — Dersom et Uheld er hændet ham. Hvad fattes mig? — Hvorfor gaer mit Aandebånd saa ængsteligt? (Nu træder Worm ind i Dørelset og bliver staaende i Baggrunden, uden at hun bliver ham vaer). Det er intet virkeligt — Det er intet uden det ophidsede Blods

Blods gysende Gæstespil. Naar vor Stel kun een-
gang har drukket nok i sig af Forstrækkelse, saa vil
Det see Spøgesfer i hver en Krog.

Sjette Scene.

Lovise og Secretair Burm.

Burm (kommer nærmere). God Aften,
Jomfrue.

Lovise. Gud! Hvem taler der? (hun dreier
sig om, bliver Secretairen vaer, og træder forstrækket
tilbage) Strækkeligt! Strækkeligt! min ængstelige
Anelse iiler alt til den ulykkeligste Opfyldelse! (til
Secretairen med et Djekest fuldt af Foragt) Søger
De kanske Præsidenten? Han er ej meere her.

Burm. Jomfrue, jeg søger Dem.

Lovise. Da maae jeg undre mig over, at
De ej gik paa Torvet.

Burm. Hvorfor just derhen?

Lovise. At hente Deres Brud fra Gæbes-
stokken.

Burm. Jomfrue Miller, De har en falsk
Mistanke —

Lovise (undertrykker et Svar). Hvad er til
Deres Tjeneste?

B

Burm.

Wurm. Jeg kommer, sendt fra Deres Fader.
Lovise (bestyret). Fra min Fader? Hvor er
min Fader?

Wurm. Der hvor han ugjerne er.

Lovise. For Guds Skyld! Hurtigt! En
fem Aneffe kommer over mig — Hvor er min
Fader?

Wurm. I Taarnet, siden De dog vil vide
det —

Lovise (med et Blik til Himmelen). Dette
endnu! ogsaa det endnu! — I Taarnet? Og hvor-
for i Taarnet?

Wurm. Efter Hertugens Befaling.

Lovise. Hertugens?

Wurm. Majestættens Fornærmelse i dens
Person han foreskriver —

Lovise. Hvad? Hvad? Evige Almagt! —

Wurm. Har han besluttet at straffe paa en i
Hjet faldende Maade.

Lovise. Det fattedes endnu! Det! — Vel,
vel det forstaaer sig, at mit Hjerter havde endnu no-
get dyrebart foruden Majoren — Det maatte ej for-
bigaaes — Majestættens Fornærmelse — Himmelste
Forsyn! Råd! O råd min syntende Troe! — Og
Ferdinand?

Wurm. Bælger Lady Milford, eller Forbans-
delse og Arveløshed —

Lovise.

Lovise. — Gyselige Frihed! — Og dog — dog er han lykkeligere. Han har ingen Fader at miste. Vel er det Fordommelse nok, ingen at have! — Min Fader for Majestæten's Fornærmelse — Min Elsker vælger Løby eller Forbændelse og Arveløshed — I Sandhed beundringsværdigt! Et fuldkommen Spitsbuberie er ogsaa en Fuldkommenhed — Fuldkommenhed? Nej! dertil manglende endnu noget — Hvor er min Moder?

Wurm. I Tugthuset.

Lovise (med sikretesuld Smil). Nu er det fuldkomment! — fuldkomment, og nu var jeg jo frie — affondret fra alle Pligter — og Taarer — og Glæder. Affondret fra Forsynet. Jeg bruger dem jo ikk meere. Har De kanskee endnu en Tidens de? Tænk De kun væk. Nu kan jeg høre alting.

Wurm. Hvad der er skeet, det veed De.

Lovise. Altsaa ikke, hvad der endnu vil komme? (Iaen Pause, i hvilken hun beskuer Secretairen fra øverst til nederst). Stakkels Menneſke! Du driver et sørgeligt Haandværk, hvorved du umuelig kan blive salig. At gjøre Ulykkelige er alt skrækkeligt nok men at forkynde dem det, det er græsseligt — At foresynne Ulesingen, at staae ved Siden af, naar det blodende Herte jittier ved Nødve ndig h e d e n s Jernkæft, og Kristne tvivle paa Gud. — Himlen besvare mig! Og om enhver Angestdræbe som Du seer falde,

blev opveet dig med en Tande Gulb — saa gad jeg ikke været Du — Hvad kan der ske endnu?

Wurm. Jeg veed ikke —

Lovise. De vil ikke vide? — Dette lyeffye Budskab frygter for Ordnes Bral, men i Deres Ansigts Gravstilhed viser Spøgelsset sig for mig — Hvad er der endnu tilovers — De sagde forhen, at Hertugen vilde paa en i Øjet faldende Raade straffe det? Hvad kalder De i Øjet faldende?

Wurm. Spørg ikke meere.

Lovise. Hør Menneſke! Du gik i Skole hos Boddelen. Hvorledes forstod du ellers, først at føre Jernet langſomt betænkeligt op ad de knagende Ledes mode, og at drille det dragende Hjerte med Forbar melsens Slag? — Hvilken Skiebne venter paa min Fader? — Døden er i det, som du siger leende, hvorledes mon det seer ud, som du skjuler? Siig det ud. Lad mig ſaae den heele ſonderknusende Lad ſing paa eengang. Hvad venter paa min Fader?

Wurm. En Kriminalproces.

Lovise. Men hvad er det? — Jeg er en uvidende, uſkyldig Ting, forſtaaer mig lidt paa eders frygtelige latinske Ord. Hvad kaldes en Kriminalproces?

Wurm. En Net over Liv og Død.

Lovise (ſtandhaftig). Saa talter jeg Dem!
(Hun tiler hurtig i et Sideværelſe).

Wurm.

Wurm (skaer ganske forviret). Hvad vil det gaae ud paa? Skulle Marinden maaskee? — For Djeveln! hun vil dog ikke — Jeg tiller efter — jeg maae være ansvarlig for hendes Liv.

(I Færd med at følge hende).

Lovise (kommer tilbage, med en Kaabe om sig). De tilgive, Hr. Secretair. Jeg lukker Bærelset.

Wurm. Og hvorhen da saa hastig?

Lovise. Til Hertugen.

(Gik bort).

Wurm. Hvad? Hvorhen?

(Han holder hende forskrækket tilbage).

Lovise. Til Hertugen. Hører De ikke? Til den samme Hertug, som vil domme min Fader paa Liv og Død — Nej! Ikke vil — maae lade domme, fordi nogle Niddinger ville have det; som ikke giver andet hen til den tornærmede Majestæts heele Proces, end en Majestæt og sin forfæstelige Haandskrift.

Wurm (leer højt). Til Hertugen!

Lovise. Jeg veed, hvoraf de leer — men jeg vil jo ikke heller finde nogen Forbarmelse der — Gud bevare mig! kun Vækkelse — kun Vækkelse over mit Skrig. Man har sagt mig, at denne Verdens Store ej endnu ere underrettede om, hvad Elendighed er — ej ville være underrettede derom. Jeg vil sige ham hvad Elendighed er — i alle Dødens For

Forbrejninger vil jeg foremale ham, hvad Stendighed er — i Marv og Been tusende Toner vil jeg hyle for ham, hvad Stendighed er — og naar nu Haarene paa hans Hoved reise sig som Bjerge over Beskrivelsen, da vil jeg til Slutning endnu skrigte i hans Ører, at Gortgubernes Luuger ogsaa begynde at ralle i Dødstimen, og at den yderste Dags Dom ryster Majestæter og Tiggere i een og den samme Sigte.

(Hun vil gaae).

Wurm (ondskabøfuld leende). Gaae De, o ja, gaae De kun. De kan i Sandhed ikke gjøre noget klogere. Jeg raader Dem, gaae De, og jeg giver Dem mit Ord paa, at Hertugen vil seje Dem.

Lovise (staaer pludselig stille).! Hvorledes siger De? — De raader mig selv dertil? (kommer hurtig tilbage) Hm! Hvad vil jeg da? Noget afskyeligt maae det være, siden dette Menneſte raader dertil — Hvoraf veed De, at Forsten vil seje mig?

Wurm. Fordi han sej vil have fornøden at gjøre det omsonst.

Lovise. Ej omsonst? Hvilken Priis kan han sætte paa een Menneſtelighed?

Wurm. Den smukke Supplicandinde er Priis nok.

Lovise (bliver ganske forskrækket staaende, siger saa med brisfende Lyd). Retfærdigste Gud!

Wurm.

Wurm. Og jeg vil haabe, at De ej vil finde denne naadige Tagt for overdreven for en Fader?

Lovise (gaaer op og ned, ude af sig selv).
Ja! Ja! Det er sandt. Eders Store ere forstaaede — forstaaede for Sandheden bag deres egne Laster, som bag ved Cherubims Sværde — Den Almægtige hjælpe dig, Fader, din Datter kan døe, men ikke synde for dig.

Wurm. Det maae nok være en Nyhed for den arme forladte Mand — „Min Lovise“ sagde han til mig „har kastet mig til Jorden. Min Lovise vil ogsaa reise mig op igjen“ — Jeg tiler Jomfrue, at bringe ham Svaret.

(Lader som han gik).

Lovise (tiler efter ham, holder ham tilbage).
Bliv De! Bliv De! Taalmodighed! — Hvor stink denne Satan er, naar det gjælder, at gjøre Mennesker rasende! — Jeg har nedkastet ham. Jeg maae reise ham op. Tael De! Naad De! Hvad kan jeg? Hvad maae jeg gjøre?

Wurm. Der er kun eet Middel.

Lovise. Dette eeneste Middel?

Wurm. Deres Fader snæker og —

Lovise. Min Fader og? — Hvad er det for et Middel?

Wurm. Det er Dem let.

Lovise.

Lovise. Jeg kjender intet tungere, end Skjandsfel.

Wurm. Naar De vil gjøre Majoren frie igjen.

Lovise. Fra hans Kjærlighed? Spotter De mig? — At overlade Det til min Vilkaarlighed, til hvilket jeg blev tvungen?

Wurm. Det er ikke saaledes meent, kiære Jomfrue. Majoren maae først og frievillig træde tilbage.

Lovise. Det gjør han ikke.

Wurm. Det lader saa. Vilde man vel tage sin Tilflugt til Dem, naar De ej een kunde hjælpe dertil?

Lovise. Kan jeg tvinge ham, til at hade mig?

Wurm. Vi vilde gjøre et Forsøg. Sæt De sig.

Lovise (forvirret). Mennecke! Hvad! ubrugelig Du?

Wurm. Sæt De sig. Skriv De! Her er Pen, Papiir og Blæk.

Lovise (sætter sig i den største Uroelighed). Hvad skal jeg skrive? Til hvem skal jeg skrive?

Wurm. Til Deres Faders Bøddel.

Lovise. Ha! Du forstaaer dig paa, at skrive Sjæle paa Pinebanken. (Tager fat paa en Pen).

Wurm

Wurm (difterer). „Naadige Herre” —

Lovise (skriver med skielvende Haand).

Wurm. „Tre utaalelige Dage ere alt forbi —
„alt forbi — og vi saae ikke hverandre”

Lovise (studer, lægger Pennen bort). Til
hvem er Brevet?

Wurm. Til Deres Faders Bøddel.

Lovise. O min Gud!

Wurm. „Hold Dem derfor til Majoren —
„til Majoren — som vogter mig heele Dagen som
„en Argus”

Lovise (springer op). Spidtsbuberie, som
der ikke er bleven hørt lige til? Til hvem er
Brevet?

Wurm. Til Deres Faders Bøddel.

Lovise (gaacr op og ned, vridende sine Hænder).
Nej! Nej! Nej! Det er tyrannisk, o Himmel!
Straf Menneskene menneskeligt, naar de opirre
Dig, men hvorfor klemme mig imellem tvende Skrak-
keligheder? Hvorfor vugge mig frem og tilbage imel-
lem Død og Skjændsel? Hvorfor satte mig denne
blodsugende Djevel paa Halsen? — Gjør hvad I
ville. Dette skriver jeg aldrig.

Wurm (griber efter Hatten). Som De vil
Jomfrue Det beroer aldeles paa Deres eget Behag.

Lovise. Behag, siger De? Paa mit Behag?
— Gaae Barbar! Hæng en Ulykkelig ud over

Het.

Helvedes Afgrund, beed ham om noget, bespot Gud og spørg ham, om det behager ham? — —
 O du veed alt for godt, at vort Hjerte ligger lige saa fast ved naturlige Tilbøjeligheder, som ved Laster. — Alt kommer mig nu ud paa eet. — Dikteer De videre. Jeg viser for Helvedes overraskende List.

(Hun sætter sig andengang).

Wurm. „Bogter mig heele Dagen som en „Argus“ — Har De det?

Lovise. Videre! Videre!

Wurm. „J Gaar var Præsidenten hjemme „hos os. Det var snorrigt at see, hvorledes den „gode Major slog fra sig for min Ære“

Lovise. O skont, skont! O herligt! — Kun videre frem.

Wurm. „Jeg tog min Tilflugt til en Besvismelse — til en Besvimmelse — paa det at jeg ikke „fulde lee højt“

Lovise. O Himmel!

Wurm. „Men min Masse bliver snart utaal- „selig for mig — utaalelig — Naar jeg kun kunde „slippe løs“ —

Lovise (holder inde, staaer op, gaar op og ned, med nedbøjet Hoved, som om hun søgte efter noget paa Gulvet, derpaa sætter hun sig igjen, og skriver videre) „Kunde slippe løs“

Wurm.

Wurm. „I Morgen er han i Tjenesten —
„Paa De paa, naar han gaaer fra mig, og kom
„paa det bevidste Sted“ — Har De bevidste?

Lovise. Jeg har alt.

Wurm. „Paa det bevidste Sted til Deres
„kærlige Lovise“

Lovise. Nu mangler Adressen endnu.

Wurm. „Til Hr. Hofmarskalk von Kalb“

Lovise. Evige Forsyn! Et Navn, ligesaa
fremmed for mine Ører, som disse skændige Linier
for mit Hierte (hun staaer op, og betragter det
Skrebn i en lang Pause med skiot Njefast, endelig ræk-
fer hun det til Secretairen, med svag doende Stemme)
Tag det min Herre. Det er mit ærlige Navn —
det er Ferdinand — det er mit heele Livs Glæde,
som jeg nu giver i Deres Hænder! — Jeg er en
Beiserfke!

Wurm. O nej dog! Lad ikke Modet falde,
kære Jomfrue. Jeg har hjertelig Medynk med Dem.
Kanskæe — hvem veed? — Jeg kunde vel endnu
sætte mig ud over visse Ting — — I Sandhed! Ved
 Gud! Jeg har Medynk med Dem.

Lovise (seer paa ham skibt og gjennemtrængende).
Tael De ikke ud min Herre, De er isærd med at
enske sig noget Forfrækkeligt.

Wurm.

Wurm (i Begreb at kysse hendes Haand).
Sæt, det var denne nydelige Haand — Hvorledes
da, kjære Jomfrue?

Lovise (med Høihed og skrækkelig). Forbi jeg
qvælte dig i Brudenatten, og lod mig da med Bel-
lyst radbrække (hun vil gaae, men kommer hurtig
tilbage) Ere vi nu færdige min Herre? Tor Duen
nu flyve?

Wurm. Kun endnu den Bagatel Jomfrue.
De maae med mig, og tage Sakramentet paa, at
erkjende dette for et frivilligt Brev.

Lovise. Gud! Gud! Ogsaa du selv maae
give Seglet, til at forvare Helvedes Gjerninger?

(Wurm trækker hende bort).

Fjerde Akt.

Første Scene.

(En Sahl hos Præsidenten).

Ferdinand von Walter (med et aabent Brev
kommer rasende giennem en Dør, efter den anden)
en Kammertjener.

Ferdinand. Var Marstakten her ikke?

Kammertjen. Hr. Major, Hr. Præsiden-
ten spørger efter Dem.

Ferdinand. For Døden og Djevlens! Jeg
spørger, var Marstakten her ikke.

Kammertjen. Den naadige Herre sidder
oppe ved Pharsbordet.

Ferdinand. Den naadige Herre skal kom-
me herhid i alle Djevles Navn.

(Kammertjeneren gaaer).

Anden

Anden Scene.

Ferdinand alleene.

(Gjennemløbende Brevet, skyrtende omkring, snart bedøvet, snart rasende).

Det er ikke mueligt. Ikke mueligt. Denne himmelske Skabning skjuler ej et saa djevelft Hjerte — Og dog! Dog! Naar endogsaa alle Engle steg ned, og indestode for hendes Ufkyldighed — om Himmel og Jord, om Skabelse og Skaber. traadde sammen, og indestode for hendes Ufkyldighed — Det er hendes Haand — et forfærdeligt uhort Besdragerie, som Menneſkehedens endnu aldrig oplevede! — Dette var det altsaa hvorfor man saa vedvarende modsatte sig Flugten! — Derfor! — O Gud! Nu vaagner jeg, nu bliver alting klart for mig! — Derfor opgav man med saa megen Hæst mod sin Fordring paa min Kærlighed, og snart, snart havde denne himmelske Gminte bedraget mig selv!

(Han farer raskere gjennem Brevet, og saa staar han igjen estertantsom stille).

Ganske saaledes at udgrunde mig! — At svare hver en dristig Kællelse, enhver svag ængstelig Bærvælsse, enhver syrig Bevægelse — At gribe min Siel ved en svævende Lyds fineſte Ubeſkrivelighed — At
uds

udregne mig i en Taare — At følge mig paa enhver af Lidenſkabens ſtejle Topper, at møde mig ved enhver Svingel oppaalkende Steilhed — Gud! Gud! og alt dette, intet uden Fagter? — Fagter? — O naar Lognen har en ſaa ſtandhaſtig Farve — hvorledes gik det da til, at ingen Djevel endnu ej har løjet ſig ind i Himmerig?

Da jeg aabenbarede hende vor Kiærligheds Fare, med hvilket overbeviſende Skin blegnede hun da ikke den Falſke! Med hvilken ſejrende Værdighed ſaldede hun min Faders frække Haan til Jorden, og i det ſamme Øjeblik ſolte Qvinden ſig dog ſkyldig — Hvad? Udholdt hun ſikke Sandhedens Ildprøve ſelv — den Hyklerinde falder i Beſvimelſe. Følelſomhed, hvad for et Sprog vil du nu bruge? Koletter falde ogſaa i Beſvimelſe. Uſkyldighed, hvormed vil du retfærdiggjøre dig — Skjøger falde ogſaa i Beſvimelſe.

Hun veed, hvad hun har gjort af mig. Hun har ſeet min heele Sjæl. Synlig traadde mit Hierte i mine Øjne ved at rødme over det første Kys — og hun ſolte intet? Solte kanſkee hendes Konſtes Triumf? — Da min lykkelige Vanvittighed troede i hende at omfavne heele Himmelen? Mine vildeſte Ønſker tiede? Ingen Tanke ſtod for mit Sind uden Evigheden og Pigen — Gud! da ſolede hun intet? Solte intet, uden hendes lykkelige Anſlag? Intet,
uden

uten hendes Vabigheder smigrede? Død og Hevn!
Intet, uden at jeg var bedraget?

Tredie Scene.

Hofmarskalken og Ferdinand.

Hofmarskalk (trippende ind i Værelset).
De har yttret det Daffe, min Bedste —

Ferdinand (mumlende for sig selv). At
brakte Haffen paa en Skurk. (hoit) Marskalk,
dette Brev maae ved Paraden være faldet Dem ud
af Lommen — og jeg (med ondskabsfuld Latter)
var til al Lykke dog Finderen.

Hofmarskalk. De?

Ferdinand. Ved den løjeeligste Handelse.
Det maae De afgjøre med Almagten.

Hofmarskalk. De seer, hvor jeg forstræk-
tes, Baron.

Ferdinand. Læs De! Læs De! (gaaende
bort fra ham) Omendkjøndt jeg er for stet til El-
sker, saa lader jeg mig kanske desto bedre bruge som
Kobler. (Imidlertid at hiin læser, gaaer han hen
til Væggen og tager to Pistoler ned).

Hofmarskalk (kaster Brevet paa Bordet og
vil forføie sig bort). Fodbandet!

Ferdinand (fører ham tilbage ved Armen).
 Taalmodighed, kjære Marskalk. Tidenderne fores
 komme mig behagelige. Jeg vil have min Findelson.
 (Her viser han ham Pistolerne).

Hofmarskalk (træder bestrøet tilbage). Vær
 De fornuftig, Bedste.

Ferdinand (med stærk skrællig Stemme).
 Meer end formeget for at sende en Skjelm, som Du
 er, i den anden Verden! (Han paanoder ham den
 eene Pistol, tillige udtrækker han sit Lommetørklæde)
 Tag De! tag fat paa dette Lommetørklæde! — Jeg
 har faaet det af Frillen.

Hofmarskalk. Over Lommetørklædet? Kaa
 ser De? Hvor tænker De hen?

Ferdinand. Tag fat paa denne Ende siger
 jeg. Ellers skyder Du jo Feil Kujon! Hvor den
 Kujon skalver! Du skalde tatte Gud, Kujon, at
 Du for første Gang faaer noget i Din Sandsekiste.
 (Hofmarskalken vil forsoje sig bort) Saa sagte! ifald
 jeg tør bede. (Han benter ham ind, og lukker Døren
 i Laad).

Hofmarskalk. Paa Værelset, Baron?

Ferdinand. En Gang uden for Volden
 med Dig, den lannede nok Umagen? — Desto højere
 knalder det, min Snut, og det er jo dog vel det
 første Bulder, at Du gjør i Verden — Elag an!

Hofmarskalk (tører sin Pandel). Og De vil saaledes vove Deres Liv, unge haabefulde Mand?

Ferdinand. Slag an, siger jeg. Jeg har intet meere at befille i denne Verden.

Hofmarskalk. Men jeg desto meere, min Allerfortræffeligste.

Ferdinand. Du Karl? Hvad Du? — At være god i Nødsfald, der hvor Menneskene gjøre sig kostbare? I et Øjeblik at blive syv gange kort og syv gange lang, som Sommerfuglen paa Knappenaalen? At føre et Register over Din Herres Stoelgange, og at være hans Vittigheds Lejehest? Lige saa godt. Jeg fører Dig, med mig som et andet Murmelbyr. Som en tam Abekat skal Du danske efter de Fordomres Hylen, appoortere og opvarte, og med Dine Hofkunstner moere den evige Kortviolelse.

Hofmarskalk. Hvad De befaler, Herre, som De behager — — Kun Pistolerne bort!

Ferdinand. See hvor han staaer der den Smertens Søn! — See hvor han staaer, til Skam for den fjerde Skabelsesdag! Ligesom en Tåbinger Voghandler kunde have eftertrykket ham efter den Allmagtige! — Kun Skabe, evig Skabe for den Unge Hjerne, som aagrer saa flet i denne utaknemmelige Hovedskal. Denne eeneste Unge kunde endnu fuldt have gjort denne Davian til et Menneske, da den nu kun gjør et Brok af Fornuft — Og at deele

At

fit Hierte med dette Uhyre! Uforsvarligt — En Karl, meere skabt til at afvende fra, end at lokke til Synder.

Hofmarskalk. O! Gud see evig Tak!
Han bliver vittig.

Ferdinand. Jeg vil lade ham have Ret. Den Toleranz, som skaaner Ormen, skal ogsaa komme denne tilgode. Man møder ham, trækker hans see paa Skulderne, beundrer vel ogsaa Himmelens kloge Huusholdning, der endog foder Kreaturerne med Barme og Bundsald; som dækker Bordet for Ravnene paa Ketterpladsen, og for Hofmanden i Majestaternes Dynd — Til sidst undrer man sig endogsaa over Forsynets store Politik, som ogsaa i Geisterverdenen besolder sine Øgler og Tarantler til Giftens Udførsel. — Men (i det at hans Raserie fornær sig) paa min Blomst skal det Utsj ej komme til at krybe, eller jeg skal (tagende fat paa Marskalken og rustende ham haardt omkring) knuse det saaledes og saaledes sønder og sammen.

Hofmarskalk (sukkende for sig selv). O min Gud! Hvem der kun bare var borte herfra! Huns drede Miile herfra i Vicetre i Paris! Kun ej hos Denne!

Ferdinand. Skurk! Dersom hun ej meere er reen, Skurk! Dersom Du nød, der hvor jeg tilbad? (meere rasende) Svælgede, der

hvor jeg sølte en Gud i mig? (her pludselig stille, derpaa frygtelig) Bedre var det for Dig, Skurt, at Du soer til Helvede, end at min Brede mødte Dig i Himmelen! — Hvorvidt kom Du med Pigen? Betsend!

Hofmarskalk. Lad De mig slippe. Jeg vil forraade alt til Dem.

Ferdinand. O! det maae være behageligere at bole med denne Pige, end at fantasere nok saa himmelsk med andre — Bilde hun udsøve, vilde hun, da kunde hun nedstemme Sienens Værdie, og forsafte Dyden med Belyst. (Gættende Piskolen for Marskalkens Hjerte) Hvorvidt kom Du med hende? Betsend, eller jeg trykker løs!

Hofmarskalk. Det er intet — Det er jo alt intet. — Dersom De kun vil have en Minut Taalmodighed. De er jo bedraget.

Ferdinand. Og dertil raader Du mig, Nidding? — Hvorvidt kom Du med hende? Betsend! eller Du er Dødsens.

Hofmarskalk. Mon Dieu! Min Gud! Jeg taler jo — Ih saa hør De dog kun — Hens des Fader — Hendes egen kjædelige Fader —

Ferdinand (meere forbitret). Har bortkøbt sin Datter til Dig? Og hvor vidt kom Du med hende? Betsend! eller jeg dræber Dig.

Hofmarskalk. De raser. De hører ikke.
Jeg saae hende aldrig. Jeg kjender hende ikke.
Jeg veed slet intet om hende.

Ferdinand (tilbageværende). Du saae hende aldrig? Kjender hende ikke? Veed slet intet om hende? — For Din Skyld er Lovise Miller forloren, og Du fornægter hende tregange i et Andes dræt? — Bort slette Karl. (Han giver ham et Slag med Pistolen, og støder ham ud af Værelset) For Dine Lige er intet Krudt opfundet!

Fjerde Scene,

Ferdinand alleene.

(Efter en lang Taushed, hvori hans Ansigtstræk udvikle en skrækkelig Lante).

Fortoren! Ja Ulyksalige! Det er Jeg. Det er Du ogsaa. Ja ved den store Gud! Naar jeg er fortoren, saa er du det ogsaa! — Du Verdens Dommer! Kræv hende ej af mig. Pigen er min. Jeg aftraadde til dig den heele Verden for Pigen, jeg har givet Afkald paa din heele herlige Stabelse. Lad mig beholde Pigen. — Du Verdens Dommer! Hiffet jamme Millioner Sieler efter dig — Værd dit forbarmende Øje derhen — Overlad mig til mig selv, du Verdens Dommer! (i det haas skrækkelig

lig folder Hænderne sammen) Skulde den rige for-
muende Slaver være karrig med en Siel, som des-
uden er den stætteste af hans Skabelse? — Pigen
er min! Jeg engang hendes Gud, nu hendes Dier-
vel!

(Med Øjne skivrende hen i et Hjørne).

En Evighed med hende bundet paa Fordømmel-
sens Hjul — Dine rodfastende i Øjne — Haar
reisende sig som Bjerge imod Haar — Vor huule
Beeklagen ogsaa smeltet i eet — Og nu at isjentage
mine Kiærlighedsbeviser, og nu at foresynge hende
hendes Eder — Gud! Gud! Formalingen er
frygtelig — men evig! — (Han vil gaae hastig ud.
Præsidenten triner ind).

Femte Scene.

Ferdinand (tilbagetrædende). O! — Min
Fader!

Præsident. Det er ret godt, at vi træffe
hinanden, min Søn. Jeg kommer, at forkynde
dig noget behageligt, og noget, kiære Søn, som
ganske vist vil overraske dig. Skal vi sætte os?

Ferdinand (seer i lang Tid skibt paa ham).
Min Fader! (gaaende i stærkere Bevægelse til ham og
fat-

fattende hans Haand) Min Fader! (kysende hans Haand, faldende ned for ham) O min Fader!

Præsident. Hvad fejler dig min Son? Staae op. Din Haand brænder og sletver.

Ferdinand (med vist svrig Tøselse). Forladelse for min Utaaknemmelighed min Fader! Jeg er et uværdigt Menneske. Jeg har miskendt Deres Godhed. De meente det saa faderligt med mig — O! De havde en Spaadomsaaud — Nu er det for sldigt — Forladelse! Forladelse! Deres Bølsignesse, min Fader!

Præsident (blyker en skyldfrie Mine). Staae op min Son! Besind dig, at Du siger mig Gaader.

Ferdinand. Dannel Louise Miller min Fader — O De kender denne Qvinde — Deres Forsbittrelse var dengang saa retfærdig, saa ædel, saa faderlig varm — Men den varme Fadernidkærlighed tog kun Fejl af Vejen — Denne Louise Miller!

Præsident. Piin mig ikke min Son. Jeg forbander min Haardhed! Jeg er kommen at afbede den hos dig.

Ferdinand. Afbede hos mig! Forbante mig! — Deres Misbilligelse var Wiisdom. Deres Haardhed var himmelsk Medlidenhed — — Denne Louise Miller, Fader —

Præ:

Præsident. Er en æbel, en elskværdig
Pige — Jeg gjenkalder min overtillede Mistante.
Hun har erhvervet sig min Agtelse.

Ferdinand (springer op i heftig Bevægelse).
Hvad? Ogsaa De? — Fader! Ogsaa De? — Og,
ikke sandt, min Fader, en Skabning som Uskyldigs
heden? — Og det er saa menneskeligt, at elske denne
Pige?

Præsident. Siig saaledes: Det er Forbry-
delse, ej at elske hende.

Ferdinand. Uørt! Uhyre! — Og De
gjennemskuer dog ellers Hierterne! Gaae hende endog
med hadelige Øjne! — Hyllerie uden Lige — Denne
Lovise Miller, Fader —

Præsident. Er værd at være min Datter.
Jeg regner hendes Dyd for Aner, og hendes Skions-
hed for Guld. Mine Grundsetninger vige for din
Kiærlighed — Hun være din!

Ferdinand (farer frygtelig ud af Bærelset).
Det manglede endnu! — Lev vel min Fader.

(Vort).

Præsident (gaaende efter ham). Bliv!
Bliv! Hvor stormer du hen?

(Vort).

Sjette Scene.

(En meget prægtig Sahl hos Lady).

Lady og Sophie komme ind.

Lady. Altsaa saae du hende? Kommer hun?

Sophie. Paa Øjeblikket. Hun var endnu i Huusdragt, og vi de kun i en Hast klæde sig om.

Lady. Siig mig intet om hende — Stille — jeg Kiælver som en Kobryderste, for at see hende den Lykkelige, der føler saa skrækkelig harmonisk med mit Hjerte — Og hvorledes bar hun sig ad ved Indbydelsen?

Sophie. Hun lod til at være bestyret, blev takkesfuld, saae paa mig med store Øjne, og taug. Jeg havde allerede beløvet mig paa hendes Udflugt, da hun med et Blik, som ganske overraskede mig, gav til Svar: Deres Dame befaler mig det, som jeg i Morgen vilde ubede mig.

Lady (meget urolig). Lad mig være Sophie. Beklag mig. Ifald hun kun er den sædvanlige Quinte, da maae jeg rødme, og forsage, dersom hun er meere.

Sophie. Men Mylady — Det er ingen Lune, at modtage en Medbeilerinde i. Høst paa hvem De er. Kald De Deres Fødsel, Deres Rang,
Deres

Deres Magt til Hjelp. Et stolttere Hjerter maae h vve
Deres Anseendes stolte Pragt.

Lady (adspreedt). Hvad er det den Giante
snakker der?

Sophie (ondskabssuld). Eller det er kanske
Hændelse, at de kostbareste Brillanter just sunkle paa
Dem i Dag? Hændelse, at det rigeste Stof just i
Dag maae bel de Dem — at Deres Antichamber
vrimler af Hejdukker og Vager, og at Borgerpigen
bliver ventet paa i Deres Palladses forstelige Sahl?

Lady (gaaer op og ned, fuld af Forbittrelse).
Fordsomt! Uudstaaeligt! At Qvinder have saadanne
Luxusjone til at kjende Qvindesvagheder — Men hvor
dybt, hvor dybt maae jeg ikke allerede være sunken,
da et saadant Kreatur udgrunder mig!

En Kammertjener (kommer ind). Jom-
frue Miller —

Lady (til Sophie). Vort Du! Gaae bort!
(struende, da denne endnu t ver) Vort! Jeg befaler
det. (Sophie gaaer bort. Lady gior en Gang gjen-
nem Sahlens). Godt! Ret godt, at jeg kom i Bev r-
gelse. Jeg er, som jeg onskede. (Et Kammertje-
neren) Jomfruen kan komme ind. (Kammertjene-
ren gaaer. Hun kaster sig i Sophaen og antager en
fornem magelig Stilling).

Syvende Scene.

Lovise Miller kommer undseelig ind, og bliver staaende i en stor Afstand fra Lady. Lady har vendt hende Ryggen, og betragter hende en Tidlang opmærksom i det lige over for staaende Spejl.

(Efter en Pause).

Lovise Naadige Frue, jeg venter paa Deres Befalinger.

Lady (dreier sig om til Lovise, og nikker næsten umærkeligt med Hovedet, fremmed og tilbageholdende).
Havt Er hun der? — Uden Tvivl Jomfruen —
en vis — Hvorledes hedder man vel?

Lovise (noget omsindelig). Min Fader hedder Miller, og Deres Naade stilledede Bud efter hans Datter.

Lady. Rigtigt! Rigtigt! Jeg besinder mig — den fattige Spillemands Datter, om hvilken Taler nyelig gik. (Efter en Pause, for sig selv) Meget interessant, og dog ingen Skionhed — (hoit til Lovise) Tvivl nærmere mit Barn. (Igien for sig selv) Øjne, som øvede sig i Graad — Hvor jeg elsker dem, disse Øjne! (igien hoit) Kun nærmere — Kun ganske nær — Gode Barn, jeg troer at Du er bange for mig?

Lovise

Lovise (med Heiher, og bestemt Tone). Nej Mylady. Jeg foragter Mængdens Dindamme.

Lady (for sig selv). See engang! — Og dette Trods hoved har hun af ham. (Hoit) Man har recommenderet mig henda, Jomfrue. Hun skal have lært noget, og ellers ogsaa vide at leve — Ih nu. Jeg vil troe det — ikke heller vil jeg tage den heele Verden, til at overbevise en saa varm Unbefaler om Løgn.

Lovise. Dog kiender jeg ingen Mylady, som gjør sig Umage, at søge en Patroninde for mig.

Lady (opffruet). Umage for Klientinden eller Patroninden?

Lovise. Det er for højt for mig, naadige Frue.

Lady. Meer Skickmerie, end som denne aabne Dannelselse lader formode? Lovise kalder hun sig? Og hvor gammel, naar man tør spørge?

Lovise. Sexten Aar har jeg fyldt.

Lady (kjaer rask op). Nu er det ude! Sexten Aar! Denne Lidenskabens første Puls! — Den første indviende Solvone paa det urorte Klaveer! — Intet er meere forsøende — Sæt Dig, jeg bærer Godhed for Dig, kiære Pige — Og han elsker ogsaa førstegang — Hvad Under, naar Een Morgens rødes Straaler finde hinanden? (meget venlig, tagende fat paa hendes Haand) Det bliver derved, jeg vil gjøre

gsføre Din Lykke, Kiære — Intet, intet uden det
søde hastigforvindende Drømmerie! (klappende Lovise
paa Kinden) Min Sophie gifter sig, Du skal faae
hendes Plads — Sexten Aar! Det kan ikke være
af Varighed.

Lovise (kysser hendes Haand ærbødig). — Jeg
taller for denne Naade Mylady, som om jeg kunde
tage imod den.

Lady (faldende tilbage i Misfornøielse). — See
mig engang til den store Dame! — Ellers holde
Jomfruer af hendes Herkomst sig for lykkelige, naar
de finde Herstaber — hvor høit vil hun da vel, min
Kostbare? Ere disse Fingre for nydelige til Arbejd?
Er det hendes Smule Ansigt, som hun er saa lieps
højet over?

Lovise. Mit Ansigt, naadige Frue, tilhører
mig ligesaa lidt, som min Herkomst.

Endy. Eller troer hun kanskee, at det aldrig
vil faae Ende? — Stakkels Skabning, hvem satte
Dig det i Hovedet — han være, hvem han vil —
han har drevet Gial med jer begge. Disse Kinder
ere ej forgyldede i Ilden. Det som Dit Spejl sæl
ger Dig for massivt og evigt, det er kun et tynde
paafløjet Guldskum, som om stakket eller lang Tid
maae blive i Din Tilbeders Haand — Hvad vil vi
da gjøre?

Lovise.

Lovise. Beklag Tilbederen, Mylady, som kiøbte en Diamant, fordi den lod til at være indfattet i Guld.

Lady (uden at ville agte derpaa). En Pige af hendes Aar har altid to Spelle paa eengang, det sande og hendes Beundrer — Den sidste's søjelige Smidighed gjør det første's plumpe Rabenhjertighed igien godt. Det eene viser et hæsligt Kopar. Det er langt fra, siger det andet, det er een af Graziernes smaae Smilthuller. Troer kun hiint I gode Børn, hvad som dette har sagt eder, det hopper fra den eene til den anden, indtil I tilsidst forbytte begges Udsigender — Hvorfor gaber hun saa paa mig?

Lovise. Tilgiv mig naadige Frue — Jeg var just i Begreb, at begræde denne prægtig suntlende Rubin, som ej maae vide, at dens Besidderste iyrer imod Forskænelighed.

Lady (rødmende). Intet Sidespring, Lovise! — Dersom det ikke er hendes Skabnings Promesser, hvad i Verden kunde da vel afholde hende fra, at udvalge en Stand, som er den eeneste, i hvilken hun kan lære Maneerer og Verden, den eeneste i hvilken hun kan blive befriet fra hendes borgerlige Fordomme.

Lovise. Ogsaa fra min borgerlige Ustyrbighed, Mylady?

Lady.

Lady. Toffede Indvending! Den meest overgivene Krabat er for forsagt til, at anmode os om noget bestaemmende, naar vi ikke selv opmuntrende gaae ham imøde. Viis hun, hvem hun er. Viis sig ærefærdig og anstændig, og jeg vil indstaae hendes Ungdom for al Fristelse.

Levise. Tillad De, naadige Frue, at jeg understaaer mig, at tvivle derpaa. Visse Dameres Paladser ere ofte de frækkeste Forlystelsers Friestæder. Hvo skulle tiltroe den fattige Spillemands Datter det Helttemod, det Helttemod at laste sig midt i Vesten, og dog derhos at gys for Smitten? Hvo skulle drømme om, at Lady Wilford holder en evig Skorpion for sin Samvittighed, at hun bortøser Pengesummer, for at have den Fordeel, at blive Kamrad hvert Øjeblik? — Jeg er aabenhjertig, naadige Frue — Vilde Synet af mig fornøje Dem, naar De gik en Fornøjelse imøde? Vilde De udholde det, naar De kom tilbage? — O Bedre! Bedre! At De lader Himmelegne stille os — At De lader Hæve flyde imellem os! — See Dem vel for, My lady — Nøgtørnheds Timer, Udmattelsens Øjeblikke kunde melde sig — Angerens Slanger kunde anfælde Deres Barm, og nu — hvilken Piinsel for Dem, at lase i Deres Tienestepiges Ansigt den blide Noelighed, med hvilken Ufsyldigheden plejer at lønne et reent Hjerter (hun træder et Skridt til.

tilbage) Endnu eengang, naadige Frue. Jeg beder meget om Forladelse.

Lady (Gaaende omkring i stor inderlig Bevægelse). Uudstaaeligt, at hun siger mig det! Uudstaaeligere, at hun har Ret! (trædende hen til Lovise, og seende hende stibt i Minene) Dige, Du kan ikke skuffe mig. Meeningen er tale ej saa varmt. Bag ved disse Maximer lurer en fyrig Interesse, som asmalter min Tjeneste særdeles affhyelig for dig — som opvildede din Tale saaledes — som jeg (truende) maae opdage.

Lovise (med Gatning og ædel). Og om De nu opdagede den? Og om Deres foragtelige Godspark opvækkede den fornærmede Dem, hvilken Skaberen gav dog en Braad imod Mishandling? Jeg frygter ej Deres Hevn, Lady — Den sjakkels Synderinde paa den berygtede Bøddel; Sluffe leer over Verdens Undergang. — Min Elendighed er stegen saa højt, at endogsaa Oprigtigheden selv ej mere kan forstørre den. (Efter en Pause, meget alvorlig) De vil rive mig ud af min Herkomstes Støv. Jeg vil ej sonderlemme denne mistankelige Naade. Jeg vil kun spørge, hvad kunde bevæge Mylady til, at holde mig for den Taabe, som rødmer over sin Herkomst. Hvad kunde der give hende Ret til, at overlade sig til min Lykkes Skaberinde, førend hun endnu vidste, om jeg vilde modtage min Lykke af Hendes
 Han

Hænder? — Jeg havde senderrevet min evige Fors-
 bring paa Verdens Glæder. Jeg havde tilgivet Lyk-
 ken sin Overtillelse — Hvorfor minder De mig paa
 nye om samme? — Naar Guddommen selv skjuler
 sine Straaler for de Skabte, at ej dens overste
 Seraph skulde gaa tilbage over sin Formørkelse —
 hvorfor ville Mennesker da være saa grusom barm-
 hjertige? — Hvor kommer det sig Mylady, at Deres
 prisede Lykke saa gierne tigger om Mib og Beundring
 af Elendigheden? — Behøver Deres Fryd For-
 tvivlessen saa høilig til Kolie? — O! saa und mig
 heller en Blindhed, som kun blot alleene forsoner
 mig med min barbariske Skiebne — En Insekt føler
 sig jo saa salig i en Draabe Vand, som om det var
 et Himmerig, indtil man fortæller den om et Ocean,
 i hvilket Flaader og Hvaler rumle! Men De vil jo
 see mig lykkelig? (træder efter en Pause pludselig
 hen til Lady og spørger hende med Overraskelse) Er
 De lykkelig, Mylady? (denne forlader hende hurtig
 og truffet, Lovise følger hende, og holder sin Haand
 for hendes Barm) Har dette Hjerte ogsaa Deres
 Stands smilende Dannelse? Og dersom vi nu skulde
 ombytte Bryst for Bryst, og Skiebne mod Skiebne
 — og naar jeg nu spurgte Dem i barnlig Ufkyldig-
 hed, og paa Deres Samvittighed, og som min Nos-
 der — Ville De da vel raade mig til Byttet?

Lady (kastende sig heftig bevæget paa Sophaen).
 Uhart! Ubegribeligt! Nej Vige! Nej! Denne
 Storhed har Du ej bragt til Verden, og for en
 Fader er den for ungdomsfuld. Lyv ikke for mig.
 Jeg hører en anden Lærer —

Lovise (seende heude flint og skarpt i Dinene).
 Det skulle dog undre mig, Milady, dersom De kun
 først nu faldt paa denne Lærer, og dog allerede fore
 hen vidste en Kondition for mig.

Lady (springer op). Det er ej at udholde! —
 Ja da! da jeg dog ej kan undvige Dig. Jeg kender
 ham — veed alt — meer end jeg gider vide (hun
 holder pludselig inde, derpaa med en Hestighed, som
 efterhaanden stiger næsten indtil Kaserie) Men vov
 det, Ulykkelige — vov det, endnu at elske ham,
 eller at blive elsket af ham — Hvad siger jeg? —
 Vov at tænke paa ham, eller at være een af hans
 Tanker — Jeg er mægtig, Ulykkelige — (kræftelig)
 Da er Du, saa sandt som Gud lever, forloren!

Lovise (standhaftig). Uden Redning Milady,
 saasnart De tvinger ham, at han maae elske
 Dem.

Lady. Jeg forstaaer Dig — men han skal
 ej elske mig. Jeg vil sejre over denne skammelige
 Lidenskab, undertrykke mit Hierte, og knuse Dit —
 Jeg vil kaste Klipper og Afgrunde imellem Eder;
 som en Furie vil jeg gaae midt igjennem Eders Him-
 mel;

mel! mit Navn skal Kræmme eders Kys fra hverandre som et Spøgelse Kræmmer Forbrydere; Din unge blomstrende Dannelsse skal under hans Omsavnelse falde sammen vissen som en Mumie — Jeg kan ikke blive lykkelig med ham — men Du skal ikke heller blive det — Viid det Elendige! At forstyrre Saligheds-lygthed, er ogsaa Salighed.

Lovise. En Salighed, som man alt har berøvet Dem, Milady. Dagtal De ej Deres eget Hierte. De er ikke i Stand til at udøve det, som De saa truende nedsværger over mig. De er ikke i Stand til, at gøre en Skabning, som ikke har gjort Dem nogen Fortred, uden at den har følet, som De — Men jeg elsker Dem for denne Affekts Skyld, Milady.

Lady (som nu har fattet sig). Hvor er jeg? Hvor var jeg? Hvad har jeg ladet mærke? For hvem har jeg ladet det mærke? — O Lovise, ædle, store, guddommelige Siel! Tilgiv en Rasende — Jeg vil ikke krumme et Haar paa Dig, mit Barn-Ønske! Begier! Jeg vil bære Dig paa Hænderne, jeg vil være Din Veninde, Din Søster — Du er fattig — See! (Aftagende nogle Brillanter) Jeg vil sælge dette Smykke — sælge min Garderobe, Heste og Bogn — Alt skal være Dit, men frasis Dig ham!

Lovise (træder tilbage ganske forundret). Mon
 hun spotter over en Fortvivlende, eller Skulde hun al-
 vorligen ikke have havt nogen Deel i den barbariske
 Gierning? — Ha! Saa kunde jeg dog give mig et
 Stik af en Heltinde, og opsmykke min Afsmagt til
 en Fortieneste (hun staaer en Tidlang tankesuld, der-
 paa træder hun nærmere til Lady, tager fat paa hendes
 Haand og seer stivt og betydeligen paa hende).
 Tag De ham da hen Milady — Frievillig af-
 træder jeg Dem, den Mand som man rev med Hæls
 vedes Kroge fra mit blodende Hjerte — Kankee
 De ej selv veed det, Milady, men De har søjset
 to Elskendes Himmel, slidt tvende Hjertes fra hvers
 andre, som Gud bandt sammen; sonderknuset en
 Skabning, som var ham lige saa kjær som De, som
 han skabte til Glæde, som De, som har prøvet ham,
 som De, og nu aldrig meere vil prise ham — I
 den Alvidendes Øre skriger endogsaa den sondertraadte
 Orms sidste Krampetræk — Det vil ikke være ham
 ligegyldigt, naar man myrder Stele i hans Hænder!
 Nu er han Deres! Tag ham nu hen Milady!
 Kæm De i hans Arme! Slid De ham til Alteret
 — Kun glemme De ej, at en Selvmorderindes
 Spøgelse vil styrte imellem Deres Brudekys — Gud
 vil være barmhiertig — Jeg kan ikke anderledes
 hjælpe mig. (Hun styrter ud).

Dttende Scene.

Lady alleene.

(Staaer forbarset og ude af sig selv, hæstende et stierende Djævel til Døren, gjennem hvilken Lovise iilede bort, endelig oppaagner hun af sin Sandselshed).

Hvordan var det? Hvad hændedes mig? Hvad sagde den Ulykkelige? O Himmel! Endnu sønderlide mit Øre de frygtelige, mig forbømmende Ord: Tag De ham hen! — Hvem Ulykkelige? Din Døens derallens Gave — Din Fortvivlelsses gyfelige Testament! Gud! Gud! Er jeg sunken saa dybt — saa pludselig nedstyrtet fra alle mine Stoltheds Troner, at jeg graadig venter paa det, som en Tiggersteds Uedelmodighed vil kaste til mig fra hendes sidste Dødstamp? — Tag De ham hen, og det siger hun med en Tone, ledsaget med en Mine — — Ha! Emilie! Har Du derfor overskridt Dit Riens Grændser? Maatte Du derfor hole efter den store brittiske Qvindes Navn, at Din Væres pralende Bygning skulle nedsynke ved Siden af en forsømt Borgertarnes højere Dyd? — Nej stolte Ulykkelige! Nej! — Emilie Milford lader sig bestkæmme — dog aldrig vanære! Ogsaa jeg har Kraft, til at giøre Affigelse.

(Gaaer op og ned med majestætiske Skridt).

Kryb

Kryb nu i Skiul blode lidende Qvinde —
 Viger bort I Kiærlighedens søde gyldne Billeder
 — Edelmødighed være nu alleene min Styrever! —
 Dette elskende Par er forlorent, eller Misford maae
 udrydde sin Fordring, og udslukkes i Forstens Hierte!
 (Efter en Pause, syng). Det er skeet! — Den
 frygtelige Forhindring er hævet — Alle Vaand ere
 sønderbrudte imellem mig og Hertugen, denne væ-
 sende Kiærlighed er udrevet af min Barm! Dyd!
 I Dine Arme kaster jeg mig. Optag hende, Din
 angerfulde Datter Emilie! — Ha! Hvor vel bes-
 finder jeg mig! Hvor jeg med eet føler mig saa
 let! Saa hævet! — Stor, som en faldende Søel,
 vil jeg i Dag synke ned fra min Høsheds Top, min
 Herlighed dæe med min Kiærlighed, og intet uden
 mit Hierte følger mig i denne stolte Landflygtighed
 (Gaaende behiørtet til Skriverpulten) Nu strax maae
 det skee — nu paa Stedet, førend den kiære Yng-
 lings Yndigheder fornye mit Hiertes blodige Kamp.
 (Hun sætter sig ned, og begynder at skrive).

Niende Scene.

Lady. En Kammertiener. Sophie, ders-
 efter Hofmarskalken. Til sidst Tienere.

Kammertien. Hofmarskalk von Kalb staaer
 i Forgemakket, og har et Brev fra Hertugen.

Lady

Lady (i Skrivningens Heede): Den forfælske
 Traadulle vil tumle op! Det er vel sandt! Inds-
 faldet er løjerligt nok, saaledes at forplumre en
 Durchlachtig Hiernest! — Hans Hofmand ville
 svingle — Heele Landet vil komme i Giarving.

Kammertien. og Sophie. Hofmarskal-
 ken, Milady —

Lady (drejer sig om). Hvem? Hvad? —
 Destobedre! Dette Slags Mennesker ere i Verden
 for at være Postdragere. Han skal være mig vel-
 kommen.

(Kammertieneren gaaer bort).

Sophie (kommer ængstelig nærmere). Der-
 som jeg ej frygtede for, Milady, at det var For-
 vovenhed (Lady skriver hidsig fort) Jomfrue Miller
 styrtede ude af sig selv giennem Forgemakket — De
 bluffer — De taler med sig selv (Lady skriver immær
 fort) Jeg forstrækkes — Hvad mon der er handet?

Hofmarskalk (triner ind, gjør tusende Blik
 for Lady's Ryg; da hun ej er blevet ham vaer, saa
 kommer han nærmere, stiller sig bag hendes Stoel,
 søger at faae fat paa Bliæen af hendes Kiøle og tryk-
 ker et Kys paa samme, med frygtfom Løspen). Sere-
 nissimus —

Lady (i det hun støer Sand og flogtig gien-
 nem, gaaer det Skrebne). Den forfælske Utafkomme-
 lighed vil han lægge mig til Last — Jeg var en For-

ladt

ladt. Han har trukken mig ud af Elendigheden —
 Af Elendigheden? — Affærlige Bytte! — Søn-
 derriv Din Regning, Forsfører! Min evige Skam
 rødmæ betaler den med Ager.

Hofmarskalk (efterat han forgieves har
 gaaet rundt om Lady paa alle Sider). Milady laaber
 til at være noget distrait — Jeg maae nok selv til-
 lade mig den Dristighed. (Meget højt) Sereniski-
 mus sender mig, at spørge Milady om der i Aften
 skal være Vauxhal, eller tydsk Comoedie?

Lady (staaer leende op). Et af Deelene, min
 Engel — Imidlertid bringer man Deres Hertug
 denne Billet til Desert! (til Sophie) Du befaler,
 at man skal spænde for, og samler min heele Gardes
 robe sammen i denne Sal —

Sophie (gaaer bort fuld af Bestyrtelse). O
 Himmel! Hvad aner mig? Hvad vil der blive af
 tilføst?

Hofmarskalk. De er echauseret min Naas-
 dige?

Lady. Saa meget mindre bliver her lojet! —
 Hurra Hr. Hofmarskalk! Der bliver et Sted vacant,
 Godt Vejr for Koblere (da Marskalken kaster et toivls-
 samt Djekast paa Sedlen) Læs De, læs De! Det
 er min Billie, at Indholdet ej bliver under fire
 Øjne.

Hofmarskalk (læser, imidlertid samle Lady's Betientere sig i Baggrunden).

„Naadigste Hæere!“

„En Kontrakt, som De saa letindig brød, kan ikke
meere binde Mig. Deres Lands Lyfsalighed var
min Kiærligheds Betingelse. Tre Aar varede Be-
brageriet. Vindselet falder fra mine Øine; jeg
affkyer Gønstbeviisninger, som dryppe af Under-
saaternes Taarer. — Skiant De, til Deres græ-
dende Land, den Kiærlighed, som jeg ej meere kan
giengielde Dem, og læv De Forbarmelse af en
brittisk Førsteinde imod Deres tyske Folk.
„Om en Time er jeg over Grændsen.“

Johanna Norfolk.

Alle Betiente (mumle bestyrkede imellem
hverandre). Over Grændsen?

Hofmarskalk (lægger Billetten forskrækket paa
Bordet). Himlen bevare os, min Bedste og Naadige!
Hæssen maatte læse ligesaadan paa Overbringeren,
som paa Skriversken.

Lady. Det bliver Din Sorg, Du Gulds-
mand — Desværre veed jeg det, at Du og Dine
Lige quæles, ved at krisse det, som andre have gjort!
— Mit Raad er, at man bager Sedlen i en Dyres
pojei, saa fandt Serenissimus den paa Talletkenen.

Hof

Hofmarskalk. Ciel! Denne Forbovenhed!
— Overvej De dog, betænk De dog, Lady, hvor
meget De sætter sig i Disgrace!

Lady (vender sig til de forsamlede Tjenestefyende, og siger det følgende med inderligt Kærlighed).
Gode Folk, I staae bestyrkede, vente ængstelig
hvortledes Gaaden vil udvilde sig? — Kommer nær
mere, mine Kiære — I tjente mig rebeligt og med
Barme, I saae mig oftere i Vinene, end i Pungen,
eders Lydighed var eders Lidenskab, min Naade var
— eders Stoltthed! O at Erindringen om eders
Troeskab tillige maae være Erindringen om min
Fornedrelse! Sørgelige Stiebne, at mine forreste
Dage vare eders lykkeligste! (med Taarer i Øjnene)
Jeg giver eder Afsked mine Børn — — Lady
Milford er ikke meere til, og Johanna af Norfolk er
for fattig til at betale sin Gæld — Min Skatmester
styrte mit Chatol ud iblandt eder — Paladset bliver
Hertugens — Den Fattigste af eder vil komme til at
gaae rigere herfra end sit Herskab. (Hun rækker sine
Hænder til dem, som de alle efter hinanden kysse med
Lidenskab). Jeg forstaaer eder mine Gode — Lever
vel! Lever evig vel! (sætter sig af sin Beklemmelse)
Jeg hører Vognen kjøre frem. (Hun slider sig løs,
vil ud, Hofmarskalken render hende i Vejen) Sam-
menlig Mand, staaer Du her endnu?

Hofmarskalk (som denne heele Tid saae ganske sandfæst paa Sedlen). Og denne Billet skal jeg give i Hans Højsættelige Durchlauchtigheds højsættelige Hænder?

Lady. Jammerlige Mand! I højsættelige Hænder, og Du skal melde for højsættelige Ører, at da jeg ej kan gaae barfodet til Loretto, saa vil jeg arbejde for Dagløn, for at rense mig fra den Skam, at have behærsket ham.

(Hun iiler bort. Alle de øvrige gaae meget bevæget fra hinanden).

F e m t e A k t.

(Om Aftenen i Ludmørke i et Værelse hos Musikanten).

Første Scene.

Lovise (Sidder taus og uden at røre sig i den mørkeste Krog af Værelset, med Haanden under Hovedet. Efter en stor og dyb Pause kommer Miller med en Haandlygte, lyser angstelig omkring i Værelset, uden at blive Lovise vaer, han lægger saa Hatten paa Bordet og sætter Lygten ned).

Miller. Her er hun ikke heller. Igien ikke her — Giennem alle Gader har jeg stroiset, hos alle Bekendtere har jeg været, ved alle Porte har jeg spurgt — Ingensteds har man seet mit Barn (efter nogen Taushed) Taalmodighed arme ullykkelige Forder. Lov, til det bliver Morgen kanstee dit eeneste Barn da kommer svømmende til Land — — Gud! Gud! Ifald jeg hangte mit Hierte alt for afjubilist ved denne Datter? — Straffen er haard. Himmelske Fader, den er haard! Jeg vil ikke knurre, himmelske Fader, men Straffen er haard.

(Han kaster sig fuld af Gramvelse paa en Stool).

Lovise.

Lovise (taler i Krogen). Du gjar Ret, skat-
kels gamle Mand! Lær endnu itide at tabe.

Miller (springer op). Er Du der mit Barn?
Er Du? — Men hvorfor saa eensom og uden
Lys?

Lovise. Derfor er jeg dog ej eensom. Naar
det bliver saa ret sort rundt omkring mig, saa har
jeg mine bedste Besøggelser.

Miller. Gud bevare Dig! Kun Samvittigs-
heds Ormen sværmer med Uglen. Syndere og onde
Aander slye Lyset.

Lovise. Ogsaa Evigheden Fader, lder
taler med Sielen uden Medhjælper.

Miller. Barn! Barn! Hvad er det for
Taler?

Lovise (skaer op og kommer fremad). Jeg
har kæmpet en haard Kamp. Han veed det Fader.
Gud gav mig Kraft. Kampen er afgjort, Fader!
man plejer at kalde vort Risen blødt og skrøbeligt.
Troer han det ej meere. Vi gysede over en Vedderkop,
men det sorte Uhyre Forraadnelse trykke vi for
Spog i Armeene. Dette til Efterretning Fader.
Hans Lovise er lystig.

Miller. Hør Datter! Jeg var tilfreds at
Du hylede. Destobedre behagede Du mig.

Lovise. Hvor jeg vil narre ham, Fader. Hvor
jeg vil bedrage Tyrannen! — Rærligheden er sne-
digere

blgere end Ondskaben og dristigere — det har Manden med den sorgelige Stjerne ikke vidst — O! de ere siffige, saalænge de kun have med Hovedet at bestille, men saasnart de give sig i Færd med Hjertet, saa blive de Middinger dumme — Han troede at forsegle sit Bedragerie med en Eed? Fader, Eeder binde vel de Levende, men i Døden smelte ogsaa Sakramenternes Jernbaand. Ferdinand vil kjende sin Lovise — Vil han besørge mig denne Billet, Fader? Vil han være saa god?

Miller. Til hvem, min Datter?

Lovise. Selsomme Spørgemaal! Uendelig Heden og mit Hjerte have begge ej Plads nok til en eeneste Tanke om ham — Hvem har jeg ellers at skrive til?

Miller (uroelig). Hør Lovise! Jeg brækker Brevet.

Lovise. Som han vil, Fader — men han vil ej blive klog af det. Bøstaverne ligge der som kolde Liig, og leve kun for Kiærlighedens Øine.

Miller (læser). „Du er forraadt, Ferdinand — Et Skarnstykke uden Lige sønderrev vore Hjerters Forening, men en skrækkelig Eed har bunden min Tunge, og Din Fader har overalt udsat sine Spioner. Dog, dersom Du har Mod, Elskede — jeg veed et tredje Sted, hvor ingen Eed binder
meere,

meere, og hvor der ingen Spioner gaae for ham“
(Miller holder op og seer hende alvorligt i Ansigtet).

Lovise. Hvorfor seer han saa paa mig?
Læs han det dog heelt ud, Fader.

Miller. „Men Mod nok maae Du have,
at vandre en mørk Vej, hvor intet lyser Dig, uden
Din Lovise og Gud — Udeels som Kiærlighed
maae Du kun komme, og lade alle Dine Forhaab-
ninger, og alle Dine brusende Ønsker blive hiemme;
intet uden Dit Hjerte kan Du bruge. Vil Du —
saa bryd op naar Klokkeren slaaer det tolvte Slag paa
Karmelitertaarnet. Men er Du bange — da
udset Ordet stærkt for Dit Kion; thi en Nige har
giort Dig til Skamme“ (Miller lægger Biletten
bort, seer i lang Tid lige frem for sig med et smerte-
ligt stift Djekest, endelig vender han sig imod hende,
og siger med svag afbrudt Stemme) Og dettre tredie
Sted, min Datter?

Lovise. Kiender han det ikke, kiender han
det virkelig ikke, Fader? — Behynderligt! Stedet
er malet til at finde. Ferdinand vil finde det.

Miller. Hum! Tael tydeligere.

Lovise. Nu veed jeg just intet behageligere
Ord for samme — Han maae ej forskrækkes Fader,
naar jeg nævner ham et hæsligt. Dette Sted? —
O hvorfor har Kiærlighed ej opfundet Navne! Da
havde den givet dette det skønneste. Det tredie Sted
gode

gode Fader — men han maae lade mig tale ud —
 Det tredie Sted er Graven.

Miller (vakkende hen til en Stoel). O min
 Gud!

Lovise (gaaer til ham, og holder ham). O
 nej dog min Fader! Det er kun Gyseligheder, som
 leire sig omkring Ordet — Vort med disse, og der
 staaer en Brudsfeng, over hvilken Morgenen udbres-
 der sine gyldne Tæpper, og Foraarene stræe deres bro-
 gede Gurlander. Kun en hylende Synder kunde
 skælde Døden en Veenrad; det er en blid nydelig
 Dreng, blomstrende, som de male Elskovsguden,
 men ej saa lumsk — en stille tjenstfærdig Genius,
 som byder sin Arm til den udmattede Pilgrim
 Sielen over Tidens Grav, oplukker den evige Her-
 ligheds Vetteslot, nikker venligt, og forsvinder.

Miller. Hvad har Du for, min Datter? —
 Du vil lægge Haand paa Dig selv.

Lovise. Kald det ikke saaledes min Fader.
 At forlade et Selskab hvor jeg ej er godt lidt — At
 springe forud til et Sted, som jeg ej længer kan
 undvare — Er det da Synd?

Miller. Selvmord er den affyeligste mit
 Barn — den eeneste som man ej meere kan angre
 over, fordi Død og Misgierning falde sammen.

Lovise (bliver staaende forskækket). Forsærdes
 ligt! — Men saa rask vil det dog vel ikke gaae.

Jeg

Jeg vil springe i Floden, Fader, og i Medsynknin-
ningen, bede den almægtige Gud om Forbar-
melse.

Miller. Det er saa meget som, at du vil
fortryde Lyveriet, saasnart at du veed, at det
Stjaalne er i Sikkerhed — Datter! Datter! Tag
dig i Agt, at du ej spotter Gud, naar du har
ham meest fornøden. O vidt! vidt er det kommet
med dig! du har bortkafstet din Bøn, og Barm-
hertigheden drog Haanden fra dig.

Lovise. Er det da en Forbrydelse at elske,
min Fader?

Miller. Naar du elsker Gud, da elsker
du ej indtil Forbrydelse — Du har højet mig dybt,
min Fæsteste! dybt! dybt! kanstee indtil Graven. —
Dog jeg vil ej gjøre dit Hjerte endnu tungere —
Datter! jeg talte for noget. Jeg troede at være
alleene. Du har overhørt mig, og hvorfor skulde
jeg endnu længer holde det hemmeligt? Du var mit
Afgud. Hor Lovise, dersom du endnu har Plads
for en Faders Sølesse! — Du var mit Alt. Nu
forøder du ej meer af din Eiendom. Ogsaa jeg
har alt at tabe. Du seer, at mit Haar begynder
at blive graat. Jevnt melder Tiden sig hos mig,
i hvilken de Kapitaler som vi Fædre anlagde i vore
Børns Hjertes, bringe os Fordeel. — Vil du be-
drage

drage mig for dem, Lovise? Vil du løbe bort med alt hvad din Fader ejer og har?

Lovise (kysker hans Haand med den heftigste Kærlighed). Nej min Fader. Jeg gaaer ud af Verden som hans store Skyldnerinde, og vil betale i Evigheden med Ager.

Miller. Giv agt, mit Barn, om du ikke der forregner dig? (meget alvorlig og højtidelig) Skulde vi vel finde hinanden der? — See! hvor du bliver bleeg! — Min Lovise begriber af sig selv, at jeg vel ej kan naae hende i hiin Verden, da jeg ej i i L e r saa tidlig derhen, som hun (Lovise) styrter i hans Arme, anfaldet af Gysen — Han trykker hende med Fyrighed til sit Bryst og vedbliver med besværgende Stemme) o Datter! Datter! Faldne, skafte alle forlorne Datter! Tag det alvorlige Faderord til Hierte! Jeg kan ikke vaage over dig. Jeg kan tage Kniven fra dig, du kan dræbe dig med en Strikkens pind. Jeg kan bevare dig for Gift, du kan kvæle dig med en Perlesnor. — Lovise — endnu kan jeg kun advare dig — Vil du lade det komme an derpaa, at dit troeløse Gøglebillede viger fra dig paa den skrækelige Broe imellem Tid og Evighed? Vil du vove dig frem for den Alvidendes Trone med den Logn: For din Skyld, O Slaver, er jeg her! naar dine strafværdige Dine sege deres dødelige Dulle? — Og naar denne din Hiernes
brest

brøstfaldige Gud, nu Orm som du, krymper sig for din Dommerses Fødder, skuffer din Tillid til dette valkende Øjeblik, og henviser dine bedragede Forhaabninger til den evige Forbarmelse, som den Elendige neppe kan bede for sig selv — Hvad da? (Cestertrokkeligere, højere) Hvad da Ulykkelige? (han holder hende fastere, seer nogen Tid stibt og giennemtrængende paa hende, derpaa forslader han hende hurtigt) Nu veed jeg intet meere — (med opløstet højre Haand) O Gud, Dommer! jeg indbestaaer dig ej meere for denne Siel. Gjør hvad du vil. Bring din ranke Yngling et Offer, saa at dine Djevle fryde sig, og dine gode Engle vige tilbage — Far hen! Pak alle dine Synder paa, pak ogsaa denne paa, den sidste, den forfærdeligste, og naar Dragten endnu er for let, da giøre min Forbandelse Bægten fuldkommen — Her er en Kniv — giennemstil dit Hjerte, og (i det at han høitgrædende vil styrte bort) Faders Hjertet.

Lovise (Springer op og tilser efter ham). Holdt! Holdt! O min Fader! — O at Kærlighed tvinger meere barbarisk, end Tyrannie! — Hvad skal jeg? Jeg kan ikke! Hvad skal jeg gjøre?

Wille. Dersom din Majors Rys brænde Heedere end din Faders Taarer — da døe!

Lovise (Efter en pinesuld Kamp med nogenlunde Galskab). Fader! Her er min Haand! Jeg

vil — Gud! Gud! hvad gjør jeg? hvad vil jeg?
 — Fader jeg sværger — Vee mig, vee mig! For-
 bryderse i hvor jeg end vender mig! — Velan Fas-
 der! — Ferdinand — Gud see herved! — Saas
 ledes tilintetgjør jeg hans sidste Erindring.

(Hun river hans Brev itu)

Miller (falder drukken af Glæde om hendes
 Hals). O min Datter! — See op! Du er en
 Elsker lettere, derfor har du gjort en lykkelig Fader.
 (omfavnende hende med Graad og Latter) Varn!
 Varn, denne Dag i mit Liv er jeg ikke værd! Gud
 veed, hvorledes jeg ringe Mand er kommen til
 denne Engel! — Min Lovise, mit Himmerig! —
 O Gud! jeg forstæder jo saa lidt af Kiærlighed,
 men at det maae være en Piine, at holde op — saas
 dan noget begriber jeg dog.

Lovise. Dog bort fra denne Egn min Fader
 — Bort fra den Stad hvor mine Leegesøstre spotte
 over mig, og hvor mit gode Navn er borte for
 stedse — Bort, bort, langt bort fra det Sted,
 hvor saa mange Spor af tabt Salighed tiltale mig
 — Bort, kersom det er mueligt. —

Miller. I hvorhen du end vil, min Dat-
 ter. Vor Herreguds Brød vorer overalt, og Dree
 vil han nok ogsaa beskiære mig til min Fiol. Ja!
 lad endogsaa alt dette gaae sloiten. Jeg componerer
 til Luttens Historien om din Grammelse, og synger
 saa

faa en Vise om Datteren, der sønderleed sit Hierte, for at ære sin Fader — vi tigge fra Dør til Dør med Gakkaden, og Almiffen vil smage kostelig af de Grædendes Hænder.

Anden Scene,

Ferdinand. De Forrige. —

Lovise (bliver ham først vaer, og fafter sig hoit grædende om Millers Hals). Gud! Der er han! Jeg er forloren.

Miller. Hvor? Hvem?

Lovise (viser med fravendt Ansigt paa Malsoren, og trykker sig fastere til hendes Fader). Han! Han selv! — See sig kun omkring Fader — Han er der for at myrde mig.

Miller (bliver ham vaer, og farer tilbage). Hvad? De her, Baron?

Ferdinand (kommer langsom nærmere, bliver staaende lige over for Lovise, og lader et stirrende forstendende Ojefast hvile paa hende, efter en Pause). Overraskede Samvittighed, dig see Tak! Din Veliensdelse er skrækkelig, men hurtig og vis, og kommer mig til at spare Torturen. — God Aften Miller.

Miller

Miller. Men for Guds Skyld! Hvad vil De Baron? Hvad bringer Dem herhen? Hvad skal dette Overfald betyde?

Ferdinand. Jeg veed en Tid, da man sonderlemmede Dagen i sine Sekunder, da Længsel efter mig hængte sig ved Stuehærets nælende Lodder, og lurede efter Pulsstøget, under hvilket jeg skulde komme — Hvor kommer det sig, at jeg nu oversrækker?

Miller. Gaae Baron, gaae De — Deres som en eeneste Gnist af Menneſkelighed er tilovers i Deres Hierte — Ifald De ej vil drabe den, som De foregiver at elske, da flye De, da bliv her lille et Øjeblik længer. Betsignelsen var borte af min Hytte, sansnart De satte en Fod i den — De har kaldet Elendigheden under mit Tag, hvor kun Glæde eller havde sit Hiem. Er De end nu ikke tilfreds. Vil De ogsaa rage i det Saar, som Deres ulykkelige Bekjendtskab, bibragte mit eeneste Barn?

Ferdinand. Underlige Fader, nu kommer jeg jo, at sige din Datter noget glædeligt.

Miller. Kanſkee nye Forhaabninger til en nye Fortvivlelse? — Gaae Du Ulykkensbud! Dit Ansigt udſkælder dine Bøhre.

Ferdinand. Endelig er mine Forhaabningers Hiemed opnaaet! Lady Milford, vor Kiærligheds frygteligste Hindring, flygtede i dette Øjeblik

nd af Landet. Min Fader bifalder mit Valg. Stiebner holder op, at forfølge os. Vore lykkelige Stierner oprinde — Nu er jeg her, for at indløse mit givne Ord, og for at afhente min Brud til Alteret.

Miller. Hører du ham min Datter? Hører du at han driver Spot med dine bedragede Forventninger? O i Sandhed Baron! Det klæder Forskereren saa skønt, endnu ovenikøbet at kildre sin Vittighed med sin Forbrydelse.

Ferdinand. Du troer, jeg spøger. Nej paa min Ære! Mit Udsgende er sandt, som min Lovises Kiærlighed, og jeg vil holde det helligt, som Hun sine Eder — Jeg kiender intet helligere — Tvivler Du endnu? Endnu ingen glad Nødme paa min skionne Gemalindes Kinder? Besynderligt! Løgnen maae her være gangbar Mynt, siden Sandheden finder saa liden Troe. I mistroe mine Ord? Saa troe da dette skriftlige Vidnessbyrd.

(Han kaster Brevet til Marskalken hen til Lovise).

Lovise (lukker det op, og synker ned bleeg som et Liig).

Miller (uden at bemærke det, til Majoren). Hvad skal det betyde, Baron? Jeg forstaaer Dem ikke.

Ferdinand (fører ham hen til Lovise). Denne har bestøbedre forstaaet mig.

Mil

Miller (falder ned ved hende). O Gud! min Datter!

Ferdinand. Bleg som Døden! — Nu først behager Din Datter mig! Saa stien var hun aldrig den fromme reiskaffene Datter — Med dette Liiganstigt — — Verdens Dommedags Nande, som stryger Fernissen bort fra enhver Løgn, har nu borts blæst den Smiale, med hvilken Tusindkunstnerinden ogsaa har bedraget Lysets Engle — Det er hendes dejligste Ansigt! Det er hendes første sande Ansigt! Lad mig kysse det

(Han vil gaae hen til hende).

Miller. Tilbage! Bort! Angrib ej Faders Hjertet, Knøs! For Dine Kiærlighedsbeviiser kunde jeg ej bevare hende, men for Dine Mishandlinger kan jeg det.

Ferdinand. Hvad vil du Graaehoved? Med dig har jeg intet at bestille. Vland dig dog ikke i et Spil, som saa aabenbar er tabt — eller kanske du ogsaa er klogere, end jeg har tiltroet dig? Har du laant dine tredsindstyve Kar til din Datters Boelskaber, og skændet dette arværdige Haar med en Koblers Haandværk? O! naar det er ey saa, da læg dig hen at døe, ulykkelige gamle Mand — Endnu er det Tid. Endnu kan du indsove i den søde Fortumling: Jeg var en lykkelig Fader! Et Øjeblik sildigere, og du synger den
giftige

giftige Hugorm til dens Helvedes Hiem, forbander Gaven og Giveren, og farer i Graven med Gudsbespottessen. (Til Lovise) Tael Ulykkelige! Skrev du dette Brev?

Miller (advarende til Lovise). For Guds Skyld Datter! Forglem ej! Forglem ej!

Lovise. O dette Brev min Fader —

Ferdinand. At det faldt i de urette Hænder? — Prøiset være Handelsen for mig, den har gjort større Gierninger end den grublende Fornuft, og vil staae sig bedre paa hiin Dag end alle Wiises Wittighed — Handelse siger jeg? — O Forsynet er med, naar Spurrer falde, hvorfor ikke, hvor en Dievels Masse bliver afsruklet? — Svar vil jeg have! — Skrev du dette Brev?

Miller (assides til hende med Besværgelse). Standhaftig min Datter! Kun endnu det eeneste Ja, og alt er overvundet.

Ferdinand. Lystig! Lystig! Faderen er ogsaa bedragen. Alle bedragne! See nu, hvorledes hun staaer der den Skændige, og hvorledes nu hendes Tunge selv nægter hendes sidste Logn sin Lydighed! Sværg ved Gud! Ved den frygtelige Sande! Skrev du dette Brev?

Lovise (Efter en piinesuld Kamp, i hvilken hun har talt med sin Fader ved Njefast, fast og bestemt). Jeg skrev det.

Ferdinand (bliver staaende forstrøffet). Lovise — Nej! Gaa sandt som min Siel lever! saa lyver du — Paa Diinebænken bekjender Ukyldigheden sig skyldig i Forbrytelser, som den aldrig begik — Jeg spurgte for heftig — Ikke sandt Lovise — Du bekjendte kun, fordi jeg spurgte saa heftig?

Lovise. Jeg bekjendte det som er sandt.

Ferdinand. Nej siger jeg! Nej! Nej! Du skrev det ikke. Det er slet ikke Din Haand — Og var det den, hvorfor skulde Haandskriveren være sværere at eskerkrive, end at fordærve Hierte? Tael sandt til mig Lovise — eller nej, nej, gjør det ikke, du kunde sige Ja, og jeg var forloren — En Løgn Lovise — en Løgn — O dersom Du nu vidste een, og gav mig den hen med den aabne Englemine, kun overtalede mit Øre, kun mit Øje, om du skuffede mit Hierte end nok saa affhyeligt — O Lovise! Da maatte al Sandhed vandre ud af Skabellen med dette Mandedræt, og den gode Sag fra nu af bøj sin stive Hals til et Hofbuk! (med sne bævende Tone) Skrev du dette Brev?

Lovise. Ved Gud! Ved den frygtelige Sande! Ja!

Ferdinand (efter en Pause med den dybeste Smertes Udtryk). Kvinde! Kvinde! — Det Ansigt, med hvilket Du nu staaer for mig! — Uddeel Paradieser med dette Ansigt, og selv i Fordommelsens Rige vil du ingen Kiøber finde — Vidste du, Lovise, hvad du var for mig? Umueligt! Nej! du vidste det ikke; at du var Altting for mig! Altting; Det er et fattigt foragteligt Ord, men Evigheden har Nøje, med at omvandre det, Verdens Systemer fuldende deres Baner i samme — Altting! Og at spøge saa formastelig med samme — O det er skrækkeligt —

Lovise. De har min Tilstaaelse Hr. von Walter. Jeg har fordømt mig selv. Gaae De nu! Forlad De et Hus, hvor De var saa ulykkelig.

Ferdinand. Godt! Godt! Jeg er jo roelig — roelig, siger man jo, er det Strøg Land, over hvilket Pesten gik — jeg er det (efter nogen Eftertanke) Endnu en Ven Lovise — den sidste! Mit Hoved brænder saa feberagtigt. Jeg har Kiøling nødvendig — Vil Du tillave mig et Glas Lemosnade?

(Lovise gaaer bort).

Tredie Scene.

Ferdinand og Miller.

(Begge gaae op og ned ad en at tale et Ord i en Tid af nogle Pauser, hver paa sin Side af Bærelset).

Miller (bliver endelig saggende og betragter Majoren med en forrigfuld Miine). Kiære Baron, kan det kanstee mindre Deres Græmmelse, naar jeg tilstaaer Dem, at jeg hiertelig beklager Dem?

Ferdinand. Lad han det være godt Miller (gigen nogle Skridt) Miller, jeg veed neppe endnu, hvorledes jeg kom i hans Huus — Hvad var Anledningen?

Miller. Hvorledes Hr. Major? De vilde jo tage Lektion hos mig paa Flesjen? Veed De ikke det meer?

Ferdinand (raaf). Jeg saae hans Datter (gigen nogle Pauser) Han har ej holdet Ord, min Ven. Vi alforderede Roelighed for mine eensomme Timer. Han bedrog mig, og solgte mig Skorpioner (da han seer Millers Bevægelse) Nej! Forstrækkes kun ej gamle Mand (rort, ved hans Hals) Du er ikke skyldig.

Miller (torende Øinene). Det veed den alvidende Gud!

Ferdinand (paa nye frem og tilbage, ned-
 sunket i mørk Grubling). Selsomt! o ubegribelig
 selsomt spøger Gud med os. Oste hånge frygtelige
 Bægter ved tynde umærkelige Snore — Vidste Men-
 nesket. at han af dette Uble skulde øde Døden —
 Hum! — Vidste han det? (bestigere op og ned,
 han tager saa fat paa Millers Haand med stærk Be-
 vægelse) Mand! Alt for dyrt betaler jeg dig din
 Smule Fløjte — — og du vinder ikke eengang —
 ogsaa du taber — taber kanskee alt (gaaende be-
 klemmet fra ham) Ulyksalige Fløjtespil, som aldrig
 skulde have faldet mig ind.

Miller (søger at skjule sin Rørelse). Lemona-
 den bliver ogsaa alt for længe borte. Jeg saaer nok
 at see efter, dersom De ej tager mig det ilde op.

Ferdinand. Det haster ikke liare Miller
 (mumlende for sig selv) allerhelst ikke for Faderen —
 Bliv han kun — Hvad var dog det jeg vilde spørge
 om? — Ja! Er Lovise hans eeneste Datter? Har
 han ellers ingen flere Børn?

Miller (med Varme). Jeg har ellers ingen
 flere, Baron — Jeg onsker mig ej heller flere.
 Digen er just som hun skal være, for at gienime
 mit heele Faderhierte — min heele Eiendom af
 Kiærlighed har jeg allerede sat til paa Datteren.

Fer.

Ferdinand (heftig rovt). Ha! — See han
dog heller efter Driften, gode Miller.

(Miller gaar bort).

Fjerde Scene.

Ferdinand alleene.

Det eeneste Barn! — Kæler du det Morder?
Det eeneste! horer du, Morder! Det eeneste? —
Og Manden har intet paa Guds grønne Jord, uden
sit Instrument og det eeneste Barn — Det vil du
røve fra ham?

Røve? Røve en Figgers sidste Færepenge?
Kaste den sonderbudte Krykke for den Lammes Føds-
der? Hvorledes? Har jeg ogsaa Hjerte dertil? —
Og naar han nu iiler hem, og ej kan vente, at ned-
tælle af sin Datters Ansigt sine Glæders heele Sum,
og triner ind, og seer Blomstret ligge der — vis-
sen — død — sondertraadt den sidste, eeneste, overvæts-
tes Forhaabning — Ha! og han staaer der for hende,
og staaer der, og den heele Natur holder den levende
Aande tilbage hos ham, og hans stirrende Øjeblik
forgiæves giennemvandre den øde Uendelighed, søger
Gud, og ej meere kan finde Gud, og kommer tom
tilbage — — Gud! Gud! men ogsaa min Fader
har denne eeneste Son — den eeneste Son, dog ej
den

den eeneste Rigdom — (efter en Pause) Dog hvorledes? Hvad mister han da? Den Pige, for hvilken Kierligheds helligste Følelser kun vare Duffer, vil hun gjøre Faderen lykkelig? — Hun vil ej! Hun vil ej! Og jeg fortjener endnu ovenikjøbet Tak, at jeg sandertræder Hugormen, førend den ogsaa saarer Faderen med.

Femte Scene.

Miller som kommer tilbage og Ferdinand.

Miller. De skal snart blive opvartet, Baron. Udenfor sidder den stakkels Pige, og vil græde sig til Døde. Hun vil ogsaa give Dem Saarer at drikke med Lemonaden.

Ferdinand. Vel var det, naar det kun var Saarer! — Siden vi forhen talte om Musikken Miller (han tager en Pengebørs op) Jeg er endnu hans Skyldner.

Miller. Hvorledes? Hvad? Gaae De Deres Vej Baron! For hvem holder De mig? Det er jo i gode Hænder, gjør De mig dog ej den Skam, og med Guds Hielp, ere vi nok ej den sidste Gang tilsammen.

Ferdinand. Hvem kan vide det? Tag han kun. Det er for Liv og Døds Skyld.

Miller (leende). O derfor Baron! For den Falds Skyld troer jeg, at man kan vove det hos Dem.

Ferdinand. Man vovede virkelig — Har han aldrig hørt at Ynglinger ere faldne — Piger og Ynglinger, Haabets Børn, bedragede Forældres Lustkasteller — Hvad Orm og Alder ej giøre, det kan et Tordenslag ofte udrette — Ogsaa hans Lovise er ej udødelig.

Miller. Jeg har hende af Gud.

Ferdinand. Hører han — jeg siger ham, hun er ej udødelig. Denne Datter er hans Plessteen. Han hænger ved hende med Hjerte og Siel. Vær han forsigtig Miller. Kun en fortvivlet Spilker sætter alt paa et eeneste Kast. Den Kiebmand kalder man en Vovehals, som indlader sin heele Formue i eet Skib — Hør han, tænkt han paa Advarsl'en — — Men hvorfor tager han ej sine Penge?

Miller. Hvad Herre? Den heele almægtige Døise? Hvad tænker Deres Naade paa?

Ferdinand. Paa min Skyldighed — Der! (Han kaster Pungen paa Bordet, saa at Guldstykkerne falde ud) Jeg kan ej i en Evighed saaledes holde paa det Snavs.

Miller (bæstretet). Store Gud hvad er det?
Det klingede ej som Solpenge! (han triner til Borden, og raaber med Forbavselse) Men for Himlens Skyld Baron? Baron? Hvad tager De sig for Baron? Det kalder jeg Udspredelse! (med sammensfoldede Hænder) Her ligger jo — eller er jeg for heret, eller — Gud fordomme mig! Der griber jeg jo livagtig det bare gule Guds Guld — Nej Satanas! Du skal ikke faae Kløer paa det!

Ferdinand. Har han drukket gammel eller ung Biin, Miller?

Miller (grov). I Dieblens Skind og Been!
See kun hen! — Guld!

Ferdinand. Og nu hvad videre?

Miller. I Bøddelens Navn — jeg siger — jeg beder Dem for Jesu Christi Skyld — Guld!

Ferdinand. Det forstaaer sig det er noget mærkværdigt.

Miller (læster nogen Tausked gaaende til ham med Solsombed). Naadige Herre, jeg er en slet og ret Mand, ifald De kanstee ville bruge mig til et Skarnsstykke — thi Gud veed, at saa mange Penge, ej lader sig fortiene med det Gode.

Ferdinand (bevæget). Vær han kun ganske roelig, klære Miller. Disse Penge har han for al lange siden fortient, og Gud bevare mig fra, at
2 jeg

jeg Kulde giøre mig betalt for dem med hans gode Samvittighed.

Miller (Springende op i Vejret som halogad).
 Altsaaa mit! Mit! Med den gode Guds Vidende
 og Villie! Mit! (løbende til Døren, frigende) Kone! —
 Datter! Victoria! Kommer frem! (tilbagekommende)
 Men du gode Gud! hvorledes kommer jeg paa eens
 gang til den heele grusomme Rigdom? Hvorledes
 fortienet jeg den? Kan jeg fortienet den? Heh?

Ferdinand. Ikke med sine Musiktimer,
 Miller — Med disse Penge her betaler jeg ham
 (han holder inde overvældet af Gysen) den tremaanedes
 lange ulykkelige Drom om hans Datter.

Miller (tager fat paa hans Haand, som han
 trykker stærkt). Naadige Herre! Dersom De var en
 flet og ret Borgermand — (raff) og min Pige ej
 elskede Dem? Da vilde jeg stille hende ihjel (igien
 ved Penge, derpaa nedslagen) Men der har jeg jo
 nu alting, og De intet, og jeg kommer nok til igjen
 at udbræge den heele Gaudium? Heh?

Ferdinand. Lad det ej anfægte ham, min
 Ven — Jeg rejser min Vej, og i det Land hvor
 jeg tænker at bodesætte mig, der gielde Stemplerne
 intet.

Miller (imidlertid med ufravendte Bine bestede
 paa Guldet, fuld af Henrykkelse). Bliwer det altsaa
 mit? Bliwer det? — Men det giør mig kun ondt,

at

at De rejser bort — Die kun, hvor jeg nu skal føre mig op! Hvor jeg nu skal blæse Rørerne op! (han sætter Hatten paa og tiler giennem Børelset) Og paa Torvet vil jeg give mine Musiktimer, og ryge Biskep No. 5, og Handen skal fare i mig, dersom jeg igien sidder paa 12 G. Pladsen.

(Vil bort).

Ferdinand. Bliv han! Tie han! og put sine Penge til sig (estertrokkelig) Tie han blot endnu i denne Aften, og giv han, af Villighed til mig, fra nu af ingen flere Musiktimer.

Miller (endnu hidsigere, tagende ham igjen haardt fat ved Vesten fuld af den inderligste Glæde). Og Herre! min Datter! (ladende ham igjen løs) Penge udgiøre ikke Manden — Penge — ikke. Jeg har spist Kartofler, undertiden og en vild And; mat er mat, og denne Kiøle her er evig god, naar Guds kiære Soel ikke finner giennem Ermerne — Det er Bagatel for mig — Men Nogen skal faae Velsignelse, hvad jeg kun kan see ud af hendes Pine, skal hun faae —

Ferdinand (falder ham rask ind i Talen).
Stille, o Stille —

Miller (immer fyrigere). Og hun skal lære Fransk ud af Fundamentet, og Menuetidands, og Sang, saa man skal faae det at læse i Aviserne; og et Sæt skal hun bære som Hofraadsdøttrene, og en

Ridebarri, som man kalder det, og om Spillemandens Datter skal man tale fire Miile vidt og bredt —

Ferdinand (griber hans Haand med den skæfeligste Bevægelse). Intet meer! Intet meer! For Guds Skyld, tie han stille! Tie han kun stille endnu i Dag, det er den eeneste Tak, jeg fordrer af ham.

Sjette Scene.

Lovise med Lemonaden og de Forrige.

Lovise (med forgrædte Øjne, og bævende Stemme, i det hun bringer Majoren Glasset paa en Talleren). De befale, ifald den ikke er stærk nok?

Ferdinand (tager Glasset, sætter det ned, og drejer sig hurtigt om til Miller). O det havde jeg nær glemt! Tor jeg bede ham om noget, kære Miller? Vil han gjøre mig en liden Tjeneste?

Miller. Tusend for een! Hvad befaler —

Ferdinand. Man venter paa mig til Taksfelte. Til Ulykke har jeg et ondt Lune. Det er mig ganske umueligt, at gaae hen iblandt Mennesker — Vil han gaae til min Fader og undskyldte mig?

Lovise (forstrækket og falder hurtigt ind i Taler). Det Grende kan jeg jo gaae.

Miller. Til Præsidenten?

Ferdinand. Ikke til ham selv. Han siger sit Ord til en Kammertjener i Garderoben — Her er mit Uhr til hans Legitimation — Jeg er her endnu, naar han kommer igjen — Han venter paa Svar.

Lovise (meget beængstet). Kan jeg da ikke besørge det?

Ferdinand (til Miller, som juft vil bort). Wie, og endnu noget! Her er et Brev til min Fader, som kom i denne Aften indstøttet til mig — Kanstee det er uopholdelige Forretninger — Det gaaer hen i eet Ord —

Miller. Meget vel, Baron!

Lovise (klynger sig op til ham i den forskædede sigte Banghed). Men min Fader, alt dette kunde jeg jo ret godt besørge.

Miller. Du er alleene, og det er mørk Nat min Datter.

(Gaar).

Ferdinand. Lys Din Fader, Lovise. (Imedens, at hun følger Miller med Lyset, gaaer han til Bordet, og kaster Gist i et Glas Lemonade). Ja! Hun skal deran! Hun skal! De øverste Magter nikke ned til mig med deres skrækkelige Ja, Himlens Hevn underskriver, hendes gode Engel lader hende fare —

Syven.

Syvende Scene.

Ferdinand og Lovise.

(Hun kommer langsom tilbage med Lyset, sætter det ned, og stiller sig paa den modsatte Side af Majoren, Ansigtet vendt ned mod Gulvet, og kun undertiden kastende et frygteligt og forsjaalent Blik paa ham. Han staaer paa den anden Side, og seer stirrende ligesom for sig).

(Stor Taushed, som maae forkynde dette Optrin).

Lovise. Vil De accompagnere mig Hr. von Walter, saa vil jeg spille et Stykke paa Fortepianet. (Hun aabner Pantalonnen).

Ferdinand (giver hende intet Svar. Pause).

Lovise. De er mig endnu Revange skyldig paa Skakbrettet. Skal vi have et Partie Hr. von Walter?

(En nye Pause).

Lovise. Den Brevtaske, som jeg engang lovede at brodere Dem — Den har jeg begyndt paa — Vil De ej besee dens Dessein?

(Igien en Pause).

Lovise. O jeg er meget elendig!

Ferdinand (i den forhenværende Stilling). Det kunde være sandt.

Lovise. Det er ej min Skyld, Hr. von Walter, at De bliver saa slet moeret.

Ferdinand (seer fornærmende for sig selv).
 Thi hvad kan Du for min blive Beskedenhed?

Lovise. Jeg vidste det jo nok, at vi nu ej
 due for hinanden. Jeg tilstaaer ogsaa, at jeg for-
 skrækkedes strax, da De sendte min Fader bort —
 Hr. von Walter, jeg formoder, at dette Øjeblik vil
 være os begge lige uudsaaeligt — Dersom De vil
 tillade det, saa gaaer jeg, og beder nogle af mine
 Bekjendtere herhid.

Ferdinand. O ja dog, gjør det. Jeg vil
 ogsaa strax gaae og bede nogle af Mine.

Lovise (seer studsende paa ham). Hr. von
 Walter?

Ferdinand (meget spids). Paa min Ære!
 det klogeste Indfald, som noget Menneske kunde have i
 nærværende Forfatning. Af denne fortredelige Duet
 gjøre vi en Lystighed, og ved Hielp af nogle visse
 Galanterier hevne vi os paa Riærlighedens Griller.

Lovise. De er i godt Humeur, Hr. von
 Walter?

Ferdinand. Ganste overordentligt, til at
 faae Drengene paa Gaden at løbe efter mig! Nej!
 i Sandhed, Lovise. Dit Exempel omvender mig —
 Du skal være min Lærerinde. De ere Daarer, som
 snakke om evig Riærlighed; evig Censformighed er
 modbydelig, Forandring er kun Fornøjelsens Salt —
 Top Lovise! Jeg er med — Vi hoppe fra Roman
 til

til Roman, vælte os fra Dynd til Dynd — Du hist — Jeg her — Naaskee at min tabte Koelighed igien lader sig finde i et Bordel — Naaskee at vi da efter denne lystige Verdensløb, møde hinanden med den behageligste Overraskelse af Verden, som tvende raadnende Beenradde anden Gang møde hinanden, at vi da kiende hinanden igien som i Romedierne, paa dette fælleds Familietræl, som intet Barn af denne Moder fornægter, og at Eltelhed og Stam stifte en Harmonie, som har været umuelig for den ommeste Kiærlighed.

Lovise. O Yngling! Yngling! Ulykkelig er du allerede, vil du nu ogsaa fortiene det?

Ferdinand (mumlende forbitret mellem Tænderne). Er jeg ulykkelig? Hvem har sagt dig det? Kvinde, du er for stet, til selv at føle — hvormed kan du veje en andens Følelser? — Ulykkelig, sagde hun? — Ha! dette Ord kunde kalde mit Raserie tilbage fra Graven! — Ulykkelig maatte jeg blive, det vidste hun. Død og Ulykke! det vidste hun, og har dog forraadet mig! — See Slange! Det var Tilgivelsens eeneste Blet — Dit Udsigende brækker din Hals — Hidindtil kunde jeg undskylde din Forseelse med din Eensfoldighed, i min Foragt var du næsten undløbet min Hevn. (I det han hastig griber Glasset) Altsaa var du ikke letsindig — dum
var

var du ikke — Du var kun en Dievel (han drikker)
Lemonaden er mat som din Siel — Smag!

Lovise. O Himmel! Ej omsonst, har jeg
frygtet dette Dieblik.

Ferdinand (bydende). Smag!

Lovise (tager Glasset noget uvillig og drikker).

Ferdinand (vender sig bort med en pludselig
Blegning, saasnart som hun haver sat Glasset for Muns-
den, og iiler til det yderste Hjørne af Værelset).

Lovise. Lemonaden er god.

Ferdinand (uden at vende sig om, rystende
af Gysen). Vel bekomme den!

Lovise (esterat hun har sat den ned). O hers
som De vidste, Walter, hvor græffeltigt! De fornær-
mer min Siel.

Ferdinand. Hum!

Lovise. Der vil komme en Tid, Walter —

Ferdinand (kommer igien fremad). O! Med
Tiden ere vi færdige.

Lovise. I hvilken denne Risten vil falde
tungt paa Deres Hierte —

Ferdinand (begynder at gaae stærkere, i det
han kaster Skjærf og Kaarde fra sig). God Nat!
Herretieneste!

Lovise. Min Gud! Hvad fejler Dem?

Ferdinand. Det er heedt og trangt — jeg
vil gjøre mig mageligere.

Lovise.

Lovise. Drik De! Drik De! Drikken vil
kiøle Dem.

Ferdinand. Det vil den ogsaa ganske sik-
kert — Slagen er godhiertet, dog! saaledes ere
alle!

Lovise (lilende i hans Arme med Kiærlighedens
fulde Udtryk). Det siger du til din Lovise, Fer-
dinand?

Ferdinand (Kjæder hende bort fra sig). Vort!
Vort! Vort disse blide smeltende Øjne! Jeg buk-
ker under. Kom i din uhyre Skrækkelighed, Slange,
spring op paa mig, Orm — udvill' for mig dine
græffelige Knuder, løft dig op til Himlen med dine
Bugter — Saa affkyelig som Afgrunden nogenstude
saae dig — Kun ingen Engel meer — Kun nu
ingen Engel meer — det er for sildigt — Jeg maae
søndertræde dig, som en Hugorm, eller fortvivle —
Forbarm dig!

Lovise. O! At det maatte komme saavidt!

Ferdinand (betragtede hende fra Siden).
Dette den himmelske Skabers skionne Arbejd —
Hvo kan troe det? — Hvo skulde troe det? (tagende
de fat paa hendes Haand og holdende den i Vejret)
Jeg vil ikke sætte dig irecte, Gud Skaber —
men hvorfor da din Gift i saa skionne Aarer?
Kunde Lasterne da trives i en saa mild Himmelegn?
— O det er fælsomt!

Lovise.

Lovise. At anhøre dette, og at maae tie!

Ferdinand. Og den søde melodiske Stemsme — Hvor kan der komme saa megen Belyd af iturevne Strengene? (Dvælende med tort Djekast paa hendes Dannelsse) Alt saa smukt — saa fuldt af Lige-
maal — saa guddommeligt fuldkomment — Over-
alt hans himmelske Hyrdetines Gierning! Ved Gud!
som om den heele store Verden kun var bleven til,
for at sætte Skaberens i Lune for dette Mesterstykke!
— Og kun i Sielen skulde Gud have forgrebet
sig? Er det mueligt, at dette oprørske Misfoster kom
i Naturen uden Dadel? (i det han hastig forlader
hende) Eller saae han en Enael fremkomme under
Meiselen, og affialp denne Bildfarelse i Hastighed
med et desto sletttere Hjerte?

Lovise. O den formastelige Egenfindighed!
Han angriber heller Himlen, forend han tilstaaer sin
Overtiilelse.

Ferdinand (styrker bestig grædende om hendes
Hals). Endnu eengang Lovise — Endnu eengang,
som paa vor første Kysses Dag, da du stammede
Ferdinand, og det første Du traadde paa dine
brændende Læber — O i det Øjeblik syntes en Svæd
af uendelige, uudsigelige Glæder at ligge som i Knop-
pen — Da laae Evigheden for vore Øjne som en
stien Maydag; gyldene Kartusende hoppede, som
Brude, forbi vor Siel — Da var jeg den Lykke-
lige!

lige! — O Lovise! Lovise! Lovise! Hvorfor har Du gjort det mod mig?

Lovise. Grød De, grød De Walter. Deres Beemod vil være retfærdigere imod mig, end Deres Fortørnelse.

Ferdinand. Du bedrager dig. Det er ej hendes Taarer — Ej hiin varme vellystige Dug, der flyder som Balsom i Sielens Saar, og bringer Følelsens stivnede Hjul igien i Gang. Det er enkelte — kolde Taarer — min Kjærligheds gyselige evige Karvel. (Skækkelig, høitidelig, i det han lader Haanden falde paa hendes Hoved) Taarer for din Siel, Lovise — Taarer for Guddommen, som her forfejlede sin uendelige Velvillie, som her saa modtvillig mister det herligste af sine Arbejder — O mig tykkes, heele Skabelsen skulde anlagge Sorg, og være forbausset over det Exempel, som stæer i dens Midte — Det er noget almindeligt, at Mennesker falde, og at Paradiser tapes; men naar Pesten raser imellem Engle, da udraabe man Sorg over heele Naturen.

Lovise. Driver De mig ej til det yderste, Walter. Jeg har Sielstyrke saa god som nogen — men den maae komme paa en menneskelig Prøve. Walter, det Ord endnu, og saa stilles — — En forfærdelig Skiebne har forvirret vore Hjerters Sprog. Dersom ieg torde oplukke Munden, Walter, jeg kunde

Kunde da sige dig Ting — jeg kunde — men den
haarde Skiebne bande min Tunge, som min Riær-
lighed, og jeg maae taale det, naar Du mishandler
mig som een gemeen Skiege.

Ferdinand. Besinder du dig vel, Lovise?

Lovise. Hvortil dette Spørgsmaal?

Ferdinand. Ellers skulle det giøre mig ondt
for dig, dersom du maatte herfra med denne
Tegn.

Lovise. Jeg besværges Dem Walter —

Ferdinand (under heftig Bevægelse). Nej!
Nej! alt for satans! vat denne Hevn! Nej, Gud
bevare mig! ud i hin Verden vil jeg ej drive den
— Lovise! Har du elsket Marskallen? du kommer
ej meere til at gaae ud af dette Bærelse.

Lovise. Spørg De hvad De vil. Jeg svarer
intet meere.

(Hun sætter sig ned).

Ferdinand (alvorligere). Sørg for din
udødelige Siel, Lovise! — Har du elsket Mars-
kallen? du kommer ej meere til at gaae ud af dette
Bærelse.

Lovise. Jeg svarer intet meere.

Ferdinand (falder ned for hende i skrækkelig
Bevægelse). Lovise! Har du elsket Marskallen?
Førend dette Lys udbrænder — da staaer du —
for Gud!

Lovise.

Lovise (farer fortrækket op i Vestret). Jesus!
 Hvad er det? — og jeg faaer meget ondt.

(Hun falder tilbage paa Stolen).

Ferdinand. Allerede? — O! Fruentimmer
 og den evige Gaade! — Den fineste Nerve holder
 Forbrydelse fast, som itugnave Menneskeheden ved
 dens Rodder; et elendigt Gran Arsenik slapper
 den aldeles — —

Lovise. Gift! Gift! O min Herre og Gud!

Ferdinand. Det frygter jeg. Din Lemonade var frydret i Helvede. Du har tiltrukket Døden i den.

Lovise. Døe! Døe! Allerbarmhertigste
 Gud! Gift i Lemonaden og døe! — O forbarm
 dig over min Siel barmhertige Gud!

Ferdinand. Det er Hovedsagen. Jeg bærer
 der ham og derom.

Lovise. Og min Moder — min Fader —
 Du Verdens Kresser! min, sakkels forlorne Fader!
 Er der ingen Redning meer? mit unge Liv og ingen
 Redning! og maae jeg nu alt bort?

Ferdinand. Ingen Redning, Du maae nu
 alt bort, men vær roelig. Vi gjøre Rejsen med hinanden.

Lovise. Ferdinand ogsaa du! Gift Ferdinand!
 Af dig? O Gud tilgiv ham det — Du
 Naadens Gud, tag Synden fra ham —

Fer

Ferdinand. See du efter dine Begjæringer — Jeg frygter, at de ere stemme.

Lovise. Ferdinand! Ferdinand! — O — Nu kan jeg ej meere tie — Døden — Døden op! hæver alle Eder — Ferdinand — Himmel og Jord har intet ulyksaligere end Du — Jeg døer uskyldig, Ferdinand.

Ferdinand (forkrækket). Hvad siger hunden? — En Løgn plejer man dog ellers ikke at tage med sig paa denne Reise?

Lovise. Jeg lyver ej — lyver ej — kun een gang har jeg løjet i min Livstid — Hu! hvor det gyser iskoldt giennem mine Aarer — da jeg skrev Brevet til Hofmarskalken — —

Ferdinand. Ha! dette Brev! — Gud skee Lov! Nu har jeg al min Mændighed igien.

Lovise (hendes Tunge bliver sværere, hendes Fingre begynde at trækkes gigtagtig). Dette Brev — Belov dig paa, at høre et forfærdeligt Ord — Min Haand skrev, hvad mit Hjerte fordømmede — Din Fader har dikteret det.

Ferdinand (staaer ubevægelig som et Billede, rodfækket i en lang død Pause, falder endelig ned som ved et Jordenslag).

Lovise. O den beklagelige Misforstaaelse — Ferdinand — Man tvang mig — tilgiv — din
Lovise

Lovise havde foretrukket Døden — men min Fader —
— Faren — de gjorde det listigt.

Ferdinand (Prættelig opspringende). Gud
være lovet! Endnu mærker jeg ej Giften.

(Rivt Kaardeg ud af Skeden).

Lovise (Synkende fra Mæthed til Mæthed).
Ven! Hvad begynder du paa? Det er din Fas-
der — —

Ferdinand (med den utæmmeligste Kaserics
Udtryk). Morder og Morderfader! Med maae
han, paa det at Verdens Dommer kun kan vese
imod den Skyldige.

(Vil ud).

Lovise. Døende tilgav min Fortøser —
Hæld over Dig og ham.

(Hun døer).

Ferdinand (vender sig hurtigt om, bliver hendes
sidste døende Bevægelse væk, og falder overvældet
af Smerte ned for den Døde). Holdt! Holdt! Spring
ej bort fra mig du Himmelens Engel! (han tager
fat paa hendes Haand, og lader den hastig falde igien)
Kold, kold og vaad! Hendes Sjel er henfaren
(han springer op igien) Min Lovises Gud! Naade!
Naade for den Ryggeløseste af Mordere! Det var
hendes sidste Ven! — Hvor yndig og skøn, ogsaa
som Liig! Den bevægede Mordengel gik skaanende
over disse venlige Rinder — Denne Blidhed var
ingen

ingen Mafte — den har ogsaa vedvaret i Døden
(Efter en Pause) Men hvorledes? Hvorfor føler jeg
Sinet? Vil min Ungdoms Kraft rædde mig? Utal-
nemmelige Nøje! Det er ej min Meening.

(Han griber efter Glasset).

Sidste Scene.

Ferdinand, Præsidenten, Burm og Ties-
nere som alle fulde af Skvæl styrte ind i Værel-
set, derefter Miller med Folk og Rettens-
Betiente, hvilke samle sig i Baggrunden.

Præsident (med Brevet i Haanden). Søn,
hvad er det? — Jeg skulde dog aldrig troe —

Ferdinand (kaster Glasset for hans Fødder).
Saa see Morder!

Præsident (tumsler tilbage. Alle forbavses.
En skrækkelfuld Pause). Min Søn! Hvorfor har du
gjort dette imod mig?

Ferdinand (uden at see paa ham). O ja
det forstaaer sig! Jeg skulde først have hørt Stats-
manden, om Stregen ogsaa passede til hans Raart?

Siin og beundringsværdig, det tilstaaer jeg, var
Finten, ved Skinsyge at sønderrive vore Hjerters
Foreening — En Mester havde gjort Regningen,
men kun Glæde, at den vrednende Kiærlighed
ej blev Staaltraaden saa tydig, som din Trædukke.

Præsident (leder med fordrejede Mine rundt
omkring i Kredsen). Er her ingen, som græder over
en utrokelig Fader?

Miller (raabende bag ved Scenen). Lad
mig komme ind! For Guds Skyld! Lad mig!

Ferdinand. Pigen er en Hellig — For
hende maae en anden domme —

(Han aabner Døren for Miller, som styrter ind med
Folk og Rættensbetiente).

Miller (i den frygteligste Angest). Mit Barn!
Mit Barn! — Gift — Gift, Kriger man, er her
bleven taget — Min Datter! Hvor er du?

Ferdinand (fører ham imellem Præsidenten og
Lovises Pige). Jeg er uskyldig — Tak denne her.

Miller (falder til Jorden ved hende). O Je-
sus! —

Ferdinand. Med saa Ord Fader — De
begynder at blive mig kostbar — Mit Liv er mig
kært.

Stændig bleven staalet, staalet ved Dem. Jeg
 skælver over, hvorledes jeg staaer anskrevet hos Gud,
 dog en Nidding har jeg aldrig været. Mit evige
 — Lob falde, som det vil — paa Dem falder det
 ikke — Men jeg har begaaet et Mord (med frygtes-
 lig oploftet Stemme) et Mord, som du ej vil ans-
 mode mig om at henslæbe alleene for Verdens
 Dommer, høstidelig afsætter jeg her den største
 græffeligste Halvdeel til dig; hvorledes du vil
 komme tilrette med den, det bliver din Sag.
 (Gørende ham hen til Lovise). Fryd dig her, Bar-
 bar! over din Wittigheds forfærdelige Frugt, paa
 dette Ansigt er dit Navn skrevet med Fordrejser,
 og Morderenglene vilde læse det — En Dannelsse,
 som denne, trække Omhængen fra din Bænk, naar
 du sover, og give dig sin iiskolde Haand — En
 Dannelsse, som denne, staae for din Siel, naar du
 døer, og borttrænge din sidste Ben — En Dan-
 nelse, som denne, staae paa din Grav, naar du
 opstaaer — og ved Siden af Gud, naar han dømt
 mer dig.

(Han bliver asmagtig, Tjenere holde ham).

Præsident (med en skrækkelig Armbevægelse
 imod Himmelen). Af mig ikke, af mig ikke, tu Ver-
 dens Dommer, kræv disse Sieler af denne!

(Han gaaer imod Wurm).

Wurm.

Wurm (opfarende). Af mig?

Præsident. Forbandede! af dig. Af dig Satan! — Du, du gav det Clangeeraad — Ansvaaret over Dig — Jeg vasker mine Haender.

Wurm. Over mig? (han begynder græselig at lee) Lystig! Lystig! Nu veed jeg da ogsaa, paa hvad Maade at Diable takke hverandre — Over mig dumme Nidding? Var det min Son? Var jeg Din Herre? — Ansvaaret over mig? Ha! ved dette Syn, som iisner al Marv i mine Been! Over mig skal det komme! — Nu vil jeg være forloren, men du skal være det med mig — Op! Op! Raaber Mord giennem Gaberne! Opvækker Justitien! Retstensberiente binder mig! Forer mig herfra! Jeg vil aabenbare Hemmeligheder, saa at Haarene skulle rejse sig, paa dem, som here dem.

(Vil gaae).

Præsident (holder ham). Du vil dog ikke, Rasende?

Wurm (klapper ham paa Skulderne). Jeg vil, Kammerat! Jeg vil — Rasende er jeg, det er sandt — det er Dit Arbejd — jeg vil da ogsaa nu handle som en Rasende — Arm i Arm med dig

til

til Retterstedet! Arm i Arm med dig til Helvede!
 Det skal tilde mig, Gavyo, at blive fordamt med
 dig.

(Han bliver ført bort).

Miller (Som heele Tiden har lagt i taus
 Smerte, med Hovedet nedsænkt i Lovises Skjod, staaer
 hastig op og kaster Borsen for Majorens Fodder).
 Giftblander! Behold dit forbandede Guld! —
 Vilde du dermed liobe mit Varn af mig?

(Han styrter ud af Bærelset).

Ferdinand (med afbrudt Stemme). Gaae
 efter ham! Han fortvivler — Disse Penge her skal
 man rædde til ham — Det er min frygtelige Er-
 tiendtlighed. Lovise — Lovise — Jeg kommer —
 Erv vel — Lad mig udgive min Haand ved dette
 Alter —

Præsident (ud af en stum Bedøvelse, til
 sin Son). Son Ferdinand! Skal intet Øjeblik
 meer falde paa en sønderknuset Fader?

(Majoren bliver lagt ned ved Siden af Lovise).

Ferdinand. Den forbarmende Gud tilhører
 dette sidste.

Præ-

Præsident (faldende ned for ham i den Hæder-
feligste Oval). Skabning og Skaber forlade mig —
Skal inter Blid meer falde til min sidste Beders-
qvælgelse?

Ferdinand (rækker ham sin døende Haand).

Præsident (staaer hurtig op). Han tilgav
mig! (til de andre) Nu eders Fange!

(Han gaar bort, Rettebetiente følge ham).

Døkket falder.

Følgende Bøger faaes foruden de der findes i
Fortegnelsen af 1805 hos Bonnier i
Kronprindsensgade No. 11 Lit. F.

Danske Bøger.

Brevbog for Børn af Handrup, i Lommeformat
12 f.

Lafontaine, Portraitet eller Rærlighed paa Prøve,
12 f.

— — Bennen, eller Anger og Omvendelse, 12 f.

Kristelig Troesbekiendelser for Konfirmander, med
vedsiede Bibelsteder, af Pope, 8 f.

Ines de Castro, Indholdet af Balletten, ved Ossen,
8 f.

Spies, Kriminalhistorier, indeholder: Schinders
hans og Petrovea Mareskin, 26 f. hest.

— Clara Bose, Ulydsk, Ægteskabsforbrøderiske
og Blodskanderiske, 6 f.

Oswald og Rudolph eller Benfæb til Døden, af
Sophie Merau, 12 f.

Caroline v. Lichtenfeld, 2 Dele, 64 f.

Meißner, mærkværdige Kriminalhistorier, 8 f.

Sange og Digte, eller Hædersminde af den 2den
April 1801, dansk og tydsk, 3 Dele, 1 rd. 32 f.

Begivenheder, som have tildraget sig fra den 14te
Jan. 1801 til den 2den April 1802 i Anleed-
ning af Krigen mellem Danmark og England
16 f.

Læsebog for Jordemødre og Ægtefolk, 12 f.

Danske Tilskuer af Prof. Rahbek fra 1791 — 1805
30 rd.

Hallagers nye danske Læsebog, omarbejdet af Thonboe,
24 f.

Rochows læsende Børneven 16 f.

Thonboes Exempelsamling 56 f.

Gedikes fronske Lesebog 48 f.
 Hadersfange over Lars Bagge, 4 f.
 Rousseaus Bekendelser 4 Dele, 3 rd. 8 f.
 Capelare for alle Nationer af St. Lambert 3 Dele.
 2 rd. 48 f.

Deutsche Bücher.

Auch ich war in Paris 2 Thle, 1 rd. 16 f.
 Becker über die monatl. Reinigung, 40 f.
 Buchholz, Moses u. Jesus, oder das intellektuelle
 u. moral. Verhältniß d. Juden u. Christen 1 rd.
 Ernst u. Satire, eine Wochenschrift 8 Nummern,
 24 f.
 Døwcke, ein Trauerspiel v. Samsøe, aus dem dänis-
 schen übers. v. Legations Secretair Manthey,
 48 f.
 Dasselbe auf Schreibpapier 64 f.
 Hochheimers chemische Farbenlehre 3 Bde m. Kupf.
 2 rd. 40 f.
 Kampes neue Reisebeschreibungen 6 Thle. m. K.
 geb. 5 rd. 80 f.
 Falks Taschenbuch f. Freunde des Scherzes und d.
 Satire f. 1797 — 1804, 8 Bde. m. Kupf.
 12 rd.
 — kleine Satiren 1 rd.
 Encyclopädie d. lat. Klassiker mit Anmerkungen 34
 Bde. 26 rd.
 Geheimnisse d. Schdnfärberey u. s. v., 28 f.
 Revolutions-Almanach m. K. verschiedner Jahrgänge,
 jeder 1 rd. 16 f.
 Zimmermans (v), Taschenbuch d. Reisen, oder
 Entdeckungen des 18ten Jahrhunderts f. 1802
 bis 1805, m. K. u. Charten, 10 rd.
 NB. Auffer diesen Büchern sind alle klassischen
 Werke Deutschlands zu den gewöhnlichen
 Preisen zu haben.

